UNIUNEA EUROPEANĂ
FONDUL EUROPEAN PENTRU DEZVOLTARE REGIONALĂ

GUVERNUL ROMÂNIEI

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE ȘI TURISMULUI

ASOCIAȚIA PROFESIONIȘTILOR DE TURISM DIN ROMÂNIA
APTR

Instrumente Structurale 2007 - 2013

Muntenia

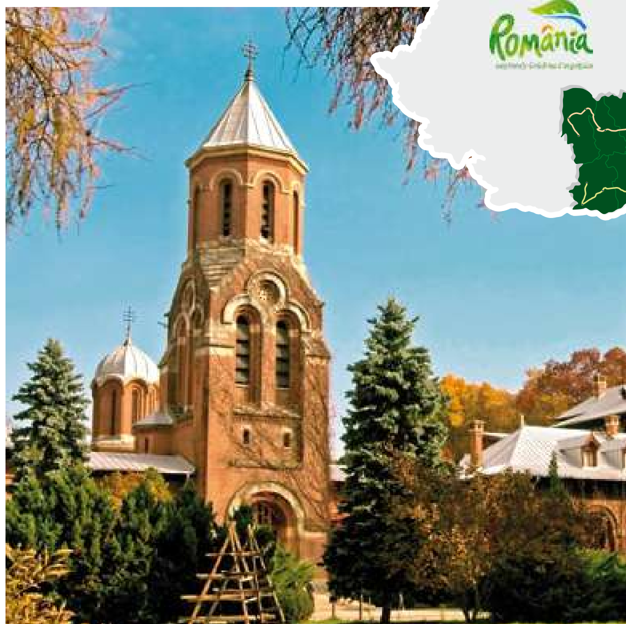
Religie, istorie, tradiţie într-o călătorie în regiunea istorică Muntenia

Mândri de România

Regio
PROGRAMUL OPERAȚIONAL REGIONAL

Iniţiativă locală. Dezvoltare regională.

www.inforegio.ro

Palatul Episcopal, Curtea de Argeş

Muntenia

Religie, istorie, tradiţie într-o călătorie în regiunea istorică Muntenia

Mândri de România

Peisaj Munții Bucegi

SUMAR

Muntenia - diversitate culturală împrejmuită de pitoresc peisagistic

1

Muntenia împreună cu Oltenia au format principatul medieval al Țării Românești începând cu domnia lui Basarab I și până la Unirea Principatelor din 1859.

Muntenia a reprezentat un culoar de trecere al popoarelor migratoare, fapt ce le-a permis acestora să își lase amprenta asupra regiunii. Astfel, putem vorbi despre diversitate culturală, în acest sens stând ca mărturie tezaurul cultural și cel istoric. Alături de această diversitate, bogăția peisagistică (Munții Carpați, Fluviul Dunărea, Râurile Olt, Milcov, Siret și Putna) determină pitorescul acestui ținut, căpătând nota sa aparte alături de celelate regiuni ale României.

Descoperirile arheologice au scos la iveală vestigii din antichitate care atestă faptul că teritoriul a fost locuit de triburile Geților. De asemenea, teritoriul Munteniei a făcut parte din marele regat dac al lui Burebista.

Una dintre cele mai notabile atracții turistice o constituie zona montană, unde sălășluiesc falnic Munții Bucegi, care oferă posibilitatea de a petrece vacanțe deosebite într-un peisaj unic care variază de la crestele înalte ale Caraimanului sau Vârful Babele la Cascada Urlătoarea sau Cheile Zănoagei Mari. Nu trebuie ratate stațiuniile montane Bușteni și Sinaia ofertante din punct de vedere al activităților de agrement pe timp de iarnă și nu numai.

În stațiunea Sinaia domină Castelul Peleș, unul dintre cele mai importante monumente din Europa secolului XIX, construit pe vremea Regelui Carol I al României. Castelul este unul dintre cele mai vizitate obiective turistice din România. Se întinde pe o suprafață de 3.200 m^2, suprafață care cuprinde și etajul ridicat ulterior amenajărilor din 1900. Aici, se adăpostește o colecție impresionantă de tablouri, arme, piese de argintărie, mobilier rustic breton, cărți vechi cu coperți de piele și gravate cu litere de aur, adică peste 4.000 de piese orientale și europene. Interiorul este amenajat în stil neorenascentist italian (Sala Florentină) sau stilul Ludovic al XIV-lea (Sala de teatru), dar și influențe hispano-maure (Sala Maură).

Odată cu ridicarea lui în zonă au mai fost construite Castelul Pelișor.

Masivul Piatra Craiului oferă un spectacol unic prin creasta calcaroasă și Cheile Dâmbovicioarei.

AȘEZARE GEOGRAFICĂ

Ocupând partea central sudică a României și limita estică întinzându-se până la Valea Dunării, în Muntenia predomină relieful de câmpie care alternează pe alocuri cu zone de dealuri şi de munte, este delimitată totodată la nord de cele mai mari altitudini muntoase ale ţării - vârfurile Moldoveanu (2544 m) şi Negoiu (2535 m) din Masivul Făgăraş şi vârful Omu (2505 m) din Masivul Bucegi. Pe teritoriul Munteniei se află următoarele județe: Argeş, Brăila, Buzău, Călăraşi, Dâmbovița, Giurgiu, Ialomița, Ilfov, Prahova, Teleorman.

Suprafața totală a Munteniei este de 34.453 km^2, care reprezintă aproximativ 14,45% din suprafaţa totală a României. Aici locuieşte o populație peste 3 milioane de locuitori, reprezentând peste 15 % din populația totală a țării.

1. Palatul Culturii, Câmpulung Muscel
2. Castelul Peleș, Sinaia

Alte obiective turistice însemnate ar fi: Barajul Vidraru, Curtea de Argeș, Vulcanii Noroioși, Sărata Monteoru, Focul Viu, Sarea lui Buzău, Complexul Curtea Domnului, Turnul Chindiei, Muzeul Golești, Vulcana Băi – stațiune baleneoclimaterică cu izvoare printre cele mai iodurate din Europa.

Vulcanii Noroioși din județul Buzău reprezintă o destinație fascinantă, fiind un fenomen foarte rar în lume.

1

Principalele orașe sunt:

București, Alexandria, Brăila, Buzău, Călăraşi, Giurgiu, Piteşti, Ploieşti, Slatina, Slobozia, Târgovişte.

În comuna Colți din județul Buzău se află singurul muzeu de chihlimbar din sud-estul Europei. Teritoriul Munteniei poate fi străbătut prin intermediul a două trasee turistice, din care ochiul vizitatorului nu ratează niciun obiectiv important.

Primul traseu cuprinde orașele: Slobozia, Călăraşi, Oltenița, Giurgiu, Alexandria, Turnu Măgurele și Roşiorii de Vede. Pe acest traseu putem întâlni: Ostroavele Dunării (Ciocăneşti, Haralambie, Şoimu, Albina, Fermecatu, Cianu Nou, Trămsani şi

2

Turcescu) din Slobozia, Mănăstirea Radu Negru din Călărași, Muzeul de Arheologie – Muzeul civilizației Gumelnița din Oltenița, ruinele Cetății romane Turris și ruinele cetății lui Mircea cel Bătrân din Giurgiu și podul de peste Dunăre – construit între 1952-1954.

Al doilea traseu include următoarele localități:Piteşti, Curtea de Argeş, Câmpulung Muscel, Târgovişte, Ploieşti, Buzău, Brăila. În acest traseu merită toată atenția Muzeul Județean și Biserica Domnească din Pitești, Curtea Domnească și Biserica Domnească de la Curtea de Argeș, Vulcanii Noroioși din județul Buzău, Parcul Natural Bucegi, Mănăstirea Dealu din Târgoviște, Muzeul Memorial "Nichita Stănescu", Insula Mare a Brăilei, Vulcana Băi.

Prin aceste trasee, Muntenia, regiune istorică recunoscută, tinde să devină o destinație turistică atractivă, demnă de vizitat, cu un deosebit potențial turistic dat de resursele antropologice (vestigii arheologice, monumente istorice şi arhitectonice, muzee, case memoriale) cât şi de resursele naturale (varietatea reliefului, clima, rețeaua hidrografică, flora, fauna).

Valorificarea şi promovarea resurselor naturale cu potențial turistic, precum şi a patrimoniului cultural-istoric contribuie în mod semnificativ la întărirea identității regionale din punct de vedere turistic.

3

Circuitele turistice propuse acoperă întreaga regiune şi fac trecerea prin toate obiectivele demne de vizitat cuprinse în arealul Munteniei. Acestea valorifică bogăția naturală și istoria îndelungată a fostei părți din marele regat dac al lui Burebistă.

În câteva cuvinte, Muntenia este un ținut care îndeamnă şi provoacă pe oricine să se lase cuprins de euforia descoperirii trecutului său tumultos şi plin de evenimente, oferind totodată amintiri de neuitat şi peisaje pitoreşti din regiunile cele mai sudice ale României.

1. Vulcanii Noroioși, Jud. Buzău
2. Mănăstirea Curtea de Argeș
3. Biserica Domnească Sfântul Gheorghe, Pitești

CĂI DE ACCES

Acces rutier

- E 85 – care străbate țara de la nord la sud (dinspre Polonia, Ucraina spre Bulgaria), E 60 – dinspre Oradea spre Constanța, E 70 - dinspre vestul țării (Serbia) spre Giurgiu (granița cu Bulgaria).

Acces feroviar

- Magistralele feroviare pornesc din Bucureşti spre toate colțurile țării, zona Munteniei fiind situată în proximitatea Capitalei pe care o şi cuprinde de jur împrejur prin arealul ei.

Monumentul Principelui arab Gherainia Mahumed, municipiul Slobozia

Monumentul Eroilor, municipiul Slobozia

SLOBOZIA

SLOBOZIA - CĂLĂRAȘI - OLTENIȚA - GIURGIU - ALEXANDRIA
TURNU MĂGURELE - ROȘIORII DE VEDE

Mândri de România

Slobozia

Actualul oraș, ridicat pe ruinele vechii cetăți romane Netindava, este atestat documentar pentru prima dată sub denumirea de "Vaideei". Primul document care amintește de satul Vaideei îl reprezintă hristovul emis de Radu Mihnea în anul 1614.

Conform documentelor vremii, așezarea s-a bucurat de privilegiul de a fi un teritoriu liber - "slobozie", fiind scutită de anumite obligații fiscale. Aceasta reprezenta un important punct comercial, aflându-se la întâlnirea celor două mari drumuri comerciale, primul, care venea din Europa centrală și cel de-al doilea care lega Orientul Apropiat de Țara Românească.

Până la denumirea actuală de Slobozia orașul a mai purtat denumirea de *Slobozia lui Ianache*.

1. Cimitirul Eroilor

În Slobozia se mai pot vizita:

1. **Cimitirul Eroilor**
2. **Monumentul Eroilor** din Parcul Tineretului
3. **Monumentul Principelui arab Gherainia Mahumed**

Căi de Acces

- DN 2A/E 60 București-Urziceni-Slobozia-Constanța
- DN 21/E 577 Brăila-Slobozia-Călărași
- DN 2C Buzău-Slobozia

Mănăstirea Sfinții Voievozi

Ridicată în anul 1618 de către postelnicul Ianache Caragea şi renovată în 1634 de către domnitorul Matei Basarab, Mănăstirea Sfinții Voievozi este cea mai veche mănăstire din estul Munteniei, păstrată până astăzi.

1. Mănăstirea Sfinții Voievozi

Până în secolul al XVIII-lea, Mănăstirea Slobozia se afla în rândul celor mai mari comunități monahale din Țara Românească. Bogată, întărită în privilegiile sale, a fost loc de pelerinaj şi rugăciune pentru credincioşii din aceste părți ale Bărăganului, fiind considerată centru al credinței strămoşeşti, aşezământ de cultură şi fortificație.

Mănăstirea a fost vestită şi pentru biblioteca sa, unele cărți vechi păstrându-se până astăzi. Tot aici a funcționat în prima jumătate a secolului al XIX-lea, cea mai însemnată şcoală din județul Ialomița, susținută pe cheltuiala stareţului cărturar Gavriil Smirneanul.

Deşi distrusă de un cutremur în 1838 mănăstirea a fost rezidită din temelii sub egumenia lui Gavriil de Smirna în anii 1840-1842, când a fost realizată şi pictura murală. Începând cu anul 1864, fosta mănăstire a devenit biserică de mir, fiind până în perioada interbelică singura construcție de acest fel din Slobozia.

Biserica mănăstirii este construită din cărămidă asemanătoare cu aceea folosită la ridicarea zidului înconjurător. Turla principală are un schelet de lemn, iar celelalte două turle, mai mici, sunt din cărămidă, acestea înălțându-se deasupra pronaosului.

Căi de Acces

- Str. Mănăstirii, nr. 2, municipiul Slobozia

Muzeul Național al Agriculturii

1

Introducând vizitatorul în universul agricol al mediului rural, muzeul are ca obiect de activitate istoria agriculturii, antropologia agrară şi arheologia industrială specifică de pe tot cuprinsul ţării, fiind şi singurul muzeu de acest gen din România.

Incursiunea în lumea rurală specifică fiecărei regiuni din România este trasată cu atenție de patrimoniul muzeal care cuprinde: Biserica de lemn Poiana, Ferma Model de la Perieţi, un hambar (1869), cuptoare tradiționale de copt pâine, colaci de fântână (1853, 1937), însemne funerare (1889, 1877), moara cu pietre pentru măcinat grâu şi porumb „Korona" (1910, localitatea Paloş, județul Braşov), moara cu valturi „Ganz" (1894) şi moara țărănească cu pietre (1912, localitata Buceş, județul Hunedoara), instalație complexă cuprinzând moara cu pietre (1935) şi piua pentru finisat postavul, acționate prin motor „Deutz" (1912, localitatea Dănicei, județul Vâlcea).

În incinta muzeului pot fi admirate colecții reprezentative adunate în peste 7500 de piese organizate pe mai multe categorii: unelte, maşini agricole şi industriale, unelte agricole realizate în ateliere şi gospodării ţărăneşti, vehicole de transport (vagoane, „căroaie", căruțe, sănii, etc.), bunuri cu valoare etnografică (unelte, obiecte de uz casnic, mobilier, ceramică, textile, îmbrăcăminte, piese

2

de harnaşament, obiecte de cult, măşti, fotografii), bunuri istorice şi documente (obiecte, documente scrise şi iconografice importante pentru agricultura românească, medalii, decorațiuni, patente) şi bunuri cu semnificații artistice (opere de artă, obiecte de cult).

De neratat sunt şi arhiva ştiințifică şi documentară (fotografii, microfilme, înregistrări audio-video, documente cartografice, articole de presă într-un număr de peste 100.000 de articole) şi biblioteca cu 6200 de titluri (cărți, periodice şi dosare, 400 de casete audio, video şi discuri).

Întregul complex muzeal este întregit de prezența unui parc în care se regăsesc peste 55 de specii dendrologice.

Denumită după satul din care provine, **Biserica de lemn Poiana** datează din 1737 şi a fost construită din bârne de stejar cioplite din bardă şi secure. A fost strămutată în anul 2000, fiind folosită în continuare ca locaş de cult pentru practicarea serviciului religios, nu numai ca exponat muzeal. Biserica cu planul tip nava este alcătuită din bârne masive de stejar rânduite în cununi orizontale. Absida altarului este nedecrosată, pridvorul deschis, are o singură turlă, decorată cu brâu în torsadă.

Monument de istorie agrară, Ferma Model de la Perieți cuprinde o suprafață de 5,4 ha şi 18 clădiri (conac, magazii, grajduri, turn de apă, s.a.). În trecut era susținută ideea că era cea mai mare fermă din răsăritul Europei.

3

1, 2, 3. Muzeul Național al Agriculturii

Căi de Acces

- Bd. Matei Basarab, nr. 10, municipiul Slobozia

Casa memorială “Ionel Perlea”

1. Casa memorială “Ionel Perlea”

Monument istoric, Casa Memorială “Ionel Perlea” a fost înfiinţată în anul 1983 şi se află în administrarea Centrului Cultural UNESCO “Ionel Perlea” din Slobozia.

Edificiul face parte dintr-un complex de clădiri ridicate începând cu mijlocul secolului al XIX-lea de către familia dirijorului Ionel Perlea. Este împărţit în două corpuri de clădire construite în perioade diferite, fiecare cu propriul său stil arhitectonic. Primul construit a fost corpul din partea stângă – probabil în prima jumătate a secolului XIX, mai retras faţă de şosea, după un plan tipic locuinţelor din perioada medievală: o sală centrală, în ax, cu acces printr-un foişor închis către două încăperi dreapta-stânga, plan de formă pătrată cu un acoperiş înalt, în patru ape. Ridicat pe la sfârşitul secolului al XIX-lea, celălalt corp are un tip de plan şi o volumetrie total diferite.

După naţionalizare numeroase case-conac au devenit sediu de CAP. Au fost utilizate ca depozite de materiale şi cereale, apoi îngrăşăminte chimice, fapt care a afectat puternic zidăria casei lui Ionel Perlea. Ulterior clădirea a găzduit poşta pentru ca în cele din urmă să ajungă în administrarea Muzeului Judeţean Ialomiţa şi atunci a fost înfiinţată Casa Memorială “Ionel Perlea”.

În camerele liniştite, adormite parcă în amintirea familiei Perlea, se găsesc exponatele care reîntregesc atmosfera secolului XX prin piese de mobilier, instrumente muzicale, discuri şi partituri, scrisori, fotografii de familie.

Căi de Acces

- DN 2A Slobozia-Constanţa, satul Ograda, comuna Ograda

Stațiunea balneoclimaterică Amara și Lacul Amara

În centrul Câmpiei Bărăganului se găsește Stațiunea Amara, adevărată oază de liniște, relaxare și tratament pentru multiple afecțiuni.

Important factor terapeutic natural, apele minerale provenind din izvoare de natură sulfuroasă (ușor sulfatate, bicarbonatate, sodice, magneziene, hipotone, cu o mineralizare totală de 1,6 g/l), alături de apele curative și nămolul din Lacul Amara sunt folosite pentru tratarea afecțiunilor de la nivelul aparatului locomotor, afecțiunilor reumatismale, neurologice periferice, ginecologice, dermatologice, respiratorii, digestive, renale, etc. Există însă și contraindicații, în cazul următoarelor afecțiuni: tuberculoză pulmonară evolutivă, afecțiuni cardio-vasculare, stări de neliniște și insomnii provocate de nevroză, boala Basedow, astm.

Apa lacului are un conținut ridicat de sulfat, de clorură de sodiu și de magneziu. Gradul său total de mineralizare este 9.88 g/l. Nămolul lacului este sapropelic, conține circa 40% substanțe organice și 41% substanțe minerale.

Întreaga regiune a stațiunii surprinde pe oricine și prin frumusețea și sălbăticia locurilor. Poate fi, de asemenea, punctul de plecare către alte numeroase bogății ale naturii din partea de est a Munteniei (Insula Mare a Brăilei, Ostroavele Dunării, etc). Un alt mic colț de rai, Stațiunea Amara promite aminitiri deosebite și de neuitat.

Căi de Acces

- DN 2C Slobozia-Padina, fiind situată la 8 km nord de Slobozia

1. Lacul Amara

2. Stațiunea balneoclimaterică Amara

Biserica Înălțarea Domnului din Grindu

Aproape de granița cu județul Buzău, întregul peisaj din satul Grindu este întregit de prezența bisericii cu hramul "Înălțarea Domnului" care dăinuie de mai bine de un veac.

Lăcaşul de cult a fost ridicat de Marele Clucer Ispas Făgărăşanu între anii 1838-1842 pe temeliile altui lăcaş dărâmat la cutremurul din 1837, din timpul căruia a rămas numai clopotnița cu ziduri de piatră şi cărămidă, înaltă de 7 m. Zidul care împrejmuia curtea bisericii a fost dărâmat în anul 1913, fiind înlocuit cu un gard de scânduri. Biserica în formă de cruce are patru turle de lemn, două mari şi două mici, acoperite cu tablă. Sculptată în lemn de tei, catapeteasma în stil bizantin are şapte rânduri de icoane, pe spatele căror se găsesc inscripții în greceşte. Aceasta este susținută de opt stâlpi cu ornamente bogate, în forme de viță de vie cu struguri, în stil bizantin.

Icoanele împărăteşti îmbrăcate în argint alcătuiesc o adevărată operă de artă monumentală, fiind realizate cu mare îndemânare şi migală. Pe uşile împărăteşti au fost sculptate câte un cap de vultur cu trup de şarpe care țin în cioc corzi de viță cu struguri, din care ciugulesc alți doi vulturi.

Căi de Acces

- DN 2C Slobozia-Padina, apoi stânga pe DJ 102H în comuna Miloşeşti, până în satul Grindu, comuna Grindu

1. Biserica Înălțarea Domnului
2. Biserica Înălțarea Domnului, turnul clopotniță

Situl arheologic de la Măriuța

Căi de Acces

- Acces: DN 2/E 60 Urziceni-Bucureşti apoi stânga pe DJ 302 până în satul Măruița, comuna Belciugatele

1. Situl arheologic de la Măriuța

Situl arheologic de la Măriuța reprezintă unul dintre acele locuri din România în care turistul este invitat să descopere universul ultimei jumătăți a mileniului V î.e.n., punte către o civilizație îndepărtată cu o cultură specifică.

Aici au fost descoperite zece locuințe construite la suprafața solului în două şiruri paralele (cel puţin în cazul primilor locuitori) cu o zonă mai largă, pe mijloc, probabil destinată circulației. Pereții locuințelor erau realizați dintr-un sistem de pari îngropați, între care erau împletite nuiele şi trestii. Peste aceasta atât la interior, cât şi la exterior urma o lipitură de lut depus în straturi succesive. Podelele acestor locuințe erau realizate tot din lut depus în straturi, bine ales (de obicei lut galben, curat) şi bine bătătorit. Acoperişul în două ape era realizat din stuf depus în straturi groase şi legat cu fibre vegetale pe o rețea de bârne orizontale şi paralele.

În toate locuințele de la Măriuța au fost descoperite vetre de foc folosite pentru activitățile curente. La unele dintre locuințe s-au observat mai multe reparații ale vetrelor sau ale pereților, vizibile în straturile de lut adăugate, ceea ce denotă grija deosebită acordată spațiului destinat locuirii şi activităților casnice. Ocupația cea mai importanta a micii comunități de la Măriuța a fost creşterea animalelor. Analizele osteologice ale resturilor de mamifere au arătat că locuitorii satului creşteau bovine şi ovicaprine, dar este întâlnit şi porcul sau câinele. A fost descoperit şi un mic atelier de prelucrare a uneltelor de os şi corn.

În acest atelier, în afara unor unelte neutilizate, prezență normală într-un asemenea spațiu, şi a altora care au urme de folosire (lustruite mai ales la partea activă) apar şi câteva ciocane şi împungătoare din os care au fost aduse, fără îndoială, pentru a fi reparate.

Statuetele de lut sau cele de os, relevă existența unuia sau mai multor personaje feminine aflate în diverse ipostaze, care pot reprezenta forme sintetice ale unor zeități gumelnițene, legate de un eventual cult al fertilității şi fecundității.

Ostroavele Dunării

1

În porţiunea inferioară a Dunării, între Porţile de Fier şi Sulina, a fost favorizată conservarea unor elemente naturale specifice extrem de valoroase, dintre acestea făcând parte şi cele aproximativ 135-140 de insule numite ostroave, adevărate mici paradisuri în care timpul parcă stă în loc departe de orice urmă de civilizație.

Cele mai importante ostroave pe Dunăre sunt: Ciocăneşti, Haralambie, Şoimu, Albina, Fermecatu, Cianu Nou, Trămsani şi Turcescu.

Reprezintă locul perfect pentru dezvoltarea unor ecosisteme de luncă bogate cum ar fi: păduri naturale de luncă, cordoane de nisip, mlaştini şi canale naturale, părți integrante ale coridorului de migrație situat de-a lungul Dunării, esențial pentru distribuția a numeroase specii de animale şi plante.

Printre aceste animale se numără şi specii de păsări amenințate la nivel global: Şoimul european, Vulturul codalb, Pelicanul creț, Cormoranul mic, Rața roşie

Căi de Acces

- Ciocăneşti, Haralambie, Şoimu, Albina, Fermecatu, Cianu Nou, Trămsani şi Turcescu (cuprinse între km 452 şi 300, de la est la vest)

2

şi Rața cu ochi albi. Flora şi vegetația ostroavelor este dominată de specii de salcie, dintre care salcia albă este specia cel mai des întâlnită. O însuşire comună tuturor speciilor de arbori întâlnite pe ostroave este rezistența la inundații. Astfel, pe ostroave, în funcție de altitudine şi de nivelul inundației, putem întâlni, pe lânga salcia albă şi plopul negru sau „pluta", plopul alb, ulmul de luncă sau frasinul de luncă, iar în zonele mai înalte stejarul pedunculat şi stejarul brumăriu.

Aceste ostroave naturale pot fi vizitate în funcție de temperaturi şi nivelul Dunării din martie până la începutul lunii iunie.

Din iunie până în octombrie vegetația de sub arbori se dezvoltă extrem de rapid şi luxuriant, vizitarea unora dintre ostroave devenind aproape imposibilă. Este cazul ostroavelor Albina, Ciocăneşti şi Haralambie. Pe restul ostroavelor accesul este mai greu din acelaşi motiv, dar nu imposibil.

1. Ostroavele Dunării
2. Rața Roșie
3. Nuferi pe Ostroavele Dunării

Statuie Carol I, municipiul Călăraşi

Catedrala Sfântul Nicolae, municipiul Călărași

CĂLĂRAȘI

SLOBOZIA - **CĂLĂRAȘI** - OLTENIȚA - GIURGIU - ALEXANDRIA
TURNU MĂGURELE - ROȘIORII DE VEDE

Mândri de România

Călărași

Pe aceste meleaguri s-au dezvoltat cele două culturi autohtone, Boian și Gumelința, aflându-se printre cele mai expansive culturi neolitice din sud-estul Europei. Populația de aici trece prin diferite faze de evoluție, ceea mai interesantă fiind în perioada Lattene (vârsta a doua a fierului – perioada de dezvoltare a civilizației geto-dace), când au fost stabilite relații comerciale cu coloniile grecești de la Pontul Euxin.

1

Stăpânirea romană, reîntărită sub conducerea lui Constantin cel Mare, își lasă puternic amprenta peste așezarea de pe malul Dunării, până în secolul al VI-lea, pentru ca mai apoi invaziile turco-tătare să aibă un cuvânt greu de spus în dezvoltarea ulterioară a zonei. Primul document care amintește despre așezare datează din data de 25 mai 1722, în timpul domniei lui Constantin Brâncoveanu. Denumirea inițială purtată de actualul Călărași a fost "Lichirești".

În zonă se mai pot vizita:

1. **Catedrala ortodoxă Sfântul Nicolae,** municipiul Călărași
2. **Balta Coslogeni,** DN 3B Călărași - Fetești, sat Coslogeni, comuna Dichiseni
3. **Crucea de leac,** DN 3B Călărași-Fetești, sat Coslogeni, comuna Dichiseni
4. **Mănăstirea Radu Negru,** DN 31 Călărași - Oltenița, apoi dreapta pe DJ 304, sat Boșneagu, comuna Dorobanțu
5. **Situl arheologic Măgura Fundeanca,** DN 31 Călărași - Oltenița, satul Chiselet, comuna Chiselet

Căi de Acces

- DN 21/E 577 Brăila-Slobozia-Călărași
- DN 3 București-Călărași-Constanța

1. Statuia Eroilor Călărășeni

Muzeul Dunării de Jos

Înființat în anul 1950, în Muzeul Dunării de Jos pot fi admirate colecții prețioase de artă preistorică în care sunt expuse 1000 de piese, fiind singurul muzeu din Europa de est care deține un număr mare de exponate din epoci preistorice.

1

Muzeul este găzduit de un imobil, monument de arhitectură de la sfârșitul secolului al XIX-lea.

Expoziția permanentă prezintă publicului expoziții tematice și bogate colecții de arheologie (ceramică, figurine antropomorfe și zoomorfe, vetre, unelte, fragmente de edificii din neo-eneolitic din situl arheologic Sultana - Malu Roșu, plastică antropomorfă de epocă romană, colecție de opaițe romane, ceramică smălțuită și podoabe bizantine de la Păcuiu lui Soare), numismatică antică și medievală, exponate care ilustrează istoria locală.

Muzeul mai deține colecții de etnografie și de artă românească modernă și contemporană.

Muzeul Dunării de Jos din Călăraşi deține 25 de monede de aur antice, bizantine şi medievale. Valoarea acestor piese este sporită de faptul că aproape toate provin din tezaure sau din descoperiri izolate. Cea mai timpurie monedă de aur din colecția muzeului este un superb stater callatian de tip Alexandru cel Mare, descoperit înainte de 1962.

Căi de Acces

- Str. 1 Decembrie 1918, nr.1, municipiul Călărași

1. Muzeul Dunării de Jos
2. Interior din Muzeul Dunării de Jos

2

Situl arheologic de la Sultana

1

1, 2. Situl arheologic de la Sultana

Aşezarea de la Sultana - Malu Roşu reprezintă un caz special pentru descoperirea caracteristicilor specifice perioadei eneolitice româneşti.

Aici a fost descoperit un tezaur din obiecte de aur, cel mai mare ce a fost descoperit la nord de Dunăre, format din trei figurine antropomorfe, saltaleoni şi un lănțişor format din şapte verigi în greutate totală de 36,170 g.

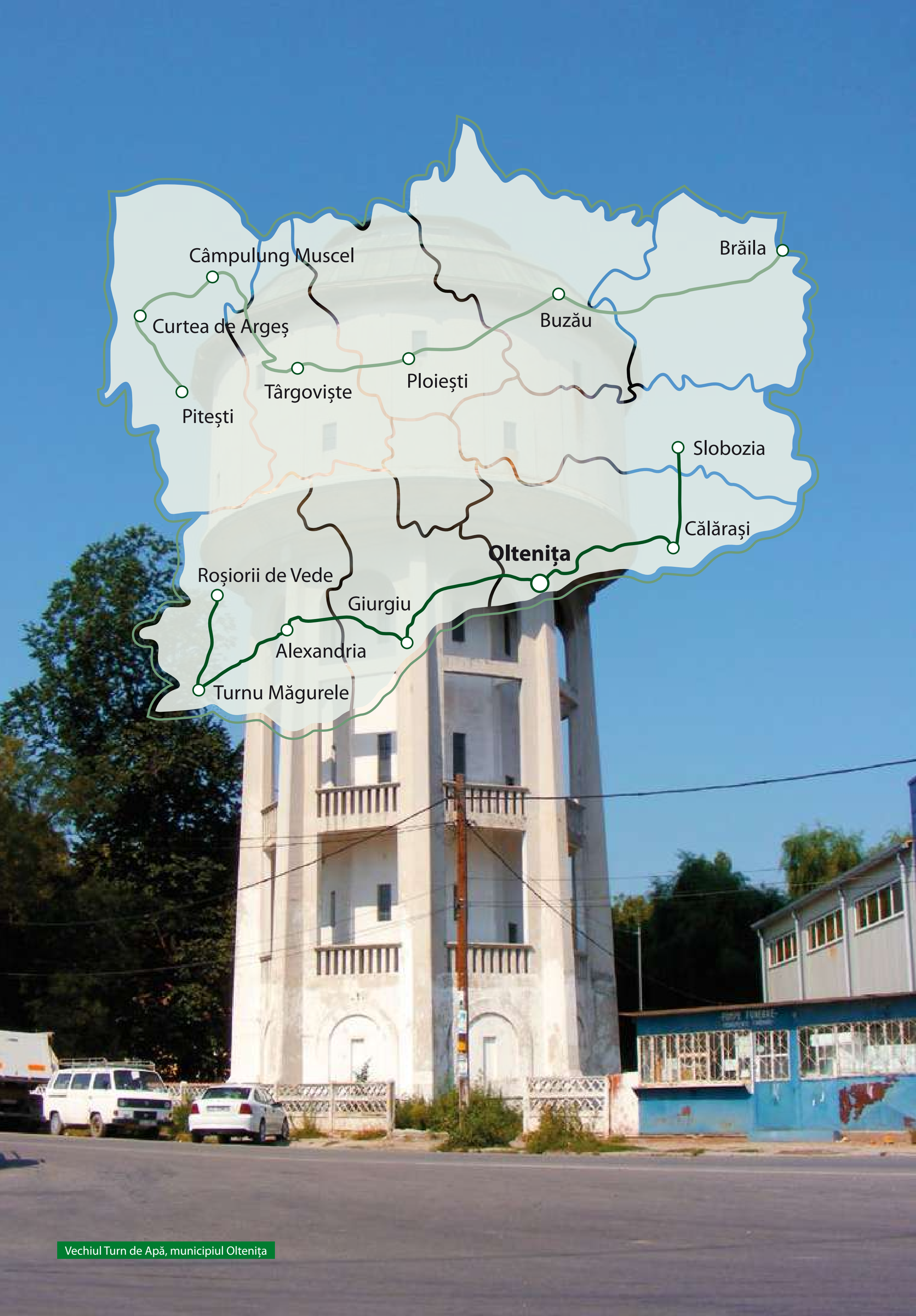
În afara de acest tezaur, se fac remarcate piesele de ceramică, cel mai deosebit dintre aceste exemplare fiind „Vasul cu Îndrăgostiți" de la Sultana, fără îndoială una dintre capodoperele artei preistorice. Pe fundul unei străchini decorată cu romburi albe şi roşii în rețea, este modelat un cuplu şezând pe un fel de băncuță. Bărbatul ține pe după umeri femeia care are brațele aşezate pe pântec.

De menționat sunt şi: cele două vase antropomorfe modelate în forma corpului uman, splendid decorate cu motive geometrice pictate în alb şi roşu; două capace cu protome de cornuțe pe margini, ce aveau modelate pe ele figurine umane şi reprezentau teme cultice complexe legate "probabil" de anumite evenimente agrare; un vas zoomorf, pictat cu alb şi roşu are modelat un realist cap de pasăre. Locuințele de suprafață descoperite şi investigate la Sultana sunt de dimensiuni relativ mici, rar depăşind 4 m lungime şi 3 m lățime (una singură avea 7 x 4 m), orientate nord-sud. Aşezarea a avut şi un şanț de apărare, adânc de circa 6 m, care era dublat spre interior de un val de pământ cu o înălțime de aproximativ un metru şi o lățime de 3–4 m lățime.

Căi de Acces

- DN 31 Călărași-Oltenița, apoi dreapta pe DJ 303, sat Sultana la „Ghetarie", pe terasa Mostiștei, comuna Mânăstirea

2

Vechiul Turn de Apă, municipiul Olteniţa

Monumentul Eroilor, municipiul Oltenița

OLTENIŢA

SLOBOZIA - CĂLĂRAȘI - **OLTENIȚA** - GIURGIU - ALEXANDRIA
TURNU MĂGURELE - ROȘIORII DE VEDE

Mândri de România

Oltenița

Tărâmul din Lunca Dunării, căci aici își are așezarea, are un trecut străvechi, încă din timpul împăratului roman Valens (367 e. n.), când apare și prima sa atestare geografică.

Așezarea cunoaște mai multe variante ale originii sale, printre care varianta istorică în care se presupune că Oltenița ar fi vechea cetate romană Daphnes, ridicată în timpul împăratului Constantin cel Mare. Varianta etimologică în care etnologul Ovidiu Densușianu emite faptul că denumirea de ”Oltenița” provine din bulgărescul ”otdevlnita”, adică ”piatră de hotar” și varianta legendei locale, care amintește de faptul că tradiția din Oltenița provine de la înstăritul hangiu al localității, Oltean Niță.

În zonă se pot vizita:

1. **Biserica Sfântul Nicolae,** DN 4 Oltenița-București, apoi dreapta pe DJ 301 Budești-Fundeni până în satul Vasilați, comuna Vasilați
2. **Biserica Sfântul Andrei,** DJ 301 Budești-Fundeni, satul Fundeni, cartierul Frunzănești
3. **Situl arheologic de la Căscioarele,** DN 41 Oltenița-Giurgiu, satul Căscioarele, comuna Căscioarele

1. Gara Oltenița

Căi de Acces

- DN 31 Călărași-Oltenița
- DN 4 București-Oltenița
- DN 41 Giurgiu-Oltenița

Muzeul de Arheologie – Muzeul civilizației Gulmenița

Înființat în anul 1957, prin intermediul Muzeului de Arheologie Gumelnița sunt valorificate importante descoperiri arheologice, efectuate de-a lungul malurilor Dunării şi pe Valea Mostiştei.

1

Muzeul este reprezentativ pentru studierea culturii neolitice Gumelnița (3200 – 2700 î.e.n.), primele sale exponate cuprinzând un număr de 950 de piese arheologice donate de către Barbu Ionescu.

Patrimoniul muzeului a fost îmbogățit continuu, datorită cercetărilor arheologice desfăşurate la Gumelnița, Neagoeşti, Hotarele, Căscioarele, Izvorul, Catalui. Cultura Gumelnița este reprezentată prin numeroase exponate cuprinzând unelte de piatră, diferite unelte agricole realizate din corn de cerb, topoare din piatră, harpoane, vârfuri de săgeți şi bărci miniaturale, care ilustrează practicarea pescuitului, vânătorii şi navigației pe Dunăre. S-au descoperit: obiecte de uz casnic, arme, obiecte de ceramică, multe figurine din lut ars, os sau marmură. Exponatele cuprind materiale de tip Boian (cu vase ornamentate, sculptate şi încrustate cu praf alb, descriind frumoase combinații geometrice, figurine zoomorfe şi antropomorfe, unelte de silex).

Epoca bronzului este reprezentată de numeroase mărturii care oferă posibilitatea cunoaşterii nivelului cultural al celor care au trăit pe aceste locuri. Ele înfățişează frământările acestei populații şi influențele indo-europene din aceste regiuni. Muzeul Civilizației Gumelnița are o colecție numismatică cu piese de valoare. Tezaurul de monede histriene care a fost descoperit la Hotarele ilustrează pătrunderea elementelor greceşti în lumea getică de la câmpie, existența relațiilor între comunitățile geto-dacice şi cetățile greceşti aflate pe malul Mării Negre. De mare interes sunt monedele bătute de uniunile de triburi geto-dacice din partea de sud a Câmpiei Române.

Căi de Acces

- Str. Arges, nr. 101, oraşul Oltenița

1. Muzeul de Arheologie – Muzeul civilizației Gumelnița

Biserica fostei Mânăstirii Negoeşti

Ctitorită în anii 1648-1649 de către domnitorul Matei Basarab şi soţia sa Elena, Mănăstirea Negoeşti a primit o serie de bunuri şi moşii, devenind, astfel, printre cele mai bogate din Ţara Românească.

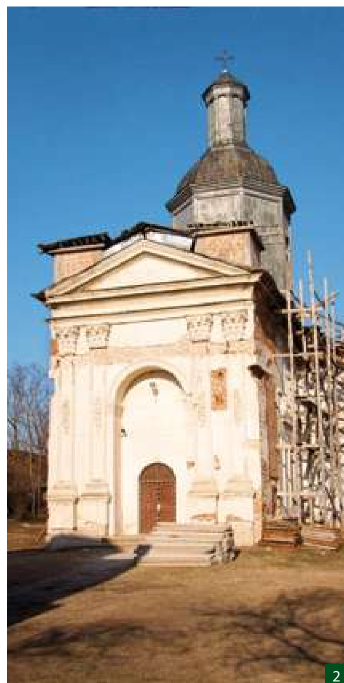
Începând cu 1719, ea devine ţinta atacurilor otomane, care culminează cu încetarea activităţii. În perioada 1823-1863, viaţa de aici va cunoaşte o perioadă de redresare.

Ansamblul mănăstiresc este compus din Biserica Sfântul Mercurie, Casa domnească, chilii, construcţii anexe şi zid de incintă.

1, 2. Biserica Sfântul Nicolae

Căi de Acces

- DN 4 Olteniţa-Bucureşti, satul Negoeşti, comuna Şoldanu

2

Biserica fostei Mănăstiri Plătărești

1. Biserica fostei Mănăstiri Plătărești

Mănăstirea din Plătăreşti a fost înfiinţată în anul 1642, de către domnitorul Matei Basarab şi soţia sa, Elena, în amintirea unei lupte din 1632 de la Nenişor – Armăseşti purtată împotriva lui Vasile Lupu, care era ajutat de tătari.

Monument istoric şi de arhitectură religioasă, din ansamblul monahal fac parte zidul de incintă, chiliile, casa domnească şi alte anexe, alături de Biserica Sfântul Mercurie, construită între anii 1642-1646. În ansamblu biserica are proporţii robuste, înscriindu-se într-o tipologie de influenţă sârbească, apropiată, prin proporționarea şi compoziţia volumelor, de tradiția bizantină. Pronaosul este împărțit în două printr-un arc longitudinal, iar naosul este treflat.

Ansamblul pictural este cu totul aparte. Pictura interioară a bisericii datează din anul 1649, însă pictura originală s-a păstrat numai în pronaos unde poate fi admirat unul din rarele exemple de pictură de la jumătatea secolului al XVII-lea din Țara Românească. Chipurile impresionează prin sinceritatea expresivității, iar culorile se îmbină armonios şi umplu de viață întregul ansamblu. Restul bisericii a fost pictat din nou în anul 1990.

Căi de Acces

- DJ 301 Budești-Fundeni, satul Plătărești

Turnul Ceasornicului, municipiul Giurgiu

Monumentul de la Călugăreni, municipiul Giurgiu

GIURGIU

SLOBOZIA - CĂLĂRAȘI - OLTENIȚA - **GIURGIU** - ALEXANDRIA
TURNU MĂGURELE - ROȘIORII DE VEDE

Mândri de România

Giurgiu

1

Orașul fortificat, ce a jucat un rol important în frecventele războaie dintre români și turci pentru controlul Dunării, în special în campania antiotomană dusă de Mihai Viteazul, a ars din temelii în 1659, iar în anul 1829 zidurile și fortificațiile sunt complet distruse, singura apărare rămasă fiind castelul de pe insula Slobozia, legată de țărm printr-un pod.

Se presupune că în apropiere de Giurgiu își avea capitala Burebista, mai exact la Popești, pe Râul Argeș.

Zorio este prima mențiune sigură a Cetății Giurgiu, amintită în Codex Latinus Parasinus la începutul secolului XV. Denumirea de atunci avea mențiunea alăturată "loc pustiu" și făcea referire la ceea ce a rămas după distrugerea cetății în timpul campaniei otomane din 1394 îndreptată asupra lui Mircea cel Bătrân.

1. Ateneul Nicolae Bălănescu

În zonă se pot vizita:

1. **Monumentul de la Călugăreni,** DN 5/E 85 Giurgiu-Adunații Copăceni, satul Călugăreni
2. **Ruinele palatului lui Constantin Cantacuzino,** DN 5A Adunații Copăceni-Hotarele, sat Mironeşti, comuna Gostinari

Căi de Acces

- DN 5/E 85 Bucureşti-Giurgiu
- DN 41 Oltenița-Giurgiu
- DN 5C Zimnicea-Giurgiu

Muzeul Județean "Teohari Antonescu"

1

Muzeul Județean "Teohari Antonescu" a fost înființat în anul 1934 şi funcționează din 1977 în clădirea fostei Prefecturi Vlasca, monument istoric.

Reprezentative pentru istoria ținuturilor româneşti, cu evenimentele sale tumultoase dar şi cu perioadele sale preistorice, exponatele muzeului stau mărturie pentru diversele civilizații care s-au succedat de-a lungul timpului.

În 3 dintre sălile de la parterul muzeului sunt expuse piese de istorie străveche și veche, unde pot fi admirați idoli neolitici, vase antropomorfe și zoomorfe de la Sultana (cultura Gumelnița), obiecte aparţinând culturii Tei.

Celelalte săli sunt dedicate istoriei medievale prin colecția de proiectile de artilerie din Cetatea Giurgiului, ceramică cu sgrafitto; istoriei moderne de după 1821 până la Alexandru Ioan Cuza; documente din presa locală şi legate de istoria Șantierului naval din Giurgiu (centenar); o colecție de peste 19.000 de periodice: colecția integrală „Resboiul", „Fundațiile Regale", „Viața Românească", „Flacăra", „Furnica", etc.; elemente de pictură (Sava Henția, Vermont, Corneliu Baba, Basarab, Theo Sion, Știubei, etc.), sculptură (Romanelli), grafică (Bulgăraș); colecție de monede antice, medievale și moderne; bibliotecă, carte veche.

Alături de istorie, muzeul valorifică și piese arheologice: material litic din paleolitic, ceramică și idoli din neolitic, din epoca bronzului și a fierului, unelte, ceramică, podoabe, monede (13 tezaure monetare, o colecție alcătuită din 2500 de piese din aur, argint și metal comun), arme, documente din evul mediu și din epoca modernă; etnografie.

1. Muzeul Județean "Teohari Antonescu"

Căi de Acces

- Str. C. Dobrogeanu Gherea 3, municipiul Giurgiu

Schitul Sfântul Nicolae

În zona portului Giurgiu, într-o adevărată oază de linişte şi de meditaţie spirituală din apropierea albiei Dunării se găseşte Biserica Sfântul Nicolae.

Anul construcţiei edificiului nu se cunoaşte, ci doar faptul că până în anul 1830 a fost geamie mahomedană. Odată cu eliberarea Cetăţii Giurgiului de sub ocupaţie otomană şi cu restituirea oraşului Giurgiu Principatului Valahiei, lăcaşul a fost transformat în biserică ortodoxă şi a primit hramul Sfântul Nicolae, după numele ţarului Nicolae I al Rusiei.

1. Schitul Sfântul Nicolae

Iniţial clădirea bisericii avea o formă pătrată, pentru ca în anul 1830 să i se adăuge altarul în formă de absidă, un pridvor şi să fie acoperit cu o boltă cilindrică şi turlă din lemn. Biserica a fost înzestrată cu icoane bisericeşti de valoare precum şi cu trei clopote turnate din bronzul tunurilor cucerite de ruşi la Cetatea Silistrei.

Istoria zbuciumată a lăcaşului de cult continuă cu evenimentele din anul 1877 când edificiul a fost bombardat de turci, fiind distrus parţial. În anul 1905, a fost reclădit cu piatră luată din zidul cetăţii, la stăruinţa preotului din acea vreme. Cu toate acestea, în anul 1944, a fost bombardat de armata germană la retragerea din Giurgiu, fiind distrusă o mare parte a clădirii. Din fericire, edificiul a fost refăcut iar în anul 1945 de către arhitectul Dobrescu, cu aprobarea Comisiei monumentelor Istorice, prin strădania preotului Petre Georgescu.

Biserica Sfântul Nicolae este şi va fi un martor al trecutului tumultos din istoria românilor, amintindu-ne de perioadele de cumpănă prin care au trecut. Este executată din zidărie de piatră de talie, pe alocuri cu cărămidă (piatra de Rusciuc), iar ancadramentele ferestrelor sculptate sunt cele originale de la geamie.

Căi de Acces

- Str. Mircea cel Bătrân, nr. 38-40, municipiul Giurgiu

Catedrala Adormirea Maicii Domnului

În centrul frumoasei aşezări vlăscene, port la Dunăre, se găseşte Catedrala Adormirea Maicii Domnului, construcție măreață în stil arhitectural bizantin.

Lăcaşul de cult a fost ridicat după un plan de tip bazilical, cu turle pe naos și pridvor, între anii 1840-1852 pe locul unei foste biserici semiîngropate din timpul stapânirii otomane. A fost construit din cărămidă arsă cu mortar de var, pe o temelie realizată din piatră luată din zidurile Cetății Giurgiu.

Arhitectura edificiului este caracterizată de linii drepte şi arce de cerc rotunde, cu ziduri groase, stâlpi pătraţi, ferestre mari şi turle cu calote sferice. Ulterior au fost construite cele două timpane de pe laturile de nord şi sud, friza cu firide de sub cornişă. Într-un final, biserica a fost şi repictată în interior. Noua pictură murală a fost realizată în tempera grasă, în stil neobizantin, de către pictorul Nicolae Stoica.

Catapeteasma a fost realizată în secolul al XIX-lea în stil baroc, cu pictură în ulei, fiind creația pictorului Nicolae Pitaru. Era alcătuită din doisprezece icoane mari, dar a suferit unele modificări în anul 1948, reducându-i-se dimensiunile la cele existente astăzi.

1. Catedrala Adormirea Maicii Domnului

Căi de Acces

- Str. București, nr. 12, municipiul Giurgiu

Mausoleul Eroilor

1

Situat pe strada Bucureşti din Giurgiu, Mausoleul Eroilor a fost construit după un plan al arhitectului State Baloşin.

Mausoleul a fost construit între 1926 şi 1934 la inițiativa filialei Societății „Cultul Eroilor". După ce a fost ridicat pe locul fostului cimitir al eroilor, aflat în parcul spitalului, a fost inaugurat oficial în anul 1939, cu prilejul sfințirii capelei eroilor. Edificiul are o formă treflată şi este compus din două nivele.

Aici se găsesc trei cripte, fiecare cu câte o placă masivă din marmură albă pe care sunt gravate numele şi prenumele a 419 de eroi români şi germani identificați.

Alături de osemintele acestora se mai găsesc şi cele ale 213 eroi necunoscuți, decedați toți la Giurgiu, Naipu, Prunaru şi Bălăria sau în prizonierat în Bulgaria.

1. Mausoleul Eroilor

Căi de Acces

- Str. Bucureşti, nr. 82, municipiul Giurgiu

Mănăstirea Comana

1

Pe panta care urcă către Pădurea Comana, odinioară parte a Codrului Vlăsiei, se găseşte un adevărat monument istoric pentru care timpul parcă a rămas în loc, Mănăstirea Comana.

Mănăstirea a fost înălțată într-o regiune care odinioară era o insulă din mijlocul mlaştinilor, iar accesul se făcea printr-un pod de lemn care era ușor de incendiat la veme de primejdie pentru a proteja locașul. Poarta de intrare se află în nordul edificiului.
A fost construită pe locul unui locaş de cult mai vechi, ale cărui urme se află sub nivelul de construcție al zidurilor de incintă.

În anul 1588 este construită actuala Mănăstirea Comana la inițiativa boierului Radu Şerban. Locul de ridicare al edificiului a fost ales în funcție de existența zidurilor vechii mănăstiri, ruinate la aceea dată, dar destul de puternice. Este construită o biserică cu hramul "Sfântul Nicolae" în această incintă. În timpul lui Şerban Cantacuzino, mănăstirea suportă unele schimbări.

1. Mănăstirea Comana

Căi de Acces

- DJ 411 Călugăreni - Comana, comuna Comana

Ansamblul Arhitectural Udrişte-Năsturel

1

Pe platoul înalt al Văii Argeşului, dominând întreg peisajul prin arhitectura sa monumentală, se află Palatul Udrişte Năsturel care dă un farmec aparte locului în care se află.

Casa de piatră cu scară interioară a fost construită de logofătul Udrişte Năsturel şi de fratele său Cazan, după o călătorie în Italia. Imobilul este considerat a fi o ciudățenie datorită arhitecturii sale neobişnuite şi faptului că e construit din piatră.

Inclus în categoria monumentelor unice în arhitectura veche românească, are camerele distribuite altfel în plan, având două apartamente construite în oglindă. În plus, zidurile groase sunt împodobite atât la fațadă, cât şi la pereții din interior cu blocuri de piatră de mari dimensiuni bine şlefuite.

Casa din Herăşti este singura construcție acoperită în întregime cu astfel de elemente de decor, fiind de o adevărată valoare artistică. Integrându-se perfect în armonia generală a clădirii, elementele apusene (frontonul portalurilor, profilele de factură gotică ale ancadramentelor, etc.) au fost combinate cu cele arab-otomane, vizibile mai ales în arcele de descărcare de deasupra ferestrelor parterului.

În apropierea acestui palat a fost construită în anul 1644 o biserică de piatră, monument istoric, ctitorită de sora boierului Udrişte Năsturel, soţia lui Matei Basarab.

În pridvorul bisericii poate fi admirată o frumoasă lespede paralelipipedică din marmură, în care a fost inscripţionată cu litere chirilice o genealogie a familiei Năsturel-Hereşti. În marmură apare şi blazonul familiei: o acvilă bicefală încoronată, cu aripi deschise, având pe piept scutul cu leul şi şarpele faţă în faţă. Flancând pasărea sunt aşezaţi doi cavaleri cu arme diferite, iar la picioarele lor se deschide deviza familiei: *Honor et patria*.

Caracterizată de un desăvârşit spirit de echilibru şi fiind situată în peisajul de poveste al luncii Argeşului, Casa de Piatră rămâne poate cel mai interesant monument al arhitecturii din vremea lui Matei Basarab.

1. Ansamblul Arhitectural Udrişte-Năsturel
2. Portal în basorelief, Ansamblul Arhitectural Udrişte-Năsturel

Căi de Acces

- DJ 401 Hotarele-Herăşti, satul Herăşti

Cetatea de la Giurgiu

Amintind de perioada medievală din istoria ținuturilor române, Cetatea de la Giurgiu datează din timpul Domniei lui Mircea-Vodă-Basarab.

Prin secolul XIV şi ulterior, românii din Giurgiu şi din Calafat aveau relații comerciale cu mai multe republici italiene. Fapt pentru care nu este de mirare că inițial s-a crezut că genovezii au construit această cetate, datorită presupoziției că denumirea provine de la San Giorgio, patron al Genovei.

După trasarea granițelor balcanice de către Mircea cel Bătrân şi reorganizarea sistemului defensiv, în insula de la vadul Giurgiului a fost ridicată o fortificație care corespundea cerințelor defensive ale Țării Româneşti de la sfârşitul secolului XIV.

Giurgiu a fost cucerit în repetate rânduri de către turci şi a ajuns sub stăpânirea lor pentru perioade de timp mai lungi sau mai scurte. Aceştia au întărit Cetatea Giurgiului şi Castelul San-Giorgio din dorința de a cuceri toată Europa, făcându-le, astfel, cele mai puternice cetăți ale lor de la Dunăre.

1. Cetatea de la Giurgiu

Căi de Acces

- DN 5B Giurgiu-Ghimpați, satul Cetatea, comuna Frăteşti

Cetatea Argedava

Fosta capitală a Marelui Stat Dac de pe vremea regelui Burebista, Cetatea dacică Argedava a fost în vremurile ei de glorie cea mai importantă aşezare din Câmpia Munteniei.

Cetatea a fost menţionată în decretul dionysopolitan în cinstea lui Acornion din Dionysopolis. Săpăturile arheologice au scos la iveală urme ale fostei cetăţi pe Valea Argeşului, în apropierea Lacului Mihăileşti. Argedava a fost clădită pe o terasă, dominând Valea Argeşului, fiind apărată din trei părţi de bălţile din luncă, iar dintr-o parte de trei şanţuri transversale şi de un val de pământ. De o parte şi de alta a Argedavei se întind mai mult de 7 cetăţi getice care comunică între ele printr-un tunel subteran. Aici au fost descoperite ziduri de cetate, urme de locuințe, vetre de foc, piese de ceramică, calendare solare asemănătoare cu cele de la Sarmizegetusa precum şi alte obiecte.

O mare curiozitate a trezit descoperirea a 80 de uriaşi de aproximativ 4 m, în timpul săpăturilor de la Argedava.

1. Cetatea Argedava

Căi de Acces

- DN 6/E 70 Ghimpaţi-Mihăileşti, apoi dreapta pe DJ 412A, satul Popești, orașul Mihăilești

Biserica Sfinţii Împăraţi Constantin şi Elena, municipiul Alexandria

Bust Al. I. Cuza, municipiul Alexandria

ALEXANDRIA

SLOBOZIA - CĂLĂRAȘI - OLTENIȚA - GIURGIU - **ALEXANDRIA**
TURNU MĂGURELE - ROȘIORII DE VEDE

Mândri de România

Alexandria

Cu toate că descoperirile arheologice din zonă au scos la iveală urmele unei așezări geto-dacice ce datează din secolele V-IV î.e.n., Alexandria este un oraș tânăr din punct de vedere istoric, fiind întemeiat în anul 1834.

Numele îl poartă după conducătorul Țării Românești, Alexandru Dimtrie Ghica (1834 - 1842), cel care a pus piatra de temelie a orașului. Locuitorii de aici s-au implicat în cele mai importante evenimente istorice ale vremii: Revoluția de la 1848, Unirea Principatelor Române de la 1859, Războiul de neatârnare (1877-1878), Răscoala țărănească din 1907; Războiul pentru reîntregirea patriei (1916-1919) și cel de-al doilea Război Mondial (1940-1945).

În Alexandria se pot vizita și:

1. **Biserica Sfinții Împărați Constantin și Elena,** Str. Libertății, nr. 365
2. **Biserica Adormirea Maicii Domnului,** Str. Libertății, nr. 425
3. **Biserica Sfânta Vineri și Cuvioasa Paraschiva,** Str. Negru Vodă, nr. 61
4. **Biserica Sfântul Nicolae,** Str. Libertății, nr. 71
5. **Valul de pământ,** situat în sudul municipiului Alexandria
6. **Bustul lui Alexandru Ghica,** municipiul Alexandria

1. Monumentul dedicat eroilor din Războiul pentru reîntregirea patriei, (1916-1919)

Căi de Acces

- DN 6/E 70 București-Mihăileşti-Alexandria-Craiova-Drobeta Turnu Severin-Timişoara
- DN 52 Turnu Măgurele-Alexandria
- DN 51 Zimnicea-Alexandria

Catedrala Sfântul Alexandru

Impresionantă prin sobrietatea şi structura sa arhitecturală monumentală, Catedrala Sfântul Alexandru este cu totul deosebită prin elemente decorative specifice.

1. Catedrala Sfântul Alexandru

Catedrala construită în etape între anii 1869-1898 adăposteşte numeroase icoane, obiecte de cult, precum şi depozitul de carte veche al Episcopiei Alexandriei şi Teleormanului.

Fiind frumos proporționată, locaşul este în forma de cruce în înterior şi navă în exterior, având la intrare o tindă străjuită de coloane lucrate în stil corintian.

Pictura murală a fost realizată în ulei, în stil bizantin de către Ştefan Luchian, Constantin Pascali şi Constantin Artachino, iar vitraliile de către Rudolf Ziegler.

Înaltă de 10 m catapeteasma a fost realizată în stil neogotic. La catapeteasmă s-a adăugat ulterior icoana Sf. Spiridon (donată de breasla cizmarilor) şi icoana Sf. Filofteia (donată de Asociația tinerelor fete).

Policandrul mare, policandrul mic şi sfeşnicele împărăteşti au fost lucrate în bronz aurit de casa Weidekamp Kettling A.C. din Viena.

Căi de Acces

- Str. Independenței 22, municipiul Alexandria

Muzeul Județean Teleorman

1

Înființat ca muzeu orăşenesc în 1952, Complexul Muzeal Județean din Teleorman cuprinde colecții de arheologie, numismatică şi de etnografie.

În cadrul colecției de sunt expuse piese arheologice aparţinând epocilor: paleolitic și neolitic, epoca bronzului, epoca fierului, epoca geto-dacă, epoca migrațiilor timpurii, epoca medievală timpurie, epoca medievală. Acestea provin din diverse zone de referință pentru cercetarea arheologică: Ciuperceni, Ciolăneştii din Deal, Vităneşti, Măgură, Bujoru, Albeşti, Orbeasca de Sus, Trivale Moşteni, Lăceni, Dulceanca, Pauleasca, Zimnicea, Dudu-Mănăstirea Plăviceni, etc. Colecția cuprinde unele piese deosebite din culturile preistorice: Precriş şi Starcevo-Criş din neolitic, Gumelnița din eneolitic, etc.

Colecția numismatică este alcătuită din tezaure monetare, loturi de tezaur și piese izolate, piese descoperite la Poiana, Sfinţeşti, Schitu, Poroschia, Alexandria, Ulmeni, Balta Sărată, etc. Conține piese grecești, geto-dacice, romane republicane, romane imperiale din epoca bizantină, monede feudale, românești, europene și otomane (sec. XVII- XVIII).

Colecția de etnografie cuprinde piese provenite din zonele etnografice Teleorman Vașca și Romanți; obiecte de port, textile de interior, obiecte de uz casnic și gospodăresc, mijloace de transport.

1. Muzeul Județean Teleorman

Căi de Acces

- Str. 1848, nr. 1, municipiul Alexandria

Biserica Sfântul Petru și Pavel

Construcție monumentală, diferită de restul bisericilor din municipiul Alexandria şi din judeţ, biserica cu hramul "Sfinții Petru şi Pavel" a fost construită între anii 1842 – 1845.

Frumoasă realizare arhitecturală în stil bizantin, biserica a fost ridicată pe un plan în formă de cruce şi dotată cu două turle mari şi două mai mici. Pictura locaşului a fost realizată de către pictorul Gheorghe Ioanid, ucenic al şcolii Tattarescu.

1

1. Biserica Sfântul Petru şi Pavel

În Alexandria se pot vizita şi:

1. **Bustul lui A. I. Cuza,** municipiul Alexandria
2. **Biblioteca Județeană Marin Preda,** Calea Bucureşti
3. **Casa de Cultură a Sindicatelor,** Str. Dunării, nr. 135
4. **Monumentul ridicat în memoria țăranilor uciși în timpul Răscoalei din 1907,** municipiul Alexandria
5. **Bustul Hatmanului Mihăiță Filipescu,** Str. Dunării 139
6. **Monumentul eroilor căzuți pe câmpul de luptă în timpul primului război mondial,** municipiul Alexandria

Căi de Acces

- Str. Libertății, nr. 142, municipiul Alexandria

Statuie Mircea cel Bătrân, municipiul Turnu Măgurele

Parcul central, municipiul Turnu Măgurele

TURNU MĂGURELE

SLOBOZIA - CĂLĂRAȘI - OLTENIȚA - GIURGIU - ALEXANDRIA
TURNU MĂGURELE - ROȘIORII DE VEDE

Mândri de România

Turnu Măgurele

Situat într-o regiune de câmpii joase (luncile râurilor) şi spaţii interfluviale din Câmpia Română, municipiul Turnu Măgurele a fost martor la numeroase evenimente istorice extrem de importante pentru evoluţia ţinuturilor româneşti.

1. Statuia Dorobanțului

În urma cuceririi Daciei de către Traian zona actualului oraș nu a făcut parte din nou înființata provincie. Cu toate acestea anticul istoric Procopiu din Cezareea îl arată pe Traian ca fondator al Cetății Turris, identificată de către unii istorici cu Turnu Măgurele. Se pare, însă, că aceste mărturii nu sunt confirmate, iar înființarea oficială a orașului Turnu o constituie data de 27 februarie 1836, în timpul domniei lui Alexandru Dimtrie Ghica (1834 - 1842).

Prima mențiune despre cetatea Turnu, ridicată de Mircea cel Bătrân la confluența fluviului Dunăre cu râul Olt, apare între anii 1393 – 1394. În anul 1417 se află sub stăpânire turcească și devine raiaua Turnu. Prin tratatul de pace de la Adrianopole din 1829, ca urmare a încheierii războiului ruso-turc din 1828 – 1829, s-a decis ca turcii să părăsească raiaua Turnu și să fie restituită Țării Românești.

Cel care a conceput planul actualului oraș este inginerul german Karl Zohl.

Căi de Acces

- DN 54 Caracal - Corabia - Turnu Măgurele
- DN 65A Piteşti-Roşiorii de Vede-Turnu Măgurele

Catedrala Sfântul Haralambie

Catedrala Sfântul Haralambie este considerată cel mai reprezentativ monument pentru arta ecleziastică de la începutul secolului XX, din județul Teleorman.

Regele Carol I al României a dat o deosebită atenție locașului de cult, acesta fiind ridicat în memoria celor care s-au jertfit în 1877 pentru independența României. Este o construcție cu totul deosebită, de dimensiuni monumentale, pe care Nicolae Iorga a catalogat-o, pentru valoarea și frumusețea ei, drept al treilea momunent de arhitectură ecleziastică din țară.

Catedrala a fost construită între anii 1901 şi 1905, conform unui plan întocmit inițial de arhitectul francez André Lecomte du Noüy. Stilul arhitectonic al construcției prezintă o combinație între stilul baroc, prin turle, şi cel bizantin, restul construcției.

Exteriorul este bogat decorat cu medalioane de piatră cu relief plat, cu motive geometrice şi florale. Ferestrele au ancadramente de piatră şi semicolonete laterale. Pridvorul deschis este susținut pe patru coloane, cu un aspect general de baldachin. În interior se observă un decor la fel de bogat şi somptuos ca şi arhitectură. Pictura în ulei a fost executată de Eugen Voinescu şi Romeo Girolamo, după modelul bisericii San Marco din Veneția, în stil neobizantin. Vitraliile, candelabrele, sfeşnicele şi candelele îmbogățesc, prin frumusețe şi valoare, spațiul din interiorul catedralei.

1

1. Catedrala Sfântul Haralambie

Căi de Acces

- B-dul Independenței, nr. 4, municipiul Turnu Măgurele

Parcul central

1

Pe o suprafaţă de 2 hectare din centrul oraşului Turnu Severin, se află Parcul central denumit "Grădina Publică", adevărată oază de linişte şi de relaxare.

Parcul a fost înfiinţat în anul 1876 de un grup de specialişti din Bucureşti, fiind conceput după planurile unui parc din Viena, de unde şi asemănarea cu acesta. Aici pot fi admiraţi unii arbori exotici precum salcâmul japonez sau *sophora japonica*, care înfloreşte în luna august; o specie de castan numit *aesculum hipcastnum*, arbori de Thuya, tufe de *paeonia arborea* care au flori de culoare roz-pal, precum şi de *mahonia aquifolium*, care are florile galbene şi frunze permanente.

În Turnu Măgurele se mai pot vizita:

1. **Statuia lui Mircea cel Bătrân,** B-dul Independenţei
2. **Bustul Generalului David Praporgescu,** municipiul Turnu Măgurele
3. **Statuia Dorobanţului,** municipiul Turnu Măgurele
4. **Turnu de apă,** Str. 1 Decembrie, nr. 8

1. Panorama, Parcul central
2. Monumentul Independenţei, Parcul central

Căi de Acces

- municipiul Turnu Măgurele

Cetatea medievală Turnu

La o distanță de 1 km de confluența Fluviului Dunărea cu Râul Olt se află Cetatea medievală Turnu, construită la sfârşitul secolului al XIV-lea, în vremea lui Mircea cel Bătrân.

Cetatea se afla în zona de câmpie inundabilă dintre gura Oltului şi Dunăre, în apropiere găsindu-se un important drum comercial dintre Ardeal şi Bulgaria. Aceasta se număra printre sistemele defensive ridicate de domnitor pe linia Dunării, având în vedere amenințarea otomană venită de la sud de Dunăre.

La sfârşitul domniei lui Mircea cel Bătrân, cetatea a reintrat sub stăpânire otomană şi a fost transformată mai târziu în raia turcească. În cele din urmă, după tratatul de pace de la Adrianopole turci au fost nevoiți să părăsească raiaua Turnu pentru ca ținutul să fie reintegrat Țării Româneşti. Din nefericire, cetatea a fost dărâmată şi arsă.

Cetatea lui Mircea cel Bătrân a fost construită pe locul unei alte cetăți ridicate de Constantin cel Mare în secolul IV e.n. pe ruinele Cetății romane Turris. Castrul roman reprezenta o puternică fortificație fondată de însuşi Împăratul Traian.

1. Cetatea medievală Turnu

Căi de Acces

- situată în partea de sud a municipiului Turnu Măgurele la o distanță de 4 km de oraş şi la 1 km de confluența Fluviului Dunărea cu Oltul

Mănăstirea Plăviceni

Cunoscută şi sub denumirea de Mănăstirea Alunişul, este un important monument arhitectonic din Ţara Românească a epocii lui Matei Basarab (1580-1654).

Locaşul de cult ale cărui ruine pot fi văzute astăzi a fost ridicat de către Vornicul Dragomir de Plăviceni peste o altă fundație de biserică, probabil de lemn, care a fost construită în veacul al XVI-lea. În timpul săpăturilor arheologice a fost descoperită o monedă de argint, emisă de Maximilian al II-lea, împăratul romano-german, în anul 1573. Legenda spune că aceasta primă biserică a fost ridicată de Doamna Stanca, soția lui Mihai Viteazul, care, urmărită de turci, s-a ascuns într-un alun mare, scăpând astfel de aceştia. Pentru a-I mulțumi lui Dumnezeu, a înălțat pe acel loc o biserică, iar trunchiul alunului l-a lăsat altar de rugăciune.

Pictată în 1815, biserica poartă hramul "Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil". Pictura murală interioară încă mai păstrează porțiuni din cea originală, cu totul deosebită fiind fresca votivă care surprinde un adevărat album genealogic al familiei ctitorului.

Impunătoare și bine proporționată, biserica a fost construită pe un plan treflat, specific arhitecturii mănăstirești a secolelor XVI-XVII. La exterior, biserica era înconjurată de un brâu de cărămizi așezate în formă de dinți. Portalul intrării se remarcă printr-un ancadrament ornat cu o superbă decorație litică ce imită sculptura în lemn. Interesant este că pridvorul, astăzi dispărut în întregime, pare a fi contemporan cu biserica fapt neobișnuit pentru arhitectura acelei perioade.

1. Mănăstirea Plăviceni

Căi de Acces

- DJ 546 Turnu Măgurele-Drăgăneşti-Olt, satul Dudu, comuna Plopii-Slăviteşti

Monumentul Eroilor din Primul Război Mondial, municipiul Roşiorii de Vede

Bust Nicolae Bălcescu, municipiul Roșiorii de Vede

ROŞIORII DE VEDE

SLOBOZIA - CĂLĂRAȘI - OLTENIȚA - GIURGIU - ALEXANDRIA
TURNU MĂGURELE - **ROȘIORII DE VEDE**

Mândri de România

Roşiorii de Vede

1

Situat în centrul Teleormanului istoric, între coline domoale şi pâlcuri rămase din vestita Pădure Nebună (a Deleormanului), ce a dat numele acestui ţinut, municipiul Roşiorii de Vede a beneficiat dintotdeauna de condiţii favorabile dezvoltării sale urbane, economice şi culturale.

Localitatea se află pe malul drept al Râului Vedea, la întretăierea a importante drumuri comerciale, motiv pentru care era cunoscută sub formă de târg. Printre aceste drumuri se află şi „drumul lui Traian" şi „drumul oii" care legau Fluviul Dunărea de Ardeal, alături de drumurile paralele cu graniţa sudică a României.

În drumul lor de întoarcere de la Ierusalim, din anul 1385, doi pelegrini germani, Peter Spornau şi Ulrich von Tennstöndt, fac un popas la Russenart, amintind despre acesta în jurnalul lor de călătorie. Aceasta reprezintă prima atestare documentară explicită a oraşului Russenart în traducere "Ruşii de Vede" şi totodată prima denumire înregistrată a oraşului.

În Roşiorii de Vede se mai pot vizita:

1. **Casa Daia,** Str. Sfântul Teodor, nr.10
2. **Casa Mamut,** Str. Sfântul Teodor, nr.13
3. **Bustul lui Nicolae Bălcescu,** situat în Parcul Gării de Nord

1. Casa Mamut

Căi de Acces

- DN 65A Turnu Măgurele - Roşiorii de Vede - Piteşti
- DN 6/E 70 Bucureşti - Alexandria - Roşiorii de Vede - Craiova - Drobeta Turnu Severin - Timişoara

Muzeul Municipal de Istorie Roşiorii de Vede

1

Muzeul a fost înființat în anul 1965 prin realizarea expoziției permanente „Răscoala din 1907”.

Muzeu tematic în interiorul căruia erau redate condițiile de viață ale țărănimii, desfăşurarea răscoalei pe provincii istorice, reprimarea răscoalei. În urma reorganizării instituției din perioada anilor 1984-1988, prin tematica instituției au fost abordate probleme de istorie locală, prezentate şi în contextul istoriei naționale. A crescut nivelul ştiințific şi conținutul de idei al expoziției de bază, s-a perfecționat forma grafică şi de prezentare a exponatelor.

Inaugurat în actuala sa formă la 24 ianuarie 1987, muzeul oferă astăzi vizitatorului aproximativ 3000 de documente, facsimile, imagini fotografice, mărturii, toate organizate cronologic şi tematic. Aici este prezentată inclusiv istoria unei aşezări de peste 600 de ani. Printre numeroasele obiecte descoperite în urma săpăturilor arheologice din zonă se numără şi o sabie miceniană (sec XIV î.e.n.), tezaurul de la Peretu (sec. IV î.e.n.), alături de multe unelte şi arme de fier din cetatea dacică de la Albeşti (sec. IV-III î.e.n.), Dulceanca (sec. IV-VI).

1. Muzeul Municipal de Istorie

Căi de Acces

- Calea Dunării, nr. 54, municipiul Roşiorii de Vede

Biserica Sfinții Împărați - Serdăreasa

Monument de o simplitate deosebită, Biserica Serdăreasa este cel mai vechi locaş de cult din Roşiorii de Vede, fiind înființat în 1830.

Numele locaşului, care poartă acum hramul "Sfinților Împărați Constantin şi Elena", este strâns legat de numele întemeietorilor ei, serdarul Marin Butculescu şi soția lui, Maria.

Slujitor al Curții Domneşti, serdarul a început construcția bisericii în primăvara anului 1830, pe locul Mănăstirii Ruşii de Vede. Soția lui a continuat construcția locaşului după moartea acestuia.

Biserica a avut inițial formă de navă, era mult mai scundă decât în prezent, avea acoperişul de sită şi nu avea pridvor la intrare.

Din vechea biserică din 1832 se mai păstrează un fragment de frescă cu fiii serdarului, Nicolae şi Emanoil îmbrăcați în uniforma militară a epocii, frescă aflată pe peretele sudic.

1. Biserica Sfinții Împărați - Serdăreasa

Căi de Acces

- Str. Oltului, nr. 28, municipiul Roşiorii de Vede

Ruinele Mănăstirii de la Baldovineşti

În lipsa oricărui document sau inscripţii, biserica ruinată de la marginea satului Baldovineşti a fost datată după criterii stilistice şi este considerată ca aparţinând perioadei de domnie a lui Matei Basarab.

Biserica are un planul dreptunghiular, cu absidă pentagonală puţin decrosată. In faţa pronaosului se află un pridvor de zidărie. Aceste elemente sunt specifice bisericilor din a doua jumătate a secolului al XVII-lea sau sfârşitului acestui secol. Pronaosul era acoperit cu o calotă sferică, singura boltă păstrată fragmentar, care este rezemată pe arce late terminate în consolă. El este surmontat de un turn-clopotniță de secțiune octogonală, cu opt ferestre, sprijinit pe o foarte înaltă bază pătrată decorată cu o cornişa din zimţi mărunţi.

Ca unic decor exterior, corpul bisericii era încins cam la un sfert din înălţimea sa, în zona superioară, de un brâu lat. Brâul era alcătuit dintr-un tor masiv de cărămidă special profilată, flancat de două şiruri de dinţi mari de fierăstrău.

Soclul este ascuns de pământul din jur care acoperă vechiul nivel de calcare, iar cornişa a dispărut odată cu prăbuşirea bolţilor şi a părţilor superioare ale zidurilor.

1. Ruinele Mănăstirii de la Baldovineşti

Căi de Acces

- DJ 612A în direcția Săceni, care se continuă cu DJ 612 şi DJ 703 până în satul Baldovineşti, comuna Ciolăneşti

Biserica Sfântul Anton, Pitești

Statuie I. C. Brătianu, municipiul Pitești

PITEŞTI

PITEȘTI - CURTEA DE ARGEȘ - CÂMPULUNG MUSCEL - TÂRGOVIȘTE
PLOIEȘTI - BUZĂU - BRĂILA

Mândri de România

Piteşti

1

Unul dintre cele mai vechi oraşe ale Ţării Româneşti, municipiul Piteşti prezintă una dintre cele mai considerabile încărcături istorice de pe teritoriul României. Descoperirile arheologice îl arată că fiind cel mai puternic centru al activităţii umane din paleoliticul inferior în Europa.

Prima atestare documentară datează din 20 mai 1388, în timpul domniei lui Mircea cel Bătrân, atunci când acesta întărește Mănăstirea Cozia „o moară în hotarul Piteștilor". Localitatea a evoluat gradual de-a lungul timpului, trecând de la statutul de sat la cel de târg, iar mai apoi la cel de oraş.

Piteștiul nu a lăsat indiferente privirile trecătorilor datorită numeroaselor biserici frumoase și case orășenești, mărturie în acest sens fiind scrierile din 1640. Se remarcă stilul brâncovenesc al arhitecturii orașului care dă un plus de valoare acestuia.

În Pitești se mai pot vizita:

1. **Biserica romano-catolică Sfântul Anton,** Str. Victoriei, nr. 11
2. **Fântâna arteziană muzicală,** Str Victoriei, nr. 24
3. **Monumentul 1907,** Str. Republicii , la intersecția cu Str. Victoriei
4. **Biserica Sfântul Ioan Botezătorul,** Str. Trivale, nr. 2

1. Galeria de Arta, Pitești

Căi de Acces

- DN 7 Deva-Sibiu-Râmnicu Vâlcea-Piteşti-Bucureşti
- DN 73 Braşov-Câmpulung-Piteşti
- DN 65/E 574 Craiova-Slatina-Piteşti

Biserica Domnească Sfântu Gheorghe

Ctitorie a domnitorului Constantin Şerban Basarab şi a doamnei Bălaşa, biserica a fost înălțată la sfârşitul secolului al XVI-lea și terminată în anul 1656.

Biserica a fost zidită pe temelia unui alt locaş de cult despre care se crede că ar fi fost ctitoria lui Mircea cel Bătrân.

Este cea mai veche biserică din Țara Românească al cărei pridvor este supraînălțat printr-un foişor, pe coloane din cărămidă, constituind clopotnița. La început, biserica cuprindea altarul şi naosul în forma actuală cu turla respectivă în interior. Dispoziția era însă alta: cu locuri rezervate femeilor deoparte, bărbaților de alta. În partea de apus, se aflau în locul turlei de azi două turle mai mici. De asemenea, din nartex în naos se intra prin trei spații libere create prin cele două coloane ce despărțeau naosul de nartex.

Biserica dispunea de o mică curte închisă cu zid, având o poartă în dreptul uşilor, iar deasupra porților era un arc de zid. La nord biserica avea case, unde dascălii de pe vremuri învățau copiii. Vechiul locaş de cult a fost distrus de un incendiu, izbucnit în ziua de 18 august 1848, împreună cu alte clădiri. A fost refăcut în 1875, iar apoi restaurat în mai multe rânduri.
Situată în Piața Vasile Milea, biserica este singurul edificiu rămas din vechile curți domneşti de la Piteşti.

1. Biserica Domnească Sfântu Gheorghe

Căi de Acces

- Str. Victoriei, nr. 7, municipiul Piteşti

Muzeul Județean Argeş

1

Începutul activității muzeale datează din 1928, deținând colecții remarcabile ce ilustrează civilizația argeşeană şi românească.

Considerată a fi una din cele mai frumoase clădiri ale Piteştiului, din 1977 este prima instituție muzeală românească şi sud-est europeană ale cărei obiective şi resurse sunt dedicate răspândirii informațiilor necesare conservării mediului.

Împărțit în mai multe secții şi galerii, muzeul mai adăposteşte şi un planetariu, un observator economic, Muzeul Sportului Argeşean, un amfiteatru şi o bibliotecă.

Expozițiile permanente de istorie şi ştiințele naturii, inaugurate în 1974, respectiv 1977, sunt adăpostite în monumentul arhitectural al Piteştiului, edificată în anii 1897-1899, în stil eclectic. Creşterea colecțiilor prin cercetări arheologice, achiziții şi donații, necesitatea de a fi depozitate, conservate şi cercetate în condiții corespunzătoare, precum şi nevoia de spațiu pentru valorificarea expozițională a acestora, au condus la extinderea muzeului prin construcția a două noi corpuri în perioada 1997-2004, amplasate în vecinătatea estică a vechii clădiri din 1899. Corpul B adăposteşte spațiile administrative, Muzeul Sportului Argeşean, biblioteca muzeului, depozite şi laboratoarele secției de ştiințele naturii, iar Corpul C istorie, Galeria Națională de Artă Naivă, Planetariul şi sălile de conferință, între care cea mai importantă este Sala Amfiteatru cu 150 de locuri.

Secția de Istorie prezintă obiecte aparținând culturii de

2

prund, piese neolitice găsite în aşezările gumelnițene de la Teiu şi Popeşti, obiecte de tip Ferigile, probând civilizația fierului, descoperite pe Valea Topologului, aşezarea dacică de la Cetățeni, castrul de la Jidava, reşedințele domneşti de la Curtea de Argeş, Câmpulung, Piteşti, cetățile argeşene Poenari şi Oratia. În toamna anului 1986, în curtea Muzeului Județean Argeş a fost înființată o expoziție cu specific botanic în aer liber, cu plante spontane perene şi horticole. Inițiativa muzeului s-a bucurat de sprijinul generos al Administrației Domeniului Public din Piteşti, precum şi al domnului inginer Gheorghe Pacea. O parte din materialul horticol a fost donat de Serele Ghencea, din Bucureşti. Cea mai mare parte a speciilor spontane a fost colectată în teren de către specialiştii muzeului.

Expoziția a fost organizată pe două sectoare distincte: unul conținând speciile de plante perene horticole, cealaltă cu specii de plante perene spontane, ambele însumând cca 120 de taxoni, repartizați în casete distincte, cu bordură inițială de santolină, ulterior înlocuită cu piatră de Albeşti, având, fiecare, o suprafață cuprinsă între 1-3 m^2. Galeria Națională de Artă Naivă este primul muzeu de acest gen din țară ce cuprinde lucrări ale pictorilor consacrați; Galeria de Artă "Rudolf Schweitzer-Cumpăna", expune tablouri care au aparținut marilor pictori români: Theodor Aman, Nicolae Grigorescu, Camil Ressu, Ion Tuculescu.

Printre clădirile ce aparțin de Muzeul Argeşean se mai numără şi: Cetatea Poenari, Casa Memorială "Liviu Rebreanu", Expoziția Memorială "Dinu Lipatti" din Ciolceşti, Muzeul şi Rezervația Arheologică Castrul Roman Jidava Câmpulung.

1. Muzeul Județean Argeş
2. Expoziție de icoane Muzeul Județean Argeş

Căi de Acces

- Str. Armand Călinescu, nr. 44, municipiul Piteşti

Schitul Trivale

Monument istoric, Schitul Trivale cu biserica ce poartă hramul "Sfânta Treime" a fost ctitorită în secolul al XV-lea de către familia Trifan şi Stanca Stăncescu, reclădită din piatră de Matei Basarab, din piatră şi cărămidă de Mitropolitul Varlaam, de stareţul Irotei Niculescu şi Justin Ionescu, ctitor şi al clopotniței actuale.

La intrare în Pădurea Trivale, urcând cele 64 de trepte cioplite în piatră de Albeşti şi trecând apoi pe sub clopotniță, se ajunge la biserica schitului.

A fost inițial o biserică de lemn, pe teritoriul căreia s-a construit ulterior biserica din piatră şi cărămidă de azi.

Tot ansamblul din Trivale a fost ridicat între anii 1672-1688, păstrând în interior picturi murale ce au fost realizate în 1731. Tradiția spune că, aici, a fost depus temporar capul lui Mihai Viteazul, înainte ca acesta să fie dus la Mănăstirea Dealu. De asemenea, legenda nu se opreşte aici, se mai spune că la Schitul Trivale a trăit luminatul monarh Ioan Cantacuzino care a copiat în 1682 „Viața şi traiul Sfinției Sale, părintele Nifon, patriarhul Constantinopolului", scrisă de Gavril Preotul, document important pentru istoria Ţării Româneşti.

Reînființată în 1991, este condusă de Prea Cuviosul Părinte Gherasim Nicuț.

1. Schitul Trivale

Căi de Acces

- Parcul Trivale, Str. Trivale, nr. 71, municipiul Piteşti

Biserica Sfântul Ioan Botezătorul, municipiul Pitești

Biserica Sfântul Mucenic Mina

Datând încă din 1564, este cea mai veche construcţie bisericească din Piteşti şi poartă hramul "Buna Vestire şi Sfinţii Împăraţi Constantin şi Elena", ocrotitorii Municipiului Piteşti.

Documentele atestă o primă restaurare a bisericii în anul 1712, moment în care i s-a adăugat clopotniţa.

Cheluielile au fost suportate de logofătul Rizea şi de soţia sa Ilinca. Biserica a fost restaurată între anii 1911 şi 1914 de către preotul şi protopopul Vasile Pănturescu.

1. Biserica Sfântul Mucenic Mina

Căi de Acces

- Str. Justiţiei, nr. 5, municipiul Piteşti

Centrul municipiului Pitești

Biserica Sfânta Vineri

Construcția datează din anul 1817, începută de Ion Ungurelu, continuată după moartea acestuia de Alexandru Ungurelu, fiul său.

A fost finalizată în toamna anului 1827, iar după 1900 creşterea continuă a populației şi dezvoltarea rapidă a oraşului Piteşti au făcut ca Biserica Sfânta Vineri să devină neîncăpătoare. Astfel, în 1904 s-a început construcția unei noi biserici, cea actuală, iar planurile acesteia cât şi mobilierul din interior au fost executate de către arhitectul Ion N. Socolescu.

Picturile interioare au fost executate de un faimos pictor al acelor timpuri, Dumitru Marinescu, fost rector al Academiei Belle din Bucureşti. Construcția noii biserici a fost finalizată în data de 19 octombrie 1908.

1, 2. Biserica Sfânta Vineri

Căi de Acces

- Str. Sf. Vineri, nr. 44, municipiul Piteşti

Poiana cu narcise de la Negraşi

1

În Lunca Dâmbovnicului, la o distanță de 1 km de centrul comunei Negrați, se întinde Rezervația Naturală "Poiana cu narcise de la Negrați", un areal de 4.1 hectare, plantele de aici dezvoltându-se ca urmare a suprafeței mlăştinoase.

Declarată rezervație floristică la 24 iunie 1966, data la care se organizează şi „Sărbătoarea narciselor", este importantă datorită speciei de narcise *Narcissus poeticus*, subsepcia *Stellaris* ce populează rezervația, flori cu petale albe, cu o cornulă cu marginile roşii.

Speciile *Narcissus stellaris*, ca cele de la Negraşi, sunt narcise care populează, în general, locurile depresionare umede. Datorită poziției sudice a Negraşilor, narcisele care cresc în luminişul dintre plute înfloresc la sfârşitul lunii aprilie şi se mențin în floare aproape toată luna mai. Localnicii le numesc "coprine", având tulpinile mai subțiri şi frunzele mai înguste.

Rezervația de la Negraşi este ocrotită pentru valoarea ştiințifică deosebită a speciei şi pentru cea peisagistică a covorului de narcise.

Considerată a fi un brand al județului Argeş, "Sărbătoarea narciselor" de la Negraşi adună an de an mii de oameni care vin să culeagă narcisele crescute în mod natural.

1. Narcise

Căi de Acces

- DN 659 Piteşti-Bradu-Gliganu de Sus-Negraşi, comuna Negraşi

Barajul Vidraru

Statuie Basarab I, municipiul Curtea de Argeş

CURTEA DE ARGEŞ

PITEȘTI - **CURTEA DE ARGEȘ** - CÂMPULUNG MUSCEL - TÂRGOVIȘTE
PLOIEȘTI - BUZĂU - BRĂILA

Mândri de România

Curtea de Argeş

1

Orașul al cărui nume inițial a fost Argeş, se pare că a fost întemeiat de Negru Vodă în 1290, după cum arată legendele.

La Curtea de Argeş a avut reşedința de scaun voievodul Seneslau. Fiul acestuia Basarab I a unit sub sceptrul său toate cnezatele şi voievodatele dintre Carpați şi Dunăre într-un singur principat, Țara Românească, Curtea de Argeş devenind astfel prima capitală a principatului.

Curtea de Argeş a fost atestată documentar pentru prima dată în anul 1330.
O dată cu secolul al XIV-lea, la Curtea de Argeş s-a lucrat şi ceramică monumentală cu care erau împodobite fațadele bisericilor mănăstireşti, iar din secolul al XV-lea ceramica avea să fie întrebuințată şi la decorarea interioarelor.
În anul 1359 aici a fost ridicată şi prima reședință a Mitropoliei Țării Românești.

În timpul domniei lui Mircea cel Bătrân, oraşul Argeş atinge culmile sale cele mai înalte, fiind un factor hotărâtor în relațiile internaționale din sud-estul Europei. Aici, Mircea cel Bătrân a alcătuit planul campaniei contra otomanilor pe care i-a învins la Rovine (1394). La Curtea de Argeş se află mormintele Regelui Carol I şi Reginei Elisabeta, Regelui Ferdinand I şi Reginei Maria, iar începând cu februarie 2003 şi al Regelui Carol al II-lea.

1. Palatul Episcopal

Căi de Acces

- DN 7C Piteşti-Curtea de Argeş-Transfăgărăşan
- DN 73C Râmnicu Vâlcea-Curtea de Argeş-Câmpulung

Ruinele Bisericii Sân Nicoară

Cunoscută şi sub numele de Biserica Sfântul Nicolae cel Mic, făcea parte în trecut din incinta primei Curţi Domneşti și a fost ridicată la sfârşitul secolului al XIII-lea, fiind mai veche decât Biserica Domnească.

1

Izvoarele istorice spun că această biserică a fost ctitorită de Doamna Clara, mama vitregă a voievodului Vlaicu-Vodă, iar tradiția populară atribuie zidirea acesteia Doamnei Marghita, soția legendarului Negru Vodă. Doamna Clara (Clara de Dobokay), originară din Ardeal şi catolică, se considera adevărata conducătoare a țării. Legenda spune că, atunci când fiul ei vitreg, Vlaicu Vodă, a plecat să apere Ţara Românească de turcii care intraseră în Dobrogea, ea a început zidirea Bisericii Sân Nicoară, pentru preoții catolici fideli ei. Biserica a fost ridicată chiar în fața Bisericii Domneşti, ortodoxă, ctitorită de Basarab I şi protejată de domnitorul Nicolae Alexandru, fiul lui Basarab I şi soțul Clarei.

Tot ce a mai rămas astăzi din biserică se prezintă sub forma unor ruine aflate pe platoul parcului cu acelaşi nume. Zidurile prezintă o alternanță de şiruri de piatră de râu şi cărămidă. Săpăturile arheologice au scos la lumină resturi de ceramică smălțuită, olane pentru acoperiş, monede de argint şi aramă, inele de argint din secolul XIV-XV, vase de sticlă şi fragmente de frescă.

Căi de Acces

- Str. Sân Nicoară, nr. 1, municipiul Curtea de Argeş

1. Ruinele Bisericii Sân Nicoară

Curtea Domnească şi Biserica Domnească din incinta Curţii

1

Aflată într-un cadru natural pitoresc, reşedinţa primilor Basarabi, veche cetate de scaun a Ţării Româneşti, Curtea Domnească din Argeş reuneşte numeroase monumente de artă de o mare valoare, ce i-au adus de-a lungul timpului faima de centru turistic, adevărat muzeu al istoriei româneşti.

Construcţia curţii Domneşti a fost începută prin secolul al XIII-lea de către voievodul Seneslau, fiind continuată de către Basarab I şi Neagoe Basarab. Biserica a rămas izvorul încă viu care ne povesteşte parcă de viaţa, ocupaţiile şi credinţele domnitorilor care au trecut pe aici.

Săpături efectuate între anii 1911-1920 au scos la iveală ruinele Curţii Domneşti, dând detalii despre perioada în care oraşul era capitala Ţării Româneşti.

Cel mai vechi monument argeşean păstrat aproape în forma iniţială şi totodată cel mai reprezentativ monument, Curtea Domnească a fost refăcută în anul 1330, odată cu zidirea în apropiere a Bisericii Domneşti. Biserica a fost construită în secolul al XIV-lea, terminată în 1340, ridicată după un plan tipic bizantin din rânduri de piatră ce alternează cu rânduri de cărămidă.

Căi de Acces

- Str. Negru Vodă, nr. 2, municipiul Curtea de Argeş

Mormântul lui Radu I Basarab este păstrat în biserică, unde este expus sub sticlă, împreună cu câteva resturi de veşmânt feudal cu ornamente de aur şi pietre prețioase.

Odată cu trecerea anilor ce au lăsat urme pe pictura bisericii, domnitorii vin cu idei noi de "renovare". Cele aproape 130 de fresce din interior, bănuite a aparține unei şcoli bizantine din Macedonia, sunt şi acum bine păstrate, precum şi fragmente originale ale picturii secolului al XIV-lea sau fragmente ale picturii secolelor XVIII - XIX. Cu toate că din ansamblul Curții Domneşti nu a mai rămas decât biserica, din punct de vedere arhitectural este unul dintre cele mai valoroase edificii.

1. Curtea Domnească
2, 3. Biserica Domnească

2

3

Muzeul Municipal Curtea de Argeş şi Casa Norocea

1

Inaugurat la 29 mai 1969, muzeul pune la dispoziția publicului un patrimoniu valoros de peste 12.000 piese expoziționale (din care peste 300 fac parte din Patrimoniul Naţional Cultural).

Muzeul Municipal Curtea de Argeş este organizat în două expoziţii de bază, care constitue în acelaşi timp şi două secţii distincte, atât ca domeniu de patrimoniu: istorie şi etnografie, cât şi ca spațiu de expunere. Expoziția de bază a secției de etnografie şi artă populară, organizată între anii 1985-1986, este adăpostită în casa ce a aparţinut pictorului Dumitru Norocea. Aceasta prezintă o bogată colecție de obiecte şi artă populară privind ocupaţiile, îndeletnicirile şi meşteşugurile practicate de argeşeni din cele mai vechi timpuri ca: olăritul cu frumoasele sale vase de ceramică, splendidele cusături şi ţesături argeşene, costume populare, obiecte folosite la îndeletnicirile casnice, cultura plantelor, pomicultura, păstoritul, vânatul, pescuitul. La etajul clădirii este realizată o expoziție cu lucrări de artă plastică realizate de pictorul Dumitru Norocea şi obiecte ce au aparţinut acestuia în timpul vieții sale.

Expoziția de bază a secției de istorie este organizată, începând cu anul 1987 într-un alt spaţiu, el însuşi monument istoric localizat în piațeta din fața Bisericii Domneşti şi redă pe baza unui bogat material documentar şi arheologic,

Căi de Acces

- Str. Negru Vodă, nr. 2, municipiul Curtea de Argeş

episoadele cele mai importante din istoria oraşului Curtea de Argeş.

Expoziția permanentă de istorie, proiectată tematic şi structural de colectivul muzeului, este organizată în 7 săli corespunzătoare periodizării istoriei oraşului, de la vechi la nou şi expune: documente realizate în facsimil; portretele voievozilor care au domnit în Argeş, realizate în bronz; replici după obiectele Domnilor de la Argeş (paftale, inele, aplice, sigilii, săbii), o bogată colecție de numismatică, medalii şi decorații, un valoros material arheologic.

Casa Norocea

Dumitru Norocea, pictor restaurator, a lucrat în perioada 1914 - 1924 la restaurarea picturii Bisericii Domneşti. El a descoperit pe peretele de nord al naosului inscripția cu anul morții lui Basarab I la Câmpulung la *leat 6860* adică 1352. Tot el a introdus în țară tehnica mozaicului. Între anii 1922-1923 şi-a construit o casă, care din anul 1969 găzduieşte expoziția de etnografie şi artă populară a Muzeului Curtea de Argeş cu peste 12.000 piese muzeistice. Muzeul are o bogată colecție de obiecte ale meşteşugarilor din zonă, se pot admira costumele populare, cusături şi țesături şi obiecte folosite în gospodăriile argeşene. La etajul clădirii este şi o expoziție cu tablourile pictorului Dumitru Norocea şi se pot vedea obiectele ce au aparținut acestuia.

3

1. Muzeul Municipal Curtea de Argeş
2, 3. Casa Norocea

Mănăstirea Curtea de Argeș

1

Considerat cel mai important loc de pelerinaj şi rugăciune al judetului Argeş, mănăstirea ce poartă hramul „Adormirea Maicii Domnului", datează din vremea domnitorului Neagoe Basarab, ctitorul acesteia.

Fost scaun episcopal între anii 1739-1748, fapt pentru care este cunoscută şi sub denumirea de Biserica Episcopală, Mănăstirea Curtea de Argeş, prin măreția, perfecţiunea proporţiilor cât şi prin bogăția decorației acesteia a găsit un puternic ecou în sufletul cântăreților populari care i-au învăluit obârşia în umbra legendei. Aşa cum glăsuieşte balada populara culeasă de Alecsandri, zidirea Mănăstirii Curtea de Argeş s-ar datora "Meşterului Manole", care împreună cu "nouă meşteri mari, calfe şi zidari" au lucrat cu multă trudă şi cu prețul unor mari sacrificii la ctitoria voievodului Neagoe Basarab.

Legenda Meşterului Manole de care este legat numele Mănăstirii Curtea de Argeş spune că domnitorul tocmise pe cei mai mari meşteri pentru a ridica lăcaşul de cult. Dar, ceea ce ei construiau ziua, se dărâma noaptea. Într-o noapte, Manole a visat că va trebuie sa zidească pentru rezistența construcției, prima femeie ce va veni la ei, să aducă bucate. A doua zi, însă, prima femeie sosită la locul construcției a fost chiar Ana, soția sa, astfel că Manole a zidit-o pe latura sudică. Când totul a fost gata şi Neagoe Basarab a rămas impresionat de frumusețea Mănăstirii, a poruncit slujitorilor să ia scările care duceau la acoperiş

pentru ca meşterii să nu mai poată coborî şi să facă alta biserică mai frumoasă. Atunci, Manole şi-a facut aripi din lemn ca să zboare, dar s-a prăbuşit. Se spune că, în locul unde a atins pământul a ieşit un izvor care reprezintă lacrimile lui Manole. De altfel, izvorul se află chiar în apropierea Mănăstirii.

O altă legendă se referă la „**Moaştele Sfintei Filofteea**", o fetiță de 12 ani, care sunt depuse în paraclisul mănăstirii. Se spune că, fetița mergea cu mâncare la muncitorii angajați de tatăl său. Într-o zi, însă, ea a dăruit mâncarea cerşetorilor întâlniți pe drum. Atunci, tatăl a ucis-o cu o lovitură de topor. Corpul fetiței nu a putut fi ridicat de jos decât în momentul în care a fost pomenit numele Mănăstirii Curtea de Argeş. Din acest motiv, preoții au hotărât să ducă moaştele la această mănăstire. Mănăstirea Curtea de Argeş nu este însă o legendă: ea este expresia sentimentelor celor mai sincere ale poporului român despre jertfa lui, pe care a pus-o şi la baza acestei mănăstiri, după cum a pus-o şi la baza tuturor marilor opere de construcție din țara noastră, în trecut şi prezent.

Biserica a fost supusă, de-a lungul timpului, la mai multe lucrări de restaurare, forma actuală a ei fiind dată de arhitectul francez Andre Lecomte du Nouy şi de arhitectul român Nicolae Gabrielescu, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Lucrările de refacere au fost terminate în anul 1885, iar biserica a fost sfințită la 12 octombrie 1886. Picturi murale deosebite, realizate în ulei, îi înfățişează pe cei 12 apostoli, pe cele 12 coloane, în interiorul mănăstirii.

Izvoarele istorice menționează faptul că aici a avut loc canonizarea, la 16 august 1517, a Sfântului Ierarh Nifon Patriarh al Constantinopolului şi Mitropolit al Munteniei. Tot în acest lăcaş s-a refugiat Sfântul Cuvios Martis Sofronie de la Cioara, unul dintre apărătorii credinței ortodoxe din Transilvania. În fiecare an, trec pe aici sute de mii de turişti şi pelerini. Cele mai aglomerate zile sunt la sărbatoarea "Adormirii Maicii Domnului", la Izvorul Tămăduirii şi de Sfânta Filofteea.

2

1, 2. Mănăstirea Curtea de Argeş

Căi de Acces

- B-ul Basarabilor, nr. 1, municipiul Curtea de Argeş

Biserica Olari

Construcția bisericii datează încă din 1300, pe vechea temelie a unui schit de maici fiind amintită pentru prima dată în 1687.

Biserica este situată în cartierul de altădată al olarilor fiind ctitorită de acestia și prezintă un aspect pitoresc, rural, o armonioasă îmbinare între elemente arhitectonice din cărămidă şi lemn.

Olăritul a cunoscut o mare dezvoltare în secolele XVI şi XVII în Curtea de Argeş. Meşterii din cel mai numeros cartier al olarilor au creat prima breaslă şi au construit şi propria biserică, Biserica Olari, în stilul caracteristic moldovenesc, majoritatea acestora fiind originari din Moldova.

Biserica este unicat în această parte a țării datorită reprezentării picturale a morții pe peretele de est al acesteia. Din păcate pictura întregii biserici este în stadiu avansat de degradare, picturile exterioare, sunt acoperite cu tencuială, iar interioarele sunt înnegrite. Din dreptul fațadei porneşte o scară exterioară acoperită care duce la turn, către clopote. Acoperişul bisericii din şindrilă protejează şi fațada, unde se află şi frescele exterioare.

1. Biserica Olari, Curtea de Argeş

Căi de Acces

- Str. Cuza Vodă, nr. 134, municipiul Curtea de Argeş

Transfăgărăşan DN 7C

Cetatea Poenari

1, 2. Ruinele Cetăţii Poenari

În apropierea barajului Vidraru, pe cursul superior al Argeşului, au fost ridicate în secolele XIII şi XV un avanpost şi mai târziu o cetate, Poenari, menționată prima dată în 1453.

Se presupune că aceasta a fost construită ca loc de refugiu, tradiția populară legând zidirea cetății de numele legendarului domn Negru Vodă, căruia îi sunt atribuite şi cele două semne din apropierea vârfului de stâncă - urme lăsate parcă de nişte încălţări uriaşe. Deşi neprecizat încă, în acest loc s-ar fi putut desfăşurat de fapt celebra bătălie de la Posada din 1330, dintre munteni şi armatele regelui Carol Robert d'Anjou.

Cetatea Poenari a fost reşedința secundară a lui Vlad Ţepeş, fiind construită pe post de fortăreață contra otomanilor. Fortificația alungită, cu ziduri groase de 2-3 m şi 5 turnuri de apărare a fost ridicată direct pe stâncă, având parte doar de un singur asediu al turcilor, în vara lui 1462. În urma cutremurului din 1915, porțiunea nordică a zidului s-a prăbuşit.

Legenda spune că Vlad Ţepeş ajungând la cârma țării în anul

Căi de Acces

- DN 7C Transfăgărăşan, la 4 km de barajul Vidraru și la aproximativ 2 km de satul Căpățâneni

1459 a arestat toate familiile de boieri care au participat la asasinatul tatălui său – pe unii dintre ei i-a tras în țeapă, iar pe alții i-a obligat să meargă pe jos din capitala de atunci, Târgovişte, până la Poenari şi să construiască o fortăreață pe ruinele vechiului avanpost. Conform "Letopisețului Cantacuzinesc", cetatea a fost ridicată din porunca lui Vlad Țepeş pentru a-i pedepsi pe boieri.

Pentru a se urca la cetate s-a construit o scară cu 1480 de trepte. În prezent cetatea se află în curs de restaurare.

Locul Fosilifer Suslăneşti

La mică distanță de Câmpulung Muscel, în satul Suslăneşti, ce aparține de comuna Mioarele, se întinde Rezervația Naturală Locul Fosilifer Suslăneşti, pe o suprafață de 3,8 ha.
Foarte important din punct de vedere sțiințific, locul este amplasat la o altitudine de 820 m, şi este considerat sit geotectonic cu importanță paleontologică.
Constituit din depozite oliogene, în care predomină menilitele şi disodilele, rezervația păstrează 30 de specii de peşti fosili, dintre care 13 forme noi pentru ştiință.

Căi de Acces

- DN 7C Transfăgărăşan, comuna Mioarele

2

Peşterile din Piscul Negru

În Munții Făgăraşului, pe teritoriul comunei Arefu, se întind cele trei peşteri din Piscul Negru. Cercetarea lor a început în anul 1986, fiind declarate monumente ale naturii în vederea protejării formațiunilor concreționare. Prima peşteră, cu o lungime de 783 m, este cea mai lungă cavitate din Munții Făgăraş, situată la 310 m de la intrarea în galeria de prospecțiune. Cascadele din interiorul ei ating înălțimi de la 0,5 până la 8 m. Muchii tăioase, sanțuri şi septe de podea, hieroglife, cupole şi marmite ascendente, septe de tavan, excavații de rodaj, găuri de egutație, toate aceste forme desosebite precum şi sahiul de eroziune şi coroziune sau dinții din greblă fac din aceasta poate cea mai frumoasă din cele trei peşteri.

Cea de-a doua peşteră este situată la 348 de m de intrarea în galerie şi are 130 m dezvoltare. Dezvoltată de ambele părți ale galeriei, cu o suprafață de 7,2 m, cea de-a treia peşteră se situează la 165 m de intrare, fiind săpată în calcare cristaline, cu un aspect colțuros.

Căi de Acces

- DN 7C Transfăgărăşan apoi se face stânga pe un drum comunal până în comuna Arefu

Grădina Publică Merci, municipiul Câmpulung Muscel

Casa Iacomin, municipiul Câmpulung Muscel

CÂMPULUNG MUSCEL

PITEȘTI - CURTEA DE ARGEȘ - **CÂMPULUNG MUSCEL** - TÂRGOVIȘTE
PLOIEȘTI - BUZĂU - BRĂILA

Mândri de România

Câmpulung Muscel

Oraş de un farmec cu totul aparte, în care timpul parcă a stat în loc, Câmpulung Muscel reprezintă unul dintre cele mai importante oraşe din regiunea istorică Muntenia.

1

Fostă capitală a statului feudal independent Țara Românească, este cel mai vechi oraş din principat şi prima reşedinţă domnească a acestuia, fiind atestat documentar în anul 1300. La Câmpulung Muscel a fost scris primul document cunoscut în limba română, *Scrisoarea lui Neacşu*.

Istoria oraşului a fost împărțită în trei mari etape: istorie veche, istorie medievală şi istorie modernă. Istoria veche este marcată de perioada bronzului târziu, în zona „Pescăreasa" din sudul oraşului fiind descoperită o necropolă aparţinând acestei perioade. În cartierul Olari-Sfântu Gheorghe au fost descoperite urme de locuire geto-dacică, iar în localitățile Apa Sărată și Bughea de Sus dovezi care aparţin culturii dacice târzii. În situl Cetăţeni - Muscel a fost descoperită inclusiv o aşezare dacică locuită fără întrerupere din jurul anului 300 î.e.n. şi urme materiale care atestă existența unui important centru economic.

Istoria medievală descrie o aşezare devenită târg şi apoi, în secolul al XIV-lea, oraş. În această perioadă a crescut numărul de locuitori, s-a dezvoltat producția meşteşugărească și s-a intensificat schimbul de mărfuri. Aici se găsește o piatră funerară care constituie cel mai vechi document epigrafic medieval din Țara Românească.

Oraşul a reprezentat un important centru de propagare şi formulare a ideilor revoluționare din 1848. Locuitorii de aici au continuat să se implice în evoluția istorică a întregii țării, fiind extrem de dedicați luptei pentru Unire.

În zonă se mai pot vizita:

1. **Lacul glaciar Iezer,** DJ 734 până la Lacul Râuşor şi Punctul belvedere Voina, apoi se urmează traseul montan în direcția Vârful Iezerul Mare, marcaj bandă roşie
2. **Complexul Balnear Măgura - Băile Măgura,** DJ 735 Câmpulung - Cândeşti, fiind situată la nord-vest de municipiul Câmpulung, comuna Bughea de Sus

1. Muzeul de Etnografie și Artă Populară

Căi de Acces

- DN 73C Râmnicu Vâlcea - Curtea de Argeş - Câmpulung
- DN 73/E 574 Braşov - Câmpulung - Piteşti
- DN 72A Târgovişte - Câmpulung

Muzeul Municipal Câmpulung Muscel

1

Înființat în 1889, Muzeul Municipal Câmpulung Muscel ilustrează prin exponatele sale rolul de vatră de istorie şi cultură pe care oraşul şi împrejurimile sale l-au avut de-a lungul timpului.

Muzeul este o construcție cu linii arhitecturale caracteristice perioadei anilor 1930 -1940. Cu o amenajare modernă, vizitarea secției de istorie prilejuiește pătrunderea într-un adevărat tunel al timpului, de la epoca comunei primitive până în contemporaneitate. Obiecte de piatră și unelte de os găsite în săpăturile arheologice făcute la Câmpulung, ne poartă cu milenii în urmă, în perioada anilor 6000-1800 î.e.n.

Vestigiile romane din Dacia sunt înfățișate prin obiecte găsite la castrul Jidava, de lângă Schitul Golești: unelte, vase cu mozaic, arme, monede romane, ceramică romană cu elemente dacice, provenind din secolul al IV-lea e.n. Intrând în perioada feudală, participarea Câmpulungului la istoria țării este dovedită prin alte numeroase exponate. Nu lipsește nici scrisoarea lui Neacșu Lupu, judele Câmpulungului, către Hans Benker din Brașov. Colecția de artă plastică a muzeului este valoroasă atât prin varietatea artiștilor, cât și prin diversitatea tablourilor.

1. Muzeul Câmpulung Muscel

Căi de Acces

- Str. Negru Vodă, nr. 119, municipiul Câmpulung Muscel

Mănăstirea Negru Vodă

1

Făcând parte din cel mai important ansamblu monastic din Muscel, ctitorită în 1215 de către Radu Negru Voievod şi rezidită mai apoi de Basarab I şi fiul său, Nicolae Alexandru, vechea biserică a devenit mănăstire în 1647, sub cel de-al doilea ctitor, Matei Basarab.

În acelaşi an a fost construit şi Turnul clopotniței, înalt de 35 m, având funcția de poartă de incintă, dar şi de fortificație cu caracter militar, fiind prevăzut cu metereze. Gangul boltit păstrează şi astăzi masivele porți din stejar care prezintă cu o grindă de proporții, unde sunt încrustate adânc inscripții menționând data de 1749.

Biserica Mănăstirii Negru Vodă este necropolă domnească şi păstrează documentul epigrafic cel mai însemnat din țară, cea mai veche lespede de mormânt voievodal, scrisă în limba slavonă, aparținând lui Nicolae Alexandru Basarab. De asemenea, adăposteşte o frumoasă pictură realizată de Gheorghe Tattarescu.

În 1718 a fost ridicat un nou paraclis domnesc în extremitatea de est a incintei, înlocuindu-l pe cel din lemn. La mijlocul secolului XIX paraclisul a fost împodobit cu o pictură deosebit de valoroasă. După cutremurele din 1802 şi 1819, biserica este grav avariată, dar se începe rezidirea ei în 1828, din porunca voievodului Grigore Dimitrie Ghica.

Lucrarea se întrerupe şi este reluată în 1831, prin

strădania vornicului Pană şi a stareţului Filaret. Incendiul din 1934 distruge acoperişul bisericii, al clopotniței şi al chiliilor, lucrările de restaurare făcându-se abia după 1955. S-a restaurat şi pictura veche realizată inițial de zugravul Pârvu Mutu. Lucrările au fost executate de un grup de pictori călugări de la Mănăstirea Plumbuita, conduşi de arhimandritul Sofian Boghiu.

În interior se păstrează şi astăzi un program iconografic mai restrâns, realizat în ulei la 1860 de Gheorghe Tattarescu.

În incinta mănăstirii se află casa domnească zidită de Constantin Brâncoveanu şi Turnul Bărăției din 1730. Mănăstirea Negru Vodă a fost desființată în 1959 de către comunişti şi reînființată în 1989 prin purtarea de grijă a Prea Sfințitului Calinic Episcop de Argeş şi Muscel. Mănăstirea are şapte monahi şi stareţ pe Părintele Serafim Caiea.

1, 2. Mănăstirea Negru Vodă

Căi de Acces

- Str. Negru Vodă, nr. 64, municipiul Câmpulung Muscel

Grădina Publică Merci

Amenjarea ei a început în anul 1885, pe terenul pe care odinioară se afla Piaţa oraşului. După incendiul care a distrus prăvăliile din zonă, s-a început amenajarea pieței încheiată în 1890, pentru ca, mai târziu, în 1895, să fie iluminată prin instalarea a 25 de felinare.

Grădina Publică Merci adăposteşte busturile unor mari personalități culturale, printre care: Dan Barbilian (Ion Barbu), lucrare sculptată în piatră de Albeşti semnată de Al. Deac, istoricul C. D. Aricescu, lucrare semnată de Florica Hociung; Academicianul George Oprescu, bronz de I. Irimescu; scriitorul Tudor Muşatescu, bronz de D. Pasima.

Grădina Publică nu ar fi putut exista fără Bulevardul Pardon. Şi invers. Se spune că destinele lor, de-a lungul timpului, s-au împletit armonios. Având un podium pentru orchestră pentru fanfară militară, refugiu pentru pensionari şi cel mai renumit amfiteatru în aer liber pentru inegalabilele serbări cu confeti, grădina a păstrat cu grijă tainicele cuvinte de iubire rostite de îndrăgostiți. Încântaţi de ambianța oferită de muzica militară, atât localnicii, cât şi vizitatorii spuneau “merci”.

Acelaşi “Merci” era rostit de-a lungul aleilor, de participanții la serbări, atunci când “ploi” de confetti pulverizau atmosfera. Era spus tainic de domni şi domnişoare, când aveau plăcuta surpriză să primească în dar flori cu petale frumos colorate.

În prezent, aici sunt amenajate atât spații de joacă pentru copii, cât şi mese pentru campionate de table şi şah.

1. Grădina Publică Merci

Căi de Acces

- Str Negru Vodă, municipiul Câmpulung Muscel

Biserica Bărăția

Înălțată în secolul XIII, deține lespedea funerară datând din 1300 a comitelui Laurențiu de Longo Campo, conducător militar şi administrativ al Câmpulungului înainte de unificarea statului sub Basarab I.

Situată în centrul oraşului, la capătul de jos al Bulevardului Pardon, turnul bisericii se impune în peisajul orașului. Ansamblul monahal Bărăția reprezintă unul dintre obiectivele istorice de o valoare excepțională ale Câmpulungului, alături de complexul feudal ”Negru Vodă”. Se păstrează biserica de piatră, ciuntită şi redusă la dimensiunile altarului, aflată în mijlocul curții, turnul clopotniță şi casa parohială.

1

Bărăție este numele dat mănăstirilor catolice din oraşele aflate la sud şi est de Carpați. În Evul Mediu, bărăţii existau în oraşele: Câmpulung-Muscel, Târgovişte, Bucureşti şi Bacău. Ansamblul din Câmpulung Muscel este una dintre cele mai vechi construcţii din oraş.

Turnul-clopotniță, cunoscut sub numele de Turnul Bărăției, a fost ridicat în 1730, pe locul unui turn mai vechi de lemn. Având înălțimea de 13 cm până la cornişă şi o decorație exterioară desfăşurată în trei rânduri de registre, a atras atenția mai multor pictori celebri. Vechea lui înfățişare apare în fotografiile şi acuarelele pictorului Carol Popp de Sathmary din 1860, dar şi în picturile lui Nicolae Grigorescu.

1. Biserica Bărăția

Căi de Acces

- Str. Negru Vodă, nr. 116, municipiul Câmpulung Muscel

Biserica Domnească

Situată în centrul vechi al oraşului, a fost construită în 1567 de către Doamna Chiajna, soția voievodului Țării Româneşti, Mircea Ciobanul.

Biserica Domnească are ca hram inițial "Sfinții Arhangheli Mihail şi Gavriil". Ulterior i s-a adăugat şi hramul "Sfântul Nicolae" şi hramul "Sfintei noastre Cuvioasa Parascheva" de la Iaşi, care astăzi este cel mai cunoscut.

Vechea pisanie pusă inițial de ctitorii ei nu s-a mai păstrat. Biserica s-a păstrat în forma inițială până în primii ani de domnie ai lui Nicolae Mavrocordat, probabil în jurul anului 1720. În urma unui cutremur a fost grav avariată, apoi dărâmată din temelie și reconstruită pentru a fi mai încăpătoare; lucrările la zidăria de roşu încheindu-se prin 1721. S-a pus şi o nouă pisanie în care se arată aportul domnitorului şi al ispravnicului jupân Vornicul, iar în urma unor noi deteriorări, biserica a fost din nou dărâmată şi între anii 1870 şi 1889 s-a înălțat actuala construcție. Interiorul este pictat în maniera artei renascentiste, foarte expresiv, în scene deosebit de sugestive, cum este de pildă scena „Pogorârii Mântuitorului de pe cruce". Biserica mai era numită în vechime şi „Biserica grecilor", pentru faptul că era preferată de negustori de etnie greacă, ce veneau să facă negoț în Câmpulung, fiind o frumoasă biserică de mir frumoasă, domnească, foarte aproape de târgul oraşului.

În vremea lui Antonie Vodă din Popeşti, la sfârşitul secolului al XVII-lea, Biserica Domnească era şi un important centru de cultură, depozitară de cărți bisericeşti foarte valoroase. În plus, preoții de aici țineau şi şcoala publică (Şcoala Domnească), fapt pentru care erau scutiți de o seamă de taxe. Din punct de vedere arhitectonic, construcția actuală, începută în 1870 şi terminată în 1889 are dimensiuni impunătoare, volume masive, cu trei turle octogonale. Pe fațadă a fost fixată pisania din 1721.

1. Biserica Domnească

Căi de Acces

- Str. Republicii, nr. 12, municipiul Câmpulung Muscel

Monumentul lui Negru Vodă

1

Ridicat în 1910, de către sculptorul Dimitrie D. Mirea, ca omagiu al strămoşului locuitorilor din Câmpulung, maiestuosul bust legendar se înalță în fața bibliotecii orăşeneşti.

Negru Vodă a fost, așa cum spune legenda, fondatorul şi primul voievod al Țării Româneşti. Despre acesta se presupune că ar fi trecut Carpații, undeva la 1290, din Făgăraş şi s-a stabilit la Câmpulung, unde a întemeiat un voievodat.

Bustul îl înfățişează pe Negru Vodă cu corona pe cap, străjuind peste veacuri dezvoltarea Țării Româneşti. Inscripțiile de pe plăcile care acoperă soclul spun: "Înălța-tu-s-au chipul lui Radu Negru Basarab, descălecătorul Țării Româneşti; Câmpulungul, primul scaun domnesc salută chipul de bronz al urzitorului Țării Româneşti; Memoriei Luceafărului Basarabesc, admiratorii gloriei străbune îi închină acest monument".

1. Monumentul lui Negru Vodă

Căi de Acces

- Str. Negru Vodă, nr. 164, municipiul Câmpulung Muscel

Biserica Flămânda

Numită inițial Schitul Mărculeşti, după numele primului ctitor, Biserica Flămânda sau “Biserica Miresei”, şi-a luat denumirea de la Dealul Flămânda, pe care este aşezată, în partea de răsărit a oraşului Câmpulung.

Denumirea Dealului Flămânda e legendară şi tradiția spune că însuşi Negru Vodă a dat acest nume: ”domnitorul a zăbovit îndelung pe o culme, până a flămânzit, dar oamenii din preajma locului n-au avut cu ce să-i ostoiască foamea. Atunci s-a hotărât voievodul să îi împroprietărească printr-un hrisov, făcându-i moşneni mândri şi plini de dârzenie în apărarea acelor muscele.” De atunci i s-a spus acelui deal “Flămânda” şi aşa i-a rămas numele până în ziua de azi.

Privită de departe, biserica pare o siluetă albă cioplită din stâncă de Albeşti şi prin poziția ei domină întreg oraşul. Turla şi zidurile sunt lucrate numai din blocuri de piatră, zidite cu multă măiestrie. Este acoperită cu tablă de aramă; numai schimburile și burlanele sunt din tablă galvanizată. Biserica are o singură turlă, un pridvor deschis în formă de cruce, naosul şi pronaosul sunt luminate de ferestre înalte şi luminoase. Altarul este spațios și luminos. Catapeteasma şi stranile sunt lucrate numai din piatră de Albeşti. Pe tâmplă sunt pictate medalioane cu scene din Biblie. Zidurile interioare ale bisericii sunt lucrate din cărămidă peste care s-a dat cu tencuială pentru ca apoi să fie executată pictura.

1. Biserica Flămânda

Căi de Acces

- Str. Flămânda, nr. 8, municipiul Câmpulung Muscel

Castrul roman Jidava

Castrul roman Jidava a fost ridicat de împărații romani Commodus şi Septimius Severus în perioada 190-211, împreună cu alte doisprezece castre romane. Acesta era cel mai mare (circa 130 m/100 m) fiind singurul construit cu piatră şi cărămidă arsă, aparținând categoriei castrelor auxiliare.

1

Castrul Jidava avea inițial formă dreptunghiulară, pe fiecare latură pe axul central existând câte un turn de supraveghere. Colțurile beneficiau de turnuri semicirculare dotate cu creneluri şi orificii de tragere. În timpul lucrărilor de reconsolidare, arheologii au descoperit monede romane, unele înfățișându-l pe împăratul Gordian III (Marcus Antonius Gordianus Pius 238-244). Noul imperator Filip Arabul deşi câştigă bătălia cu carpii (dacii liberi) hotăreşte reaşezarea granițelor imperiului şi a limeşului pe Râul Olt, abandonând cele 13 castre romane.

Incursiunile ulterioare ale carpilor şi goților au distrus segmente ale zidurilor de apărare a fortificației de la Castrul Jidava şi au grăbit retragerea aureliană (271) la sud de Dunăre. Năvălirea hunilor în secolul următor duce la distrugerea totală a construcției romane.

Ruinele castrului au fost descoperite de către arheologul Dimitrie C. Butculescu, conform cercetărilor arheologice din 1876. Acestea adăposteau în interiorul lor o mulțime de materiale, care în prezent se regăsesc la Muzeul Județean Argeş. Dimensiunea sa de aproape 1,3 ha îl încadrează între rangurile de castru cohortă şi castru post de cercetare, putând adăposti aproximativ 200 - 400 de soldați. Butculescu a lăsat o serie de documente de excepțională valoare, desene şi o listă cu 71 de obiecte romane, denumind locul "Cetate" sau "Jidava".

1. Castrul roman Jidava

Căi de Acces

- DN 73/E 574 Câmpulung - Piteşti, comuna Schitu - Goleşti

Granitul şi calcarul numulitic de la Albeşti

Rezervație paleontologică-punct fosilifer, cu o suprafață de 1,50 ha, cele două formațiuni geologice şi paleontologice, cuprind peste 80 de blocuri de granit cu dimensiuni diferite, amplasate pe o suprafață de 250 m².

Rezervația de granit este alcătuită din blocuri disparate pe cca. 250 m². Cele mai mari dintre ele, cu înfăţişarea unor căpițe, au 1,5 m înălțime şi 1,5-2,5 m diametru. Se remarcă un sector central cu blocuri mari pe fețele cărora apar muşchi, licheni, tufişuri.
În jurul acestuia se găsesc şase ansambluri cu blocuri ceva mai mici. Crăpăturile dintre blocuri reprezintă planuri de fisurare vechi, lărgite prin alterare, dezagregare şi spălare areolară. Ele au frecvent lungimi de 80 cm lățime de până la 30 cm şi adâncimi sub 1,5 m. Blocurile au culoarea roz şi sunt compuse din cuarţ, microcline, perlitic, biotit şi sericit fin. Având înălțimea de 1,5 m și un diametru de 1,5 - 2,5 m, o parte dintre blocuri sunt acoperite de ierburi, arini, aluni și cireși sălbatici.

Lângă rezervația de granit este cea de calcare, numită “Piatra de la Albeşti”. Aici există un calcar gros cam de 15 m, de culoare albicioasă sau galben cafeniu cu nuanțe cenuşii, iar în partea superioară este de culoare roşiatică. Se spune că reprezintă calcarul impur.

Rezervația de calcar numulitic furnizează roca din care, de-a lungul timpului, s-au construit numeroase monumente cu importanță deosebită în patrimoniul național.

1. Rezervația de granit de la Albeşti

Căi de Acces

- DJ 735 Câmpulung - Cândeşti, satul Albeşti, comuna Albeştii de Muscel

Mănăstirea Nămăieşti

În apropierea şoselei care străbate satul cu acelaşi nume, la 5 km NE de Câmpulung, peste drum de Casa Memorială "George Topârceanu", se găseşte biserica săpată în stâncă de mâini necunoscute.

Izvoarele istorice dezvăluie începuturile bisericii în jurul anului 1547, deşi nu se cunosc date exacte despre întemeierea acesteia. Legendele care circulau în satul Nămăieşti pomenesc şi numele domnitorului Negru Vodă, acelaşi ce a poruncit construirea Mănăstirii Curtea de Argeş.

Aflată într-o zonă cu străvechi urme istorice şi de un pitoresc deosebit, la altitudinea de 765 m, biserica ascunsă în stâncă adăposteşte picturi murale cu figuri de sfinți în pridvorul sudic.

Interiorul propriu-zis al bisericii este săpat în piatră (în conglomerate de Bucegi, de vârstă cretacică), naosul şi altarul formând o scobitură boltită de 6,5 - 7 m. Tavanul e tot din stâncă, având deasupra prismei, turla de 6 m înălțime, construită din cărămidă şi luminată de patru ferestre. De asemenea, alte două ferestre săpate în stâncă - una spre miazăzi şi alta spre răsărit, permit pătrunderea luminii.

Altarul este despărțit de interiorul bisericii printr-o catapeteasmă de lemn de stejar sculptat în stil roman. Uşile Împărăteşti şi Diaconeşti au terminații în partea superioară în formă de turnuri (stil gotic) şi sunt vopsite în bronz auriu. Masa din altar este tot din bloc de piatră, fixă şi stabilă.

Aici se află icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni, atribuită de tradiție Evanghelistului Luca, înrămată în argint la 1798, litografiată în 1871 de Maior Papa Zogeu, precum şi o cruce veche din 1601, ridicată lângă turlă de Radu Postelnicu. Tot aici se găsesc hrisoave cu proprietăți din anii 1542 şi 1572 şi cărți vechi. În afara bisericii, lângă peretele stâncos, se află mormintele unor preoți care au slujit în secolele al XIX-lea şi al XX-lea în biserica mănăstirii, precum şi al mamei pictorului I.D. Negulici (secolul XIX), schimonahia Pelaghia Negulici.

1. Mănăstirea Nămăieşti

Căi de Acces

- DN 73/E 574 Câmpulung - Braşov apoi se face stânga pe un drum comunal în direcția satului Nămăiești, comuna Valea Mare - Pravăț, fiind situată la 5 km nord-est de Câmpulung Muscel

Mausoleul eroilor de la Mateiaş

1

Amplasat pe DN 73 monumentul a fost ridicat în cinstea eroilor ce şi-au pierdut viaţa în timpul luptelor de rezistenţă din anii 1916-1918, în cursul Primului Război Mondial.

Ridicat după planurile arhitecţilor Dumitru Ionescu-Berechet şi State Balosin, începând din 1928 când au fost făcute primele demersuri pentru construcţie. Pictura în tempera a fost realizată de Olga Greceanu şi înfăţişază unitatea Armatelor Aliate victorioase în lupta împotriva Germaniei şi Austro-Ungariei.

În perioada 1980-1984 Mausoleul eroilor a fost extins prin construirea unei terase de paradă, a unor impozante scări de acces, camere muzeale, un basorelief executat de sculptorul Adrian Radu din Câmpulung.

De asemenea, s-a reamenajat osuarul, s-au decorat cu marmură neagră pereţii şi un sarcofag de cristal, s-a dălţuit în marmură albă un număr impresionant de nume ale eroilor participanţi la lupte şi s-a decorat parterul mausoleului cu mozaic de Murano. După terminarea edificiului, mausoleul a devenit o capelă pentru cinstirea sufletelor şi rememorarea faptelor de vitejie a ostaşilor căzuţi.

Inaugurarea Complexului Memorial Mateiaş a avut loc în ziua de 24 octombrie 1984 în prezenţa a peste 3.000 de participanţi, moment în care a fost aprinsă flacăra veşnică.

1. Mausoleul eroilor de la Mateiaş

Căi de Acces

- DN 73/E 574 Câmpulung - Braşov, comuna Valea Mare - Pravăţ

Barajul Pecineagu

1

Situat pe cursul Râului Dâmbovița, barajul reprezintă un ansamblu de anrocamente de 107 m înălțime, într-o depresiune dintre Munții Piatra Craiului și Munții Iezer Păpușa.

Lacul de acumulare Pecineagu, cu o suprafață de 182 ha este utilizat pentru alimentări cu apă, producție de energie hidroelectrică şi irigații.

Cu o mască amonte din beton armat şi cu o lungime la coronament de 267 m, deține la baza măştii o galerie perimetrală pe conturul căreia au fost executate 50 de foraje verticale de drenaj.

În zonă se mai pot vizita:

1. **Lacurile din Rucăr:** Lacul Zârna, Lacul Jgheburoasa, Lacul Hârtop, Lacul Mănăstirii, Lacul Valea Rea, Lacul Scărișoara Galbenă, Lacul Galbena, DN 73/E 574 Câmpulung-Braşov, comuna Rucăr
2. **Cetatea Oratea,** DN 73/E 574 Câmpulung-Braşov, sat Podu Dâmboviței, comuna Dâmbovicioara, fiind situată pe Dealul Sasului la 1,5 km nord de sat
3. **Rezervația de grupuri statuare de pe Dealul Sasului,** DN 73/E 574 Câmpulung - Braşov, sat Podu Dâmboviței, comuna Dâmbovicioara
4. **Peştera Stanciului,** DJ 730, comuna Dâmbovicioara
5. **Avenul din Grind,** DJ 730, comuna Dâmbovicioara
6. **Peştera Uluce,** DJ 730, comuna Dâmbovicioara

1. Barajul Pecineagu

Căi de Acces

- Situat pe cursul superior al Râului Dâmbovița cu acces din satul Podu Dâmboviței, comuna Dâmbovicioara

Cheile Dâmbovicioarei şi Peştera Dâmbovicioara

1

Cheile Dâmbovicioarei sunt o componentă însemnată a celui mai mare complex de chei din țară, care însumează peste 20 de chei, cu o lungime totală de peste 30 km.

Cheile sunt de origine epigenetică întrucât râul s-a adâncit inițial în formațiuni sedimentare mai puțin dure, iar când a ajuns la nivelul calcarelor şi-a continuat eroziunea generând sectoarele înguste ale văilor.

Cheile Dâmbovicioarei atrag turiştii datorită frumuseţii peisajului şi prin faptul că aparţin Parcului Național Piatra Craiului, alături de Masivul Piatra Craiului, Cheile Dâmboviței şi ale Ghimbavului. Flora zonei conţine peste 1.000 de specii de plante, majoritatea ocrotite de lege.

Se întind de-a lungul a 2 km în arealul montan calcaros al Munţilor Piatra Craiului, pe traseul Rucăr-Bran, în apropiere de Peştera Dâmbovicioara. La confluența cu Valea Muierii se taie o cheie îngustă, remarcându-se aici succesiunea de cascade. Urmează apoi un pasaj deosebit - denumit ”La Gâlgoaie”, unde apa iese cu mare viteză din munte şi se varsă imediat în Dâmbovicioara, iar după acestea încep Cheile Brusteretului - un complex carstic mai puţin spectaculos, alcătuit din Cheile propriu-zise ale Brusturetului, Cheia Lungă şi Cheia Strâmtă.

Peştera Dâmbovicioara

Este cea mai lungă peşteră din zonă, relieful şi natura rocilor de aici nefiind propice galeriilor de mari dimensiuni. Cunoscută încă din anul 1579, când era folosită de către localnici ca ascunzătore împotriva invadatorilor. Peştera a devenit ulterior lăcaşul unui pustnic, ascunzătoarea unor tâlhari şi mai apoi bârlogul unui urs.

1. Peştera Dâmbovicioara
2, 3. Cheile Dâmbovicioarei

Căi de Acces

- DN 73/E 574 Câmpulung - Braşov, comuna Dâmbovicioara, în apropierea satului Podu Dâmboviței

2

3

Peştera Dobreştilor

1

Traversând apa Ordâncuşei peste un mic pod de piatră la 500 m se află Izbucul de la Coteţul Dobreştilor, punct de ieşire la lumină al apelor subterane care drenează Platoul Ocoale şi care a săpat marile goluri subterane ale Gheţarului de la Scărişoara, ale Peşterii Pojarul Poliţei şi ale Avenului din Sesuri.

Accesul către peşteră se face pe partea dreaptă a drumului mergând dinspre Gârda de Sus spre satul Casa de Piatră, la aproape 4 km de comuna Gârda de Sus, pe Valea Gârda Seacă.

Cu o lungime de 510 m din care 294 sunt submerşi, peştera beneficiază de un lac de sifon la intrare, explorat prin intermediul mai multor scafandri autonomi, iar intrarea este sub forma unei arcade de vreo 8 m lăţime şi 4 m înălţime, la baza unui perete înalt de calcar.

2

1, 2. Peştera Dobreştilor

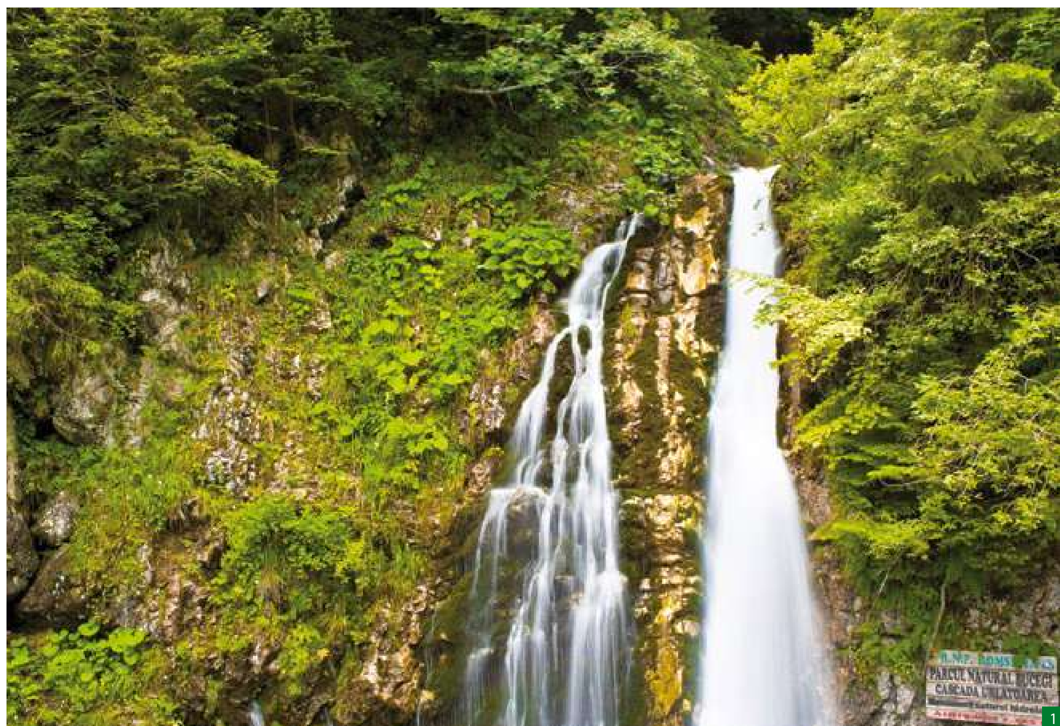
Căi de Acces

- DJ 730, comuna Dâmbovicioara

Peștera Uluce, comuna Dâmbovicioara

Parcul Natural Bucegi

1

Este situat integral în Masivul Bucegi din Carpații Meridionali, desfăşurat sub forma unui amfiteatru cu deschidere sudică pe teritoriul administrativ a trei județe: Dâmbovița, Prahova şi Braşov.

SSuprafața parcului este de 32.663 ha, din care 60% fond forestier şi 30% pajisti alpine. Cuprinde o mare diversitate biologică, geologică, geomorfologică, fenomenele carstice de interes ştiințific, fiind extrem de cunoscute pentru: Peştera Ialomiței, Peştera Rației, Cheile Zănoagei, Cheile Urşilor, Cheile Orzei, Cheile Tătarului, Canionul Lespezi, lapiezuri şi doline.

Relieful divers, structura geologică şi altitudinea de peste 2.500 m au permis instalarea unei flore bogate şi variate – peste 3.500 de specii de plante cunoscute dintre care multe ocrotite de lege (tisa, floarea de colț). De asemenea, fauna este foarte diversificată, cunoscându-se aproximativ 3.000 de specii de animale, reprezentative fiind cocoşul de munte, capra neagră, ursul brun şi râsul. Pe conglomeratele şi gresiile eterogene din Bucegi s-au format veritabile atracții turistice cum sunt Babele, Sfinxul şi Ciupercile. Două din cele 34 de peşteri aflate în acest parc sunt remarcabile: Peştera Ialomiței şi Peştera Rației.

Alte atracții turistice: Cascada Urlătoarea, Monumentul Eroilor, Schitul Peştera, Valea Horoabei, Mecetul Turcesc, Turnul Seciului, precum şi elemente de floră şi faună. Rezervațiile naturale din Parcul Natural Bucegi, în număr de 14 necesită un

grad mai mare de protecţie datorită plantelor, arborilor, formaţiunilor calcaroase care s-au dezvoltat în aceste locuri. Acestea ocupă cca. 12,770 ha adică aproximativ 35% din suprafaţa parcului.

Accesul către parc se poate face prin 14 puncte de intrare din care 2 destinate transportului pe cablu (Sinaia spre Cota 2000, Buşteni spre Punct belvedere Babele şi Peştera), cu autoturismul pe drumurile naţionale până în localităţile Moroieni, Sinaia, Buşteni, Azuga, Predeal, Bran, Râşnov, Moieciu, cât şi cu trenul până la staţiile Sinaia, Poiana Ţapului, Buşteni, Azuga, Predeal.

În zonă se mai pot vizita:

1. **Cetatea lui Negru Vodă,** DN 72A Câmpulung-Târgovişte, comuna Cetăţeni
2. **Microrelieful carstic de la Cetăţeni,** DN 72A Câmpulung - Târgovişte, comuna Cetăţeni

2

3

1. Cascada Urlătoarea
2. Ursul brun
3. Vale alpină, Munţii Bucegi

Căi de Acces

- DN 71 Târgovişte - Sinaia, comuna Moroeni

Poarta Bucureştiului, municipiul Târgovişte

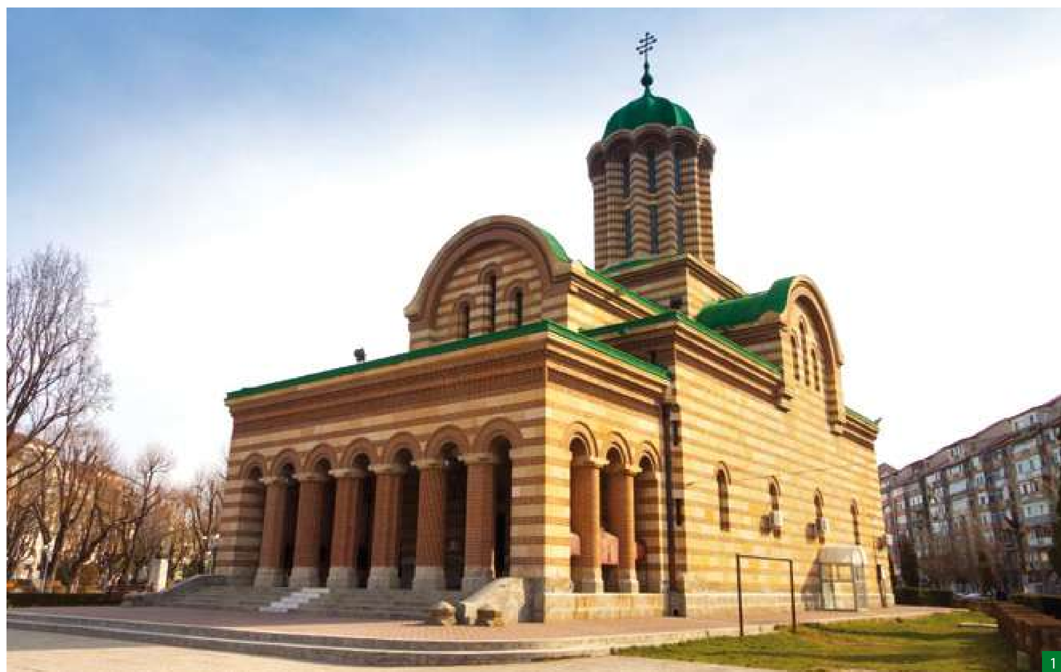
Statuie mihai Viteazu, municipiul Târgoviște

TÂRGOVIŞTE

PITEȘTI - CURTEA DE ARGEȘ - CÂMPULUNG MUSCEL - **TÂRGOVIȘTE**
PLOIEȘTI - BUZĂU - BRĂILA

Mândri de România

Târgovişte

1

Tezaur al ctitoriilor bisericești, orașul s-a bucurat de prezența și influența a numeroase personalități istorice de-a lungul vremii. Devine principala reședință domnească a Țării Românești în timpul domniei lui Mircea cel Bătrân.

În 1456 Vlad Țepeș urcă pe tron, în vremea lui fiind construit Turnul Chindiei, simbol al orașului. Biserica ”Sfântul Nicolae din Deal” are parte de bunăvoința voievodului Radu cel Mare, care reclădește construcția începând cu 1499 și este terminată de urmașul său, Vlad cel Tânăr.

Prima Unire a celor trei principate românești: Țara Românească, Moldova și Transilvania este înfăptuită aici de către Mihai Viteazul la 1600.

Alți domnitori care au apărat cu sfințenie orașul și cultura acestuia au fost: Petru Cercel, Matei Basarab, Constantin Brâncoveanu, Tudor Vladimirescu și Alexandru Ioan Cuza.

La Târgovişte s-a pus baza învățământului în Țara Românească prin şcoala înființată în anul 1646. În contextul unei renaşteri spirituale naționale, în această regiune s-au format mari nume ale culturii româneşti din secolele XVIII şi XIX, precum Nicolae şi Iancu Văcărescu, Vasile Cârlova, Ion Heliade Rădulescu, Alexandru Vlahuță, Ion Ghica.

1. Biserica Mitropoliei din Târgovişte

Căi de Acces

- DN 72A Câmpulung - Târgovişte
- DN 71 Sinaia - Târgovişte - Bucureşti
- DN 72 Ploieşti - Târgovişte

Biserica Sfinții Împărați

Vechea capitală a Țării Româneşti, Târgovişte, încă îşi mai păstra strălucirea atunci când, pe la 1650, domnitorul Matei Basarab şi soția sa, Elena, ridicau o impunătoare biserică cu hramul "Sfântul Nicolae", care a avut un destin tragic.

Arhitectura bisericii, atât cât se mai poate vedea, are forma de bazilică, cu încăperi separate de coloane. În partea superioară avea două turle, una pe naos, iar alta pe pronaos, cu rol de clopotniță, acestea probabil prăbuşite la cutremurul din 1802. Accesul la clopotniță se făcea printr-o scară în formă de melc într-un turn adosat pe partea de nord-vest, care dădea un aspect plăcut împreună cu contraforții exteriori şi ancadramentele gotice.

Între 1731 şi 1753 a fost învelită, zugrăvită şi refăcută tâmpla de jupân Vasilache Frumuşica, apoi de fiul său, Dragomir. În timpul evenimentelor din 1821, autoritățile otomane prezente în Târgovişte au transformat-o în geamie, pentru ca la retragere să o incendieze. Ulterior, locaşul a fost refăcut de credincioşii comunității din zonă, căpătând astfel hramul "Sfinții Împărați Constantin şi Elena".

Cu toate acestea, după 1845 a ajuns în ruină, într-un oraş care pierdea continuu în nostalgia strălucirii de altădată. În 1900, biserica era părăsită pentru ca mai apoi, în 1919, compozitorul român George Enescu să contribuie la învelirea bisericii.

1. Biserica Sfinții Împărați

Căi de Acces

- Str. Constantin Brâncoveanu, nr. 7, municipiul Târgovişte

Curtea Domnească şi Turnul Chindiei

1

Centru de concepere a luptei pentru neatârnare, vatră de cultură şi civilizaţie, Complexul aulic Curtea Domnească a fost edificat între secolele XIV-XVII, reprezentând locul de unde domnii care au rezidat aici au condus Ţara Românească.

Reprezentative pentru arhitectura şi arta românească, monumentele Curţii Domneşti cuprind elemente inovatoare şi soluţii ce au influenţat puternic epoca. Organizatorii muzeului s-au străduit să realizeze o legătură organică între monumente şi activitatea expoziţională. În Turnul Chindiei a fost organizată expoziţia "Vlad Ţepes-Dracula. Legendă şi adevăr istoric", iar în Biserica Domnească a fost amenajată "Colecţia de artă brâncovenească". În pivniţele Casei Domneşti se află o interesantă colecţie lapidariu şi un scurt istoric al Curţii Domneşti. Deşi, principalele monumente existente aici datează din perioada de după Mircea cel Bătrân, săpăturile arheologice au scos la iveală o interesantă fortificaţie şi o casă identificată drept a pârcălabului şi alte vestigii datate în a doua jumătate a secolului al XIV-lea, anterioare domniei lui Mircea cel Bătrân, puţin reprezentat acum în cadrul complexului muzeal.

Pe cuprinsul Curţii Domneşti se disting multe zone de interes, printre ele aflându-se zona rezidenţială, zona fortificaţiilor militare, zona clirosului domnesc, zona gospodarească sau grădinile domneşti.

Turnul Chindiei

Construit în secolul al XV-lea de către domnitorul Vlad Țepes, turnul face parte din ansamblul Curții Domneşti. Clădit inițial în scopuri militare, turnul a servit drept punct de pază, foişor de foc, dar şi pentru adăpostirea tezaurului.

Considerată cea mai importantă atracție a oraşului, clădirea, înaltă de 27 m, a beneficiat de restaurare pe vremea domnitorului Gheorghe Bibescu, forma actuală datorându-se acestuia, inclusiv înălțarea sa cu circa 5 m față de construcția inițială.

Fiind un monument istoric, clădirea găzduieşte o expoziție de documente, arme şi obiecte care au aparținut lui Vlad Țepeş. Din punct de vedere administrativ, Turnul Chindiei se află sub tutela Complexului Național Muzeal „Curtea Domnească" Târgovişte.

S-a sugerat că numele îşi are originea de la cuvântul „chindie", un arhaism ce însemna „apus", perioadă a zilei în care soldații ce apărau turnul aveau obligația să dea semnalul prin care cele cinci porți ale oraşului erau închise. După acest moment, era interzisă intrarea sau ieşirea din oraş pe tot parcursul nopții, iar locuitorii aveau obligația de a nu circula pe străzi şi de a nu întreține focuri în aer liber care ar fi făcut vizibil oraşul de la mare distanță.

2

1. Curtea Domnească
2. Turnul Chindiei

Căi de Acces

- Str. Calea Domnească, nr. 181, municipiul Târgovişte

Detaliu interior, Curtea Domnească

Biserica Domnească

Muzeul de istorie

Amenajat în clădirea fostului Palat de Justiție, muzeul s-a deschis în anul 1986 şi expune mărturii ce povestesc istoria poporului român, pornind din perioada paleolitică şi terminându-se cu Marea Unire din 1918.

1

Regăsim în muzeu obiecte foarte vechi descoperite pe teritoriul României, precum ceramică şi figurine neolitice, tezaurul de monede din argint thassiene şi macedonene din secolele II şi I î.e.n. de la Căprioru, tezaurul de monede dacice de la Adânca, obiecte de podoabă, etc.

Muzeul rezervă în cadrul său un spațiu expozițional dedicat domnitorilor Neagoe Basarab, Petru Cercel, Mihai Viteazul, Matei Basarab, Constantin Brâncoveanu, urmărind eforturile acestora în dezvoltarea culturii medievale. Sunt expuse obiecte de artă decorativă, frescă brâncovenească, carte veche, ornamente tipografice, xilogravuri, lapidariu provenit de la Palatul Potlogi. O sală este rezervată revoluției lui Tudor Vladimirescu, fiind expuse documente, arme, uniforme şi artă plastică. Unirea Țărilor Române sub conducerea lui Alexandru I. Cuza este surprinsă prin documente, obiecte personale ale domnitorului, mărturii istorice ce vorbesc despre eforturile românilor de a realiza Unirea.

Trecând prin diversele săli ale muzeului, vizitatorul ajunge în timpul Războiului de Independență, redat prin documente originale, arme, costume militare, însemne heraldice. Pentru Unirea cea mare, expoziția oferă pe lângă alte mărturii istorice şi harta României întregite.

Holul muzeului şi Sala Mare de la parter sunt rezervate expozițiilor temporare, ce au loc la diferite intervale de timp, fie cu ocazia sărbătorii unor momente importante din istoria oraşului Târgovişte, fie expoziții de artă fotografică, de icoane.

1. Muzeul de istorie
2. Pisania vechii clopotnițe, Mănăstirea Dealu

Căi de Acces

- Str. Calea Domnească, nr. 189, municipiul Târgovişte

Muzeul Scriitorilor Târgovişteni

Muzeul Scriitorilor Târgovişteni a fost inaugurat la 30 decembrie 1968 şi este adăpostit în casa scriitorului Ioan Alexandru Brătescu-Voineşti (1868-1946), unde acesta a creat cea mai mare parte a operei sale.

Muzeul cuprinde 3 secțiuni. Prima dintre ele relevă rolul municipiului Târgovişte ca prim centru cultural al țării, apoi prezintă poeții redeşteptării naționale, născuți în Târgovişte, iar cea de-a treia secțiune cuprinde scriitorii aduşi de viață, pentru o clipă sau o eternitate, în acest oraş.

Ultimele două săli sunt dedicate vieții şi operei lui I. Al. Brătescu-Voineşti. Cu ajutorul familiei s-a remobilat cabinetul de lucru al scriitorului.

În bibliotecă găsim numeroase cărți de filozofie, ştiință şi literatură, multe cu autografe sau conținând însemnările sale de lector. Există şi un violoncel, ceea ce aminteşte de pasiunile sale extraliterare, câteva fotografii ale părinților, soției şi prietenilor, alături de bustul de bronz.

Muzeul scriitorilor târgovişteni prezintă vizitatorului ediții princeps, corespondența, mobilier de epocă, obiecte cu caracter memorial, artă plastică, fotografii care vin să ilustreze în mod fericit talentul scriitoricesc, frământările oamenilor de cultură de pe aceste meleaguri.

Căi de Acces

- Str. Justiției, nr. 7, municipiul Târgovişte

1. Bust Ioan Alexandru Brătescu - Voineşti

Muzeul Tiparului și al Cărții Vechi Românești

1

Inaugurat la data de 11 mai 1967 într-o clădire construită în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, în stil neoromânesc, Muzeul tiparului şi al Cărții Vechi Româneşti adăposteşte mărturii ale civilizației unui popor, exprimată printr-unul dintre cele mai profitabile în timp meşteşuguri - tiparul.

ÎÎncepând cu apariția scrisului şi continuând cu inventarea tiparului cu litere mobile de către Gutenberg în Germania şi răspândirea lui în Europa, muzeul prezintă dovezi ale trudei meşterilor tipografi şi miniaturişti, care şi-au început activitatea la Târgovişte. Macarie, Dimitrie Liubavici, Oprea Logofătul, Coresi, Antim Ivireanu, Mitrofan Gregoraş, Meletie Macedoneanu, sunt numai câțiva dintre aceştia.

Mentorul apariției tiparului în Țara Românească este voievodul Radu cel Mare, în timpul şi cu sprijinul căruia, Macarie tipăreşte la Mănăstirea Dealu primele cărți religioase, în limba slavonă: *Liturghier* (1508), *Octoih* (1510), *Evangheliar* (1512).

Regăsim în muzeu dovezi ale eforturilor de a tipări la Târgovişte şi Braşov în limba slavonă, fiind redate opere ale scriitorilor Dimitrie Liubavici, Oprea Logofătul şi Coresi (*Octoih slavonesc* 1557, *Triod penticostar* 1558), care tipăresc şi în limba română (*Întrebare creştinească*, Braşov 1559).

Este evidențiat meritul voievodului Matei Basarab care, după o perioadă de aproape un secol de stagnare, din cauza vremurilor neprielnice, reia inițiativa sprijinirii activității culturale prin răspândirea tiparului. În vremea sa au apărut prima carte de legi în 1640şi Evanghelia învățătoare (1642), carte care a fost retipărită la 1644.

Mărturii ale activității tipografice s-au găsit şi în celelalte provincii româneşti: *Cazania lui Varlaam* (Iaşi 1643),

Căi de Acces

- Str. Justiției, nr. 9, municipiul Târgovişte

Noul testament de la Bălgrad (Alba Iulia, 1648) tipărit sub îngrijirea mitropolitului Simion Ştefan, *Biblia de la Bucureşti* (1688) şi nu în ultimul rând *Îndreptarea legii* (1652), carte tipărită în chiliile fostei Mitropolii de la Târgovişte. Aceste sunt importante deoarece au susținut continuitatea de limbă şi cultură a tuturor românilor în întreg spațiul românesc.

Dezvoltarea culturii şi implicit a tiparului evoluează în secolul al XVIII-lea cu mai multă uşurință şi rapiditate; se tipăresc manuale şcolare, cărți de legi şi primele ziare: *Curierul românesc* (Bucureşti, 1829), *Albina românească* (Iaşi, 1829), *Gazeta de Transilvania* (Braşov, 1838), meritul în apariția primelor ziare revenind scriitorilor I. H. Rădulescu, Gheorghe Asachi şi Gheorghe Barițiu.

Muzeul tiparului şi al cărții romaneşti vechi prezintă vizitatorului ediții princeps, cărți rare, artă plastică, stând drept dovadă vie a dezvoltării culturii pe teritoriul celor trei provincii româneşti.

1, 2. Muzeul Tiparului şi al Cărţii Vechi Româneşti
3. Presă de tipar

Muzeul Național al Poliției Române

1

Inaugurat la 7 iulie 2000 în fosta casă a coconilor, ridicată de Constantin Brâncoveanu pentru fiii săi, se situează pe locul unei case mai vechi construită de Grama postelnicul (casa este menționată într-un document emis de Alexandru Coconul la Iaşi, în anul 1630).

Refăcută la sfârşitul secolului al XIX-lea în stil neoclasic, casa prezintă vizitatorului o pagină din istoria poporului român sistematizată după criterii muzeografice. Muzeul oferă specialiştilor şi unui public mai larg argumente ştiințifice privind rolul Poliției Române în asigurarea climatului de menținere a ordinii de drept.

Această parte de istorie începe cu anul 1821, moment în care Tudor Vladimirescu pune bazele primului serviciu de ordine publică, alcătuit din gărzile pandurilor şi a arnăuților. S-a continuat cu fondarea în 1848 a “Gărzii Municipale”, care era subordonată şefilor poliției din Bucureşti şi din Iaşi. Momentul 1850, când domnitorul Grigore Alexandru Ghica a emis primul act normativ cu privire la organizarea poliției, este bine reprezentat.

Există în această expoziție permanentă documente de legislație purtând semnături ale domnitorilor, uniforme, însemne de grad şi heraldice, lucrări de referință, cărți, publicații periodice, albume, drapele, lucrări de artă cu tematică adecvată, arme de foc şi albe etc. Toate aceste exponate ne introduc în atmosfera asigurării climatului de menținere a ordinii şi, nu în ultimul rând, de păstrare a ființei naționale.

1. Muzeul Național al Poliției Române

Căi de Acces

- Str. Calea Domnească, nr. 187, municipiul Târgovişte

Muzeul de Artă

1

Proiectată ca sediu al Prefecturii, clădirea în care funcționează muzeul este una dintre cele mai vechi şi frumoase din Târgovişte.

Datând din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, ea este caracteristică pentru arhitectura italiană, antreprenor fiind Giovanni Baldassar Vignossa. Decorațiile pictate din interior au fost executate de pictorul Giovanni Battista del Basso, care a lucrat sub conducerea aceluiaşi antreprenor şi la sediul Primăriei.

Deşi, de dimensiuni relativ mici, imobilul nu este lipsit de monumentalitate şi de o anume somptuozitate datorată atât exteriorului, dar mai cu seamă interiorului împodobit cu stucaturi, plafoane şi pereți pictați cu motive geometrice şi vegetale.

Muzeul deține colecții de pictură religioasă (fresce şi icoane), mobilier de epocă, podoabe şi țesături orientale. Arta modernă şi contemporană românească este prezentă prin lucrări ale: Nicolae Grigorescu, Sava Henția, Nicolae Tonitza, Ioan Andreescu, Theodor Pallady, Iosif Iser, Camil Ressu, Lucian Grigorescu, Henri Catargi, Magdalena Rădulescu, Matiass Teutsch, Marcel Iancu.

1. Muzeul de Artă

Căi de Acces

- Str. Calea Domnească, nr. 185, municipiul Târgovişte

Complexul monumental Stelea

Ceea ce numim astăzi Ansamblul arhitectural al Mănăstirii Stelea, reprezintă o zonă cu profunde implicații în evoluția urbanistică a oraşului medieval, cu construcții ridicate pe parcursul mai multor veacuri, ultimul fiind corelat cu ctitoria lui Vasile Lupu, 1645.

Mărginit de Calea Domnească şi la aproximatriv 200 m nord de Mitropolie, el îşi justifică denumirea de "ansamblu arhitectural" prin însăşi componentele sale: o biserică din secolul al XIV-lea şi una din secolul al XV-lea; turnul clopotniță; mănăstirea cu biserica din veacul al XVII-lea ridicată de Vasile Lupu, domnul Moldovei.

1. Complexul monumental Stelea
2. Biserica Stelea

Căi de Acces

- Str. Stelea, nr. 6, municipiul Târgovişte

Casa - Atelier ”Gheorghe Pătrașcu”

Ridicată în 1942, conform planurilor arhitectului Maior Ion Răducănescu, Casa - Atelier “Gheorghe Petraşcu” a fost inaugurată în 1970, ca şi expoziție permanentă, amintind vizitatorului de clipele petrecute de cel care s-a legat prin pânzele sale de Târgovişte, oraşul care l-a primit în 1922 când şi-a construit aici o locuință.

1

Influențat de N. Grigorescu, Gheorghe Petraşcu se desprinde de acesta şi îşi creează un stil original, particular prin modalitatea de a expune pe pânză o pastă consistentă plină de strălucire.

Colecția muzeală cuprinde fotografii, obiecte memoriale, peneluri, scrisori, obiecte personale, şevaletul care leagă sufletul vizitatorului de grijile artistice ale pictorului.

În aprilie 1970 casa care a creat şi găzduit creațiile deosebite ale maestrului îşi primeşte destinația cuvenită, devenind Casa - Atelier ”Gheorghe Pătrașcu”, cu o colecție ce însumează 51 de exponate, uleiuri şi grafică ce prezintă publicului succint etape importante din opera pictorului. Operele ilustrează toate genurile abordate: portrete, peisaje, naturi statice şi chiar o mostră timpurie din ciclul de “Interioare”.

1. Casa - Atelier ”Gheorghe Pătrașcu”

Căi de Acces

- Str. Bărăției, nr. 24, municipiul Târgovişte

Casa Atelier ”Vasile Bledea”

Colecția “Vasile Bledea” este adăpostită în casa Angela Georgescu, o locuinţă veche, cu pridvor închis cu geamlâc aşezat deasupra pivniței, monument de arhitectură românească de la sfârşitul secolului al XVIII-lea, care a fost restaurată în anul 2000.

Colecția conține o mică parte din lucrările de sculptură monumentală, pictură sau desen legate de cetatea Basarabilor.

Ca pictor, Vasile Blendea dă dovadă de o intensă sensibilitate şi rafinament artistic, făcând din dragostea sa pentru natură un adevărat ideal: “Clopotnița de la Curtea Domnească”, “Târgovişte sub zăpadă”, “Biserica Sfântul Ionică”, “Intrarea la Curtea Domnească”.

A fost un artist complet, dar şi variat, restaurator de pictură şi, nu în ultimul rând, profesor de desen la mai multe şcoli din Târgovişte. Expoziția permanentă cuprinde mărturii și realizări ale acestei personalități marcante a artei românești.

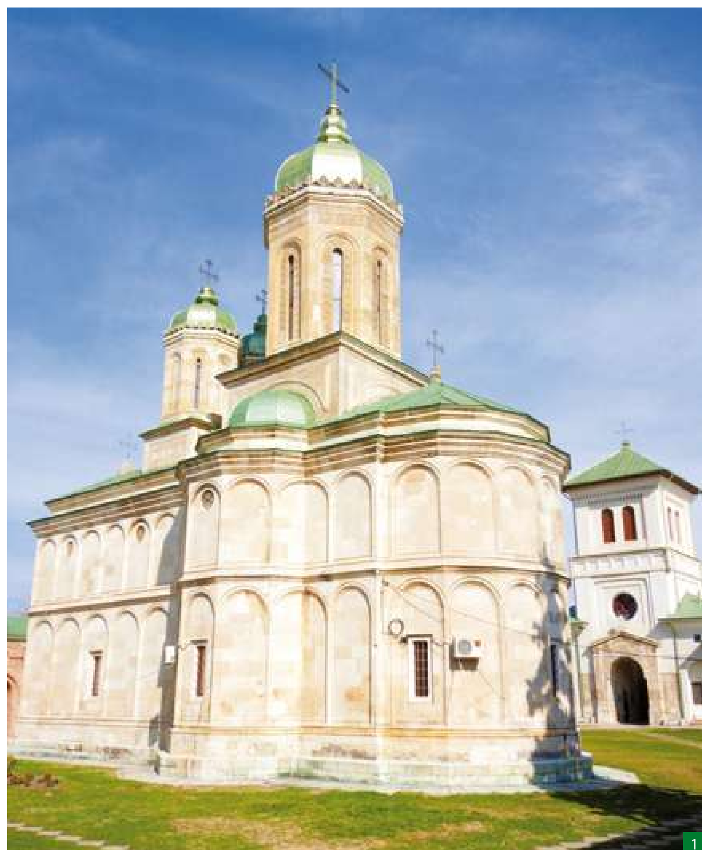
1. Casa Atelier “Vasile Bledea”

Căi de Acces

- Str. Poet Grigore Alexandrescu, nr. 38, municipiul Târgovişte

Mănăstirea Dealu

Printre monumentele de seamă ale României, la loc de cinste se află şi biserica Mănăstirii Dealu – împreună cu întregul ansamblu arhitectural restaurat cu mai bine de 50 de ani în urmă.

1

Mănăstirea Dealu îmbogățeşte patrimoniul cultural românesc, numărându-se printre cele mai vechi ctitorii domneşti. A suferit puține modificări de-a lungul timpului, deşi nu a fost cruțată de vremurile vitrege ce au afectat Țara Românească.

Prima biserică datează de la sfârşitul secolului al XIV-lea sau începutul secolului al XV-lea, din timpul lui Mircea cel Bătrân. Pe locul ei domnitorul Radu cel Mare (1495-1508) a construit o prea măreață biserică din cărămidă placată cu piatră şi împodobită în chip deosebit. Ea avea să fie luată ca exemplu de către urmaşul lui Radu, Neagoe Basarab (1512-1521), atunci când a ridicat biserica episcopală din Curtea de Argeş. Numai că sobrietatea clasică a vocabularului decorativ întâlnit la Dealu a fost abandonat în favoarea unei încărcături de tip baroc, dar care a încântat în chip deosebit pe contemporanii lui Neagoe şi pe urmaşi deopotrivă.

Acesta a fost unul dintre motivele pentru care biserica Mănăstirii Dealu, comparativ cu cea a Mănăstirii Argeşului sau a altor ctitorii, s-a bucurat de mai puțină publicitate şi este mai puțin cunoscută. Dar, în toate studiile consacrate, este subliniată importanța acestui locaş de rugăciune, puternic centru de artă şi de cultură, care a jucat un rol de seamă pe scena istoriei Țării Româneşti, dovedindu-se demnă de atributul de ctitorie domnească.

1. Mănăstirea Dealu

Căi de Acces

- Str. Aleea Mănăstirii Dealu, fiind situată pe un deal din partea de nord-est a municipiului Târgovişte

Mănăstirea Viforâta

Aflată în satul cu același nume, în comuna Aninoasa, mănăstirea a fost ridicată între anii 1530-1532, de către voievodul Vlad Înecatul.

Mănăstirea Viforâta este singura ctitorie rămasă de la fiul lui Vlăduț Voievod și nepotul de frate al lui Radu cel Mare, ctitorii Mănăstirii Dealul, aflată nu departe, spre sud-est. Edificiul a trecut de-a lungul existenței sale prin dese și grele încercări, mănăstirea fiind distrusă și reparată în câteva rânduri.

În curtea mănăstirii se află Fântâna Mitropolitului Ghenadie, precum și mormântul ieromonahului Macarie, teolog, traducător și compozitor de muzică bisericească de la începutul secolului XIX.

În afara incintei se află casele construite de banul Grigore Brâncoveanu, în jurul anului 1830. Aici se află și monumentul funerar al generalului Matei Vlădescu (1835-1901), participant la Războiul de Independență, fost ministru de război și colaborator al Regelui Carol I.

1. Mănăstirea Viforâta

Căi de Acces

- DJ 718, satul Viforâta, comuna Aninoasa

Biserica Mănăstirii Cobia

Purtând hramul "Sfântul Ierarh Nicolae", mănăstirea a fost ridicată între anii 1571-1572, pe teritoriul comunei Cobia, şi renovată în 1680.

1

1. Biserica Mânăstirii Cobia

Mănăstirea reprezintă un unicat în contextul monumentelor existente prin decorația exteriorului. Situată în partea de sud-vest a județului, într-un peisaj specific Câmpiei Găieştilor, străbătută de apele Pârâului Cobiuța, comuna oferă vizitatorilor o salbă de bisericuțe din lemn toate datate la sfârşitul veacului al XVIII-lea. Acestea prezintă dezvoltări planimetrice specifice arhitecturii religioase din lemn dâmbovițene, prin abordări arhitecturale originale.

De-a lungul timpului a fost parțial distrusă de cutremure, lăsată în paragină după cel de-al doilea război mondial, dar refăcută în 1938, 1989 şi 1995.

Decorațiunile de la exterior, unice pentru țara noastră înfățişează paramentul alcătuit din cărămidă smălțuită, de culoare verde, ocru şi sienna, dând aspectul unei pietre prețioase. Fațada prezintă firide terminate în arc de cerc, cu archivoltele marcate de un şir de cărămizi, iar planul bisericii este asemănător cu cel al bisericii episcopale din Curtea de Argeş.

Căi de Acces

- DN 72 Târgovişte - Găeşti, apoi dreapta pe DJ 702B în direcția Ungureni şi stânga pe DJ 702E până în comuna Cobia

Biserica Romano - Catolică, municipiul Ploiești

Muzeul Judetean de Istorie și Arheologie, municipiul Ploiești

PLOIEŞTI

PITEȘTI - CURTEA DE ARGEȘ - CÂMPULUNG MUSCEL - TÂRGOVIȘTE
PLOIEȘTI - BUZĂU - BRĂILA

Mândri de România

Ploieşti

1

Supranumit şi ”capitala aurului negru”, municipiul Ploieşti este un vechi centru al industriei petroliere.

Nu se ştie sigur când, aici ar fi venit nişte ţărani conduşi de moş Ploae, pentru a fugi de ostaşii străini care îi asupreau. Conform legendei locului aceştia aduceau cu ei de nu se ştie unde stupi şi vite şi au ridicat într-o poiană a codrilor Vlăsiei un grup de şapte case.

În anul 1599, a devenit un important centru militar sub comanda directă a lui Mihai Viteazul, cel care a ridicat satul de moșneni la rang de târg domnesc. Domintorul a ales acest loc pentru adunarea oştilor datorită accesului asigurat către Valea Teleajenului şi posibilității de aprovizionare la un preț mic.

Întemierea şi dezvoltarea satului Ploeşti este strâns legată de munca aprigă de defrişare a pădurii. Stema Ploeştilor reflectă acest aspect mai neplăcut prin reprezentarea a doi lei care desrădăcinează un stejar.

1. Palatul Culturii, Ploieşti

Căi de Acces

- DN 72 Târgovişte - Ploieşti
- DN 1/E 60 Bucureşti - Ploieşti - Braşov - Sibiu - Cluj-Napoca - Oradea
- DN 1B Buzău - Ploieşti

Catedrala Sfântul Ioan Botezătorul

Construită în perioada 1923 - 1930 pe locul unei alte biserici, catedrala este, datorită turnului cu o înălțime de aproximativ 60 m, una dintre cele mai impresionante construcții ale orașului.

Catedrala Sfântul Ioan Botezătorul a fost construită după planurile arhitectului Toma Socolescu şi impresionează în mod special prin motivele religios-tradiționale.

Clopotnița catedralei a fost ridicată la inițiativa autorităților locale și reprezintă, de fapt, un monument dedicat memoriei eroilor primului război mondial, fiind totodată cea mai înaltă construcție de acest fel a județului Prahova.

Un real interes îl trezește pisania catedralei, realizată în anul 1971, întrucât prezintă istoria acesteia încă de la ctitorirea primului locaş de cult religios ridicat pe locul actualei catedrale, în anul 1810.
Interiorul edificiului de cult este decorat cu o multitudine de icoane, cele mari fiind îmbrăcate în argint suflat cu aur. Asemănarea edificiului religios cu episcopiile şi mitropoliile este dată prin existența unui baldachin în altar. Mobilierul se constituie într-o adevărată operă de artă. În acest sens, este de remarcat catapeteasma sculptată.

1. Catedrala Sfântul Ioan Botezătorul

Căi de Acces

- Str. Republicii, nr. 12, municipiul Ploieşti

Biserica Domnească

Biserica Domnească, ce poartă hramul „Sfinții Apostoli Petru şi Pavel" este primul locaş ploieştean construit în întregime din zidărie fiind şi cel mai vechi edificiu care mai există în Ploieşti, martorul unei istorii de trei secole şi jumătate.

Biserica este prima construită în întregime din zidărie, fiind ridicată de domnul Ţării Româneşti, Matei Basarab în anul 1639, în urma victoriei din 1637 obținută împotriva lui Vasile Lupu, domnul Moldovei.

Este aşezată în partea de răsărit a oraşului şi a cunoscut de-a lungul timpului mai multe renovări, după ce a fost afectată de inundațiile provocate de revărsarea Pârâului Dâmbu şi de incendii. Cele mai ample reparații au avut loc în anii 1787, 1879, 1971 şi 1978.

În biserică au fost adăpostite un potir de argint pe care este încrustat anul 1639 şi numele ctitorului şi alte obiecte cu valoare de patrimoniu care se regăsesc în prezent în mai multe muzee. Astăzi, poate fi admirat, în clopotnița bisericii, un clopot cu inscripția „acest clopot s-a făcut de Samoil Ieromonahul la Biserica Domnească din Ploieşti, hram «Sfinții Apostoli Petru şi Pavel», la 1794".

1. Biserica Domnească

Căi de Acces

- Str. Matei Basarab, nr. 3, municipiul Ploieşti

Muzeul Național al Petrolului

Unic în România, marcând evoluția industriei petroliere și performanțele acesteia, muzeul a fost deschis în 1961, după ce în 1957 avusese loc celebrarea a 100 de ani de activitate în domeniu. Patrimoniul muzeului a crescut de la 800 piese în 1961, la peste 8.000 în 1994.

Muzeul valorifică documente privind istoria petrolului din țara noastră şi aspecte legate de geologia zăcămintelor şi de petrochimie: unelte şi lămpi de minerit din secolul al XIX-lea, felinare cu petrol din Bucureşti - primul oraş din lume luminat cu petrol în 1859, utilaje de foraj din secolul al XIX-lea, utilaje de foraj rotativ, machete de distilerii şi rafinării, panouri exemplificând sistemul de solventare selectivă cu dioxid de sulf inventat de Lazăr Edeleanu şi aplicat în întreaga lume, istoricul fabricării parafinei, uleiului, benzinelor, hărţi geologice, mostre mineralogice, produse finite din petrochimie, diplome, medalii, fotografii.

Muzeul se împarte în mai multe săli, permițând astfel o bună organizare a exponatelor. Întâlnim, astfel, sala dedicată documentelor, hărților, fotografiilor şi machetelor ce atestă realizările specialiştilor din industria petrolului. Există, de asemenea, un parc de utilaje, o hală pentru scule, unelte şi alte aparate folosite în extracția şi prelucrarea petrolului, un depozit de documente, fototecă, videotecă şi bibliotecă.

Începând cu anul 2004, clădirea muzeului se găseşte şi în Lista Monumentelor Istorice.

1. Muzeul Național al Petrolului

Căi de Acces

- Str. Dr. Bagdasar, nr. 8, municipiul Ploieşti

Biserica Sfânta Vineri

Biserica actuală înlocuieşte alte două biserici existente în cursul vremii, ale caror urme s-au pierdut în trecerea timpului.

Primul locăş a fost construit în 1802 şi era o biserică mică, realizată din zid până la ferestre și apoi din lemn. Cea de-a doua biserică a fost ridicată în 1828, ctitori fiind negustorii braşoveni din Ploieşti, motiv pentru care era numită şi Biserica Braşovenilor. Nici această construcție nu a rezistat mult, astfel că, în anul 1874, s-au impus măsuri urgente de reparații. Însă pe baza documentelor existente s-a ajuns la o singură soluție - aceea de a construi o nouă biserică.

Până în 1874, biserica s-a numit "Sfânta Cuvioasă Paraschiva", dar prin traducerea cuvântului "paraschevi" din limba greacă, a fost consacrată denumirea de "Sfânta Vineri". Construcția monumentalei biserici a durat cinci ani. Pictura murală în ulei, aplicată în 1880 de către Gheorghe Tattarescu plasează biserica printre cele mai valoroase din țara noastră.

1. Biserica Sfânta Vineri

Căi de Acces

- Str. Neagoe Basarab, nr. 12, municipiul Ploieşti

Biserica Maica Precistă

Biserica Maica Precistă cu hramul ”Adormirea Maicii Domnului” este unul dintre cele mai însemnate monumente religioase, istorice și de artă din județul Prahova, aparținând patrimoniului local și național.

Lăcaşul de cult a fost ridicat în anul 1820, fiind o ctitorie a domnitorului Ioan Alexandru Şuțu. Este construită în stil bizantin, având catapeteasma în stil baroc. În interiorul bisericii se găseşte o icoană unică, în care Maica Domnului este reprezentată cu trei mâini, „Maica Domnului cu Pruncul”. Este realizată dintr-o combinație de aur și argint, iar cea de-a treia mână apare în colțul din dreapta al icoanei. Icoana ar fi fost donată de țarul Alexandru al II-lea al Rusiei, în timpul războiului ruso-româno-turc.

1. Biserica Maica Precistă
2. Detaliu exterior Biserica Maica Precistă

Căi de Acces

- Str. Armoniei, nr. 3, municipiul Ploieşti

Biserica Sfântul Gheorghe Vechi

Zidită între anii 1830 – 1932, Biserica Sfântul Gheorghe Vechi este al treilea locaş de cult ridicat în acest loc, construit din dorința credincioşilor de a avea o biserică mai încăpătoare.

Locaşul a fost construit din cărămidă şi învelit cu şindrilă. Reprezintă o construcție impunătoare care a fost realizată de către arhitecți renumiți. Monument de arhitectură, clopotnița de formă octogonală are latura de 2 m şi înălțimea până la acoperiş de 13 m. Unicitatea acesteia este dată de forma sa, rar întâlnită în arhitectura românească, la care se adaugă decorația exterioară, împărțită în două registre orizontale pe un soclu înalt, dar şi forma cupolei de influență rusească.

Pictura în frescă a fost făcută în stil neobizantin în anii 1969-1971 de pictorul Nicolae Stoica, prin contribuția credincioşilor. Catapeteasma, ca sculptură este cea mai frumoasă din acest oraş. Lucrată artistic, în stil baroc de „jupân Chircu săpător de lemn" este poleită cu foițe de aur, iar icoanele împărăteşti şi ale hramului sunt îmbrăcate în argint.

1

Lângă casa parohială se găseşte un tei vechi, denumit „Teiul lui Caragiale", de peste 150 de ani, adevărat monument al naturii. Marele scriitor Ion Luca Caragiale a învățat în clasa I la şcoala care funcționa în casa Bisericii Sfântul Gheorghe Vechi.

1. Biserica Sfântul Gheorghe Vechi

Căi de Acces

- Str. Independenței, nr. 4, municipiul Ploieşti

Biserica Sfântul Pantelimon

Biserica Sfântul Pantelimon din Ploieşti a fost ctitorită de preotul Ene Dumitrescu, fost protopop al Ploieştiului în anul 1912, fiind ridicată pe locul unui alt locaş mai vechi cu hramul "Sfânta Troiță", de la 1760.

Lucrările au fost terminate în anul 1930, când au fost făcute şi tâmplăria, cafasul şi catapeteasma. Biserica are formă de cruce, iar în cuprinsul său se desfăşoară, într-o unitate perfectă, toate încăperile tradiţionale: pridvor, pronaos, naos şi altar, deasupra cărora se înalță trei turle (arhitect Toma T. Socolescu).

Între anii 1932-1936, a fost executată pictura în ulei de pictorul italian Umberto Marchetti, în stil neo-apusean. Între 1967-1969, pictorii Profeta Eugen şi Zemlika Victor au executat pictura în pridvor, naos, parte din pronaos şi altar şi, totodată, au restaurat pictura veche. Biserica a avut de suferit de pe urma a două mari cutremure, cele din 1940 şi 1977, dar şi a bombardamentelor din 1944, fiind restaurată de fiecare dată. A fost repictată în întregime în frescă în anul 1982 de pictorul prof. univ. Petre Achitenie din Bucureşti, într-un stil neo-catalan a cărui particularitate este supradimensionarea staturii sfinților.

1. Biserica Sfântul Pantelimon

Căi de Acces

- Str. Democraţiei, nr. 71, municipiul Ploieşti

Muzeul Ceasului “Nicolae Simache”

1

Unic în România, Muzeul Ceasului “Nicolae Simache” din Ploieşti a fost înființat în anul 1963 de profesorul Nicolae Simache pentru a expune prin colecțiile sale, evoluția mijloacelor de măsurare a timpului.

În ambianța spațiului muzeal sunt expuse splendide pendule de mobilier sau de podea, având cabinete de mari dimensiuni în stil baroc, Ludovic al XIV-lea, Boulle și Rococo. Ornamentate cu motive caracteristice acestor stiluri,au fost create de celebrii orologieri francezi, austrieci, olandezi, din secolul XVIII.

Sunt expuse şi ceasuri de şeminee cu postamentele surmontate de personaje mitologice sau scene idilice, pendulele portic, unele dintre acestea prevăzute cu mecanisme muzicale. O astfel de piesă a fost realizată în Austria la începutul secolului al XIX-lea, cu mecanism muzical în funcțiune care are pe cadran inscripționat numele comanditarului: Fried(rich) Schullerus din Kronnstadt (Brașov).
Din categoria pendulelor de salon (de parchet) fac parte două piese importante din epoci diferite: prima, în stil baroc din secolul al XVIII-lea, cu cadrane astronomice poartă semnătura orologierului Rutger Steuter din Amsterdam; a doua piesă cu un mecanism în funcțiune şi azi, de la sfârşitul secolului al XIX-lea, fiind un splendid exemplar realizat la Şcoala de Arte şi Meserii din Ploieşti. Ceasurile tablou de proveniență austriacă şi germană, din prima jumătate a secolului al XIX-lea sunt extrem de spectaculoase, remarcându-se din categoria

acestora cele cu mecanisme animate şi muzicale, ceasuri ce sunt în funcțiune şi astăzi - "Ceasul Potcovarului" şi "Arena de circ".

Cea mai importantă categorie de ceasuri este reprezentată de ceasurile de buzunar, iar cea mai veche piesă de acest tip din colecția muzeului a fost realizată de Philip Jakob Bickelman, din Linz, în anul 1652. Succed acestei date, produse ale celebrilor orologieri francezi şi englezi din secolele XVIII - XIX. Începând cu a doua jumătate a secolului al XIX-lea apar marile firme producătoare de ceasuri în serie, Elveția dominând producția şi comerțul european de ceasuri.

Colecția cuprinde şi unele ceasuri curiozități cum ar fi: ceasul "misterios" cu un cadran transparent şi mecanism înglobat în ramă; ceasul care imită "uzina cu aburi" în miniatură, inspirat de revoluția industrială, realizat la Paris în 1900; ceasul "frizerului"; ceasul cu afişaj "digital"; ceasul cu mecanism antifurt; ceasul breloc; ceasul tip châtelaine; etc.

1. Muzeul Ceasului "Nicolae Simache"
2. Detaliu mecanism ceas de buzunar

Căi de Acces

- Str. Nicolae Simache, nr. 1, municipiul Ploieşti

2

Halele Centrale

1

Edificiu emblematic al Ploieştiului, Halele Centrale ale municipiului au fost construite în anul 1925.

Primăria a încredințat lucrarea arhitectului Toma T. Socolescu, după ce îi înlesnise o călătorie de documentare în străinătate pentru a realiza planurile unui edificiu monumental. Arhitectul a ales pentru construcție un loc din mijlocul orașului, lângă fostul Obor. Săparea temeliilor a început în 1929, iar lucrările propriu-zise în 1930, desfășurându-se cu intensitate mai ales în 1934-1935, când halele au început să funcționeze pentru finisaje și dotări.

Hala propriu-zisă este așezată în centrul complexului și are un plan pătrat, cu latura la parter de 50 m. Legătura acestui parter cu subsolul (depozite, instalații frigorifice și de pasteurizare a laptelui) și cu etajul-balcon (destinat standurilor de brânzeturi, mezeluri și lăptărie) era realizată prin intermediul a patru scări și patru lifturi pentru mărfuri. În mijloc se găsea o tonetă circulară, etajată și ornamentată, pentru vânzarea florilor, deasupra ei ridicându-se o mare cupolă de beton și sticlă.

Halele Centrale au fost reparate radical în anii 1982-1983 şi parțial în mai multe rânduri, dar şi-au păstrat aspectul inițial care le-au făcut unul dintre simbolurile oraşului.

1. Halele Centrale

Căi de Acces

- Str. Griviței, nr. 2, municipiul Ploieşti

Muzeul de Artă Ploieşti

Muzeul de Artă Ploieşti a fost înființat în noiembrie 1931 în Pinacoteca Municipiului Ploieşti, evacuată în timpul celui de-al doilea război mondial, la inițiativa şi insistențele unor intelectuali ploieşteni, printre care avocatul, omul politic şi colecționarul de artă Ion Ionescu-Quintus, arhitectul Toma T. Socolescu, istoricul Dumitru Munteanu-Râmnic.

Monument de arhitectură de valoare națională, clădirea care găzduieşte muzeul este situată în centrul municipiului Ploieşti şi poartă amprenta preocupărilor stilistice ale arhitecților români şi străini de la sfârşitul secolului al XIX-lea. Clădirea are un exterior sobru, decorat cu importante piese de stucatură ce susțin ancadramentele ferestrelor şi ale celor două balcoane de pe fațada principală şi de pe latura de sud. Acoperişul este înalt, semănat cu hornuri în stil francez, şi a fost realizat inițial din solzi de ardezie. Patrimoniul muzeului este alcătuit, în principal, din artă românească modernă şi contemporană (secolele al XIX-lea şi al XX-lea) şi este structurat pe colecții: pictură, grafică, sculptură şi artă decorativă. Colecția de pictură a debutat în 1931, îmbogățindu-se, de-a lungul anilor, prin achiziții şi donații (între care cea mai importantă este Donația Seulescu-Stere). Ea oferă o perspectivă amplă şi semnificativă asupra evoluției genului, stilurilor şi influențelor europene asupra picturii româneşti de şevalet din ultimele două secole.

Nu lipseşte aproape niciun autor important, de la anonimii începutului de secol al XIX-lea până la ultimele generații ale secolului al XX-lea.

Colecția de sculptură este mai puțin numeroasă, dar foarte valoroasă. Ea cuprinde lucrări reprezentative ale unora din cei mai importanți sculptori români, precum Dimitrie Paciurea, Cornel Medrea, Oscar Han, Alexandru Călinescu, Ion Jalea, Constantin Baraschi (prezent, între altele, cu două proiecte de monumente ecvestre inedite ale Regilor Carol I şi Ferdinand), Dumitru Mățăoanu, Gheorghe Tudor, Romul Ladea, Ion Irimescu şi mulți alții.

1. Muzeul de Artă Ploieşti

Căi de Acces

- Bd. Independenței, nr. 1, municipiul Ploieşti

Biserica Buna - Vestire

1

Având o arhitectură exterioară în stilul neoclasic specific secolului XIX, Biserica Buna-Vestire este una din cele mai vechi biserici ale oraşului.

La finalul secolului al XVIII-lea şi în primele decenii ale secolului al XIX-lea, în „Mahalaua Popii Radului", exista o biserică construită din zid, care a fost dărâmată, iar în locul ei s-a ridicat un nou locaş în anul 1833, cu hramul "Buna-Vestire". Cutremurele şi bombardamentele din Al Doilea Război Mondial au produs multe stricăciuni bisericii, fiind necesare lucrări de restaurare şi consolidare.

Este construită din cărămidă, cu ziduri groase de un metru, în formă de cruce, altarul având o structură semicirculară. Prima pictură în frescă datează din 1833 şi a fost restaurată în ulei în 1870-1871 de pictorul Radu Vintilescu. În 1976-1977 pictorul Ion Toflan a continuat și a termi-nat pictura bisericii tot în ulei. Catapeteasma din lemn cu aplicații florale, are icoane pictate din 1870 de pictorul Nae Costescu. Uşile împărăteşti aparţin altei tâmple mai vechi - probabil din secolul XVIII. În patrimo-niul bisericii se găsesc peste 50 de icoane pictate în secolul XIX dintre care cea mai valoroasa este icoana „Sfintele Mironosițe la mormântul Mântuitorului". Printre lucrurile de preț ale bisericii se găseşte şi un potir de argint din anul 1806.

1. Biserica Buna - Vestire

Căi de Acces

- Str. Plevnei, nr. 2, municipiul Ploieşti

Muzeul Memorial "Nichita Stănescu"

1

Inaugurat în casa natală în ziua de 13 decembrie 2002, secţie a Muzeului Judeţean de Istorie şi Arheologie Prahova, muzeul îl prezintă pe marele scriitor Nichita Stănescu în spaţiul în care s-a născut, a trăit anii copilăriei şi adolescenţei şi s-a format ca om şi poet.

Locuința natală a scriitorului considerat cel mai important poet român postbelic a fost ridicată de bunicul Hristea M. Stănescu şi de cei doi fii, Gheorghe şi Nicolae (tatăl poetului) în anul 1937.

În această casă albă cu o arhitectură simplă şi echilibrată se găsesc dormitorul, biroul de lucru, sufrageria şi bucătăria care amintesc de viața copilului şi adolescentului Nichita. Pianul, cărțile fundamentale, fotografii de familie, obiecte personale, toate sunt exponate care parcă reîntregresc în cel mai mic amănunt tot ce a fost marele poet.

O cameră documentară şi o alta pentru biblioteca de peste 1.000 de cărți pun în centrul atenției opera şi personalitatea poetului, produs al spiritualității ploieştene. În corpul B al muzeului, se află o cameră multifuncțională cu 30 de locuri, construită după restaurarea casei, destinată manifestărilor publice.

1. Muzeul Memorial "Nichita Stănescu"

Căi de Acces

- Str. Nichita Stănescu, nr. 1, municipiul Ploieşti

Exponat din Muzeul Chihlimbarului

Statuie în Piaţa Daciei, municipiul Buzău

BUZĂU

PITEȘTI - CURTEA DE ARGEȘ - CÂMPULUNG MUSCEL - TÂRGOVIȘTE
PLOIEȘTI - **BUZĂU** - BRĂILA

Mândri de România

Buzău

Ținutul orașului de pe malul drept al Râului Buzău se caracterizează printr-un cadrul natural, care se remacă prin varietatea şi bogăția peisajului, dar şi prin numeroasele mărturii ale unui patrimoniu istoric şi cultural de o mare valoare.

Istoria scrisă a municipiului Buzău începe odată cu cea a Țării Româneşti, când era menționat ca oraş-târg şi punct de vamă din timpul voievodului Dan al II-lea, secolul XIV. În perioada Evului Mediu, Buzăul a fost şi sediu episcopal ortodox. Cea mai veche atestare a oraşului aparține anului 376 când Râul Buzău (sub denumirea de *Mousaios*) este menționat în „Pătimirea Sfântului Sava". Aici a fost martirizat Sfântul Sava la data de 12 aprilie 372 pentru faptele sale de credință, devenind astfel protectorul spiritual al Buzăului.

Conform scrierilor şi cercetărilor efectuate de către Vasile Pârvan, denumirea localității provine de la radicalul tracic *Buze*, căruia i s-a adăugat sufixul greco-latin *aios-eus*. Cum astăzi acest sufix nu mai este folosit, acesta avea să fie modificat, denumirea oraşului schimbându-se din *Buzeus* în Buzău. Aşezarea situată în cotul Carpaților de Curbură a fost supusă la mai multe perioade de distrugeri masive de-a lungul istoriei sale, cele mai semnificative fiind în secolele XVII şi XVIII. După aceste două mari secole de răscruce, Buzăul a cunoscut o dezvoltare marcantă, atunci fiind construită clădirea emblematică a oraşului, Palatul Comunal şi amenajat Parcul Crâng.

În zonă se mai pot vizita:

1. **Pădurea Brădeanu,** DJ 203D Buzău - Maxenu - Scutelnici, comuna Brădeanu
2. **Pădurea Spătaru,** DN 2B/ E 85 Buzău - Urziceni, satul Spătaru, comuna Costeşti
3. **Rezervația naturală Pădurea Frasin,** DN 2B/E 85 Buzău - Urziceni, satul Spătaru, comuna Costeşti, fiind situată la 2 km de Pădurea Spătaru
4. **Castrul Roman,** DN 1B Buzău-Ploieşti, comuna Pietroasele
5. **Pădurea Lacurile,** DJ 203K apoi din satul Mânzăleşti se face stânga pe DJ 204M, comuna Bisoca
10. **Dealul cu Lilieci,** DN 2/E85 Buzău - Focşani, apoi stânga pe DJ 203K până în comuna Cernătești

1. Piața Dacia, municipiul Buzău

Căi de Acces

- DN 2B Buzău - Brăila
- DN 22 Râmnicu Sărat - Brăila
- DN 21 Călăraşi - Slobozia - Brăila

Palatul comunal

Impresionant monument de arhitectură, Palatul Comunal din Buzău a fost inaugurat în 1903 şi este opera lui Alexandru Săvulescu, un proeminent arhitect din România.

Construit în stilul palatelor italieneşti din secolul XIX, cu loggii şi turn înalt, edificiul din Buzău este sediul primăriei oraşului. Numele clădirii vine de la cel al unităților admistrative care în acea perioadă descriau oraşe sau districte grupând sate, denumite „comune". Palatul este cea mai strălucitoare şi impozantă creație a lui Săvulescu, fiind realizat într-un stil foarte particular care combină elemente neoromâneşti.

Clădirea în stil Art Nouveau prezintă motive arhitecturale locale inspirate din cele regăsite la casele de negustori sau boieri buzoieni, precum şi forme decorative care fac trimitere la vița de vie, simbol marcant din punct de vedere al contribuției economice pe care o aduce zonei.

Coloane de un farmec aparte împodobesc galeria exterioară de la parterul clădirii, iar capitelele de coloană prezintă elemente decorative care amintesc de cele ale vechilor conace boiereşti de factură otoman-balcanică, decorate cu monograma PC (Palatul Comunal), înconjurată de vrejuri şi ciorchine de struguri. Capitelul însuşi este format dintr-o interesantă compoziție din frunze de vița de vie.

1. Palatul comunal

Căi de Acces

- Str. Unirii, nr. 163, municipiul Buzău

Muzeul Județean Buzău

Aflat în clădirea fostului liceu normal de fete, ridicat în anul 1920 în Parcul Crâng din Buzău, Muzeul județean Buzău reprezintă o emblemă a județului Buzău, fiind cea mai prestigioasă instituție de tip muzeal din județ.

1

Muzeul este organizat în secții de arheologie, istorie memorialistică şi artă.
În secțiile de arheologie şi istorie sunt expuse piese valoroase aparținând aşezărilor culturale Stoicani-Aldeni; culturii Monteoru; plasticii geto-dacice de tip Cârlomăneşti; replica tezaurului de la Pietroasele "Cloşca cu puii de aur"; piese aparținând epocii romano-bizantine; culturilor Sântana de Mureş, Ipoteşti-Cândeşti, Dridu. Sunt reprezentate vestigiile rupestre din Munții Buzăului, inventare arheologice din săpăturile efectuate la cetăți feudale (Vintilă Vodă, Berca, Bradu) și elemente arhitectonice medievale.

Colecția numismatică cuprinde 10 tezaure monetare din aur, argint şi metal comun.

Momentele importante din istoria României, corelate zonei Buzăului sunt înfățişate cu piese reprezentative (mobilier, documente şi obiecte personale aparținând lui Nicolae Leonard, Vladimir Maximilian, Alexandru Marghiloman).

În anul 1980 s-a deschis secția de pictură Brăduț Covaliu şi secția de artă decorativă, conținând valoroase piese de tapiserie, sculptură, sticlă.

1. Muzeul Județean Buzău

Căi de Acces

- Bd. Nicolae Bălcescu, nr. 50, municipiul Buzău

Colecția de Etnografie și Artă Populară

Colecția de Etnografie și Artă Populară este găzduită de o clădire monument istoric care a aparținut boierului Vergu - Mănăilă, atestată documentar în 1794. Construcția este pe parter înalt, cu pridvor larg și este cea mai veche casă din oraș.

1. Colecția de Etnografie și Artă Populară

Expoziția permanentă este organizată pe categorii: ocupațiile fundamentale (agricultura și creșterea animalelor), ocupații secundare (viticultură, sericicultură, pescuit, vânătoare) și ocupațiile casnice (alimentație, prelucrarea fibrelor textile, confecționarea îmbrăcămintei), precum și meșteșugurile populare tradiționale (finisarea țesăturilor, olărit, prelucrarea lemnului, pietrărit).

Spațiul expozițional mai cuprinde o încăpere în care este reconstituit interiorul unei case mari din zona Bisoca și două săli în care se prezintă portul popular, atât structural (croială, ornamentică, cromatică, pe tipuri categoriale), cât și costumul bărbătesc și femeiesc, specifice subzonelor etnografice ale Buzăului. Tot aici pot fi admirate covoare a căror cromatică este realizată în culori naturale (cum ar fi covorul datat 1887); o mare varietate de ștergare – scripțuite sau realizate în „punct muscă", în cromatica „roșu și negru"; batiste de nuntă; fețe de pernă; marame de borangic; preșuri țesute în două ițe; învelitori diferite cu diferențe în cromatică și tipul de țesătură. Încăperea amenajată și decorată în stilul de casă mare reprezintă camera pentru oaspeți care se găsea în fiecare gospodărie țărănească din spațiul românesc.

Căi de Acces

- Str. Războieni, nr. 8, municipiul Buzău

Episcopia Buzăului şi Vrancei

Domnitorul Ţării Româneşti Radu cel Mare a hotărât înfiinţarea Episcopiei Buzăului şi Vrancei în anul 1500, astfel că până în anul 1649, în timpul lui Matei Basarab, s-a zidit actuala Catedrală episcopală din Buzău.

Biserica episcopală în formă de cruce a fost construită din cărămidă şi are ziduri groase. Zidurile exterioare sunt din cărămidă aparentă şi sunt înconjurate de un brâu median care are deasupra şi sub el rânduri de cărămidă aşezată pe muchie încastrată în zid. Exteriorul este acum în forma sa iniţială după ce aceasta i-a fost redată prin lucrările de renovare efectuate între anii 1939-1942.

Are un pridvor foarte mic, iar uşa de la intrarea în pronaos este din lemn sculptat. Pictura murală din interiorul catedralei a fost executată în stil neoclasic, de pitarul Nicolae Teodorescu, ajutat de nepotul soţiei sale, Gheorghe Tattarescu. Pictura de pe catapeteasma frumos sculptată este şi ea deosebit de valoroasă, fiind executată pe foiţă de aur de acelaşi pictor. Paraclisul episcopal actual datează din anul 1841, fiind ridicat pe locul altuia mai vechi. Acesta a fost refăcut în 1864 după ce fusese distrus într-un incendiu. După terminarea lucrărilor de reparaţii, pictura urma să fie executată de marele pictor Nicolae Grigorescu, din dorinţa expresă a episcopului Dionisie. Insă, din cauza morţii premature a episcopului, pictura a fost executată abia în anul 1882 de Dimitrie Teodorescu. Catapeteasma lucrată din lemn se aseamănă cu cea din catedrală, iar pictura icoanelor de pe ea pare a fi opera lui N. Teodorescu.

1. Episcopia Buzăului şi Vrancei

Căi de Acces

- Aleea Episcopiei, nr. 3, municipiul Buzău

Parcul Crâng

Locul perfect de relaxare din Buzău, Parcul Crâng este cel mai mare și mai important parc al municipiului.

Parcul a fost amenajat în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, într-o pădure de la marginea Buzăului, aflată inițial în proprietatea Episcopiei Buzăului.

În Parcul Crâng există numeroase puncte de interes pentru oricare vizitator, printre acestea numărându-se un monument dedicat istoriei Buzăului – construit cu ocazia aniversării a 1.600 de ani de la prima atestare documentară a municipiului, o clădire construită într-un stil specific zonei Chiojdu, Lacul Heleşteul, locurile de joacă și colțul șahiștilor.

Pe Lacul Heleșteul, denumit în trecut Lacul Hoților, există trei insule de dimensiuni aproximativ egale, una dintre ele fiind legată de mal printr-un pod, iar celelalte două sunt accesibile doar cu barca.

1, 2. Parcul Crâng

Căi de Acces

- Bd. Unirii, municipiul Buzău

Vulcanii Noroioși

1

În zona Pâclele Mari - Pâclele Mici se găseşte una dintre cele mai impresionante rezervații de vulcani noroioşi din România.

Vulcanii Noroioşi iau naştere prin erupția gazelor naturale, a mişcărilor seismice sau a emanațiilor postvulcanice. În zona Buzăului, aceste fenomene naturale s-au format datorită emanațiilor de gaze din zonele cutate şi faliate, aflate la peste 3.000 m adâncime, care trec printr-un sol argilos, în combinație cu apa din pânza freatică. Aceste gaze împing spre suprafață apa amestecată cu argilă, care este rece şi se usucă la contactul cu aerul, formând nişte structuri conice asemănătoare unor vulcani.

Alunecările de teren, despăduririle, ploile torențiale, scurgerile de noroi dau întregii rezervații un aspect destul de bizar.

Pe lângă vulcanii noroioşi, plantele rare din aceast zonă reprezintă principala atracție a rezervației. Este vorba de gărdu-rariță, care se întâlneşte în partea vestică a rezervației, o plantă originară din Asia, întâlnită în România doar în această zonă, şi de o serie de asociații vegetale caracteristice zonelor de silvostepă: colilia, pirul stepic, iarba de sadină, saschiul, ruşcuța de primăvară.

1, 2. Vulcanii Noroioși

Căi de Acces

- DN 10 Buzău - Întorsura Buzăului - Braşov, în comuna Berca se face dreapta pe DJ 102 F înspre satul Berca, apoi se continuă pe un drum comunal pe o distanță de 12 km, traversându-se satul Pâclele

Casa Memorială "Vasile Voiculescu"

Personalitate remarcabilă a literaturii româneşti, poetul, dramaturgul, publicistul şi editorul Vasile Voiculescu s-a născut în anul 1884 în această casă muntenească.

Scriitorul a îndrăgit şi a preţuit încă din copilaria sa folclorul, care a fost şi sursa de inspiraţie pentru întreaga sa operă literară. A descris artistic satul cu specificul său, cu drum larg, grădini şi case în arhitectura specifică zonei în lucrarea "Casa noastră", în care făcea referire chiar şi la casa în care s-a născut şi a trăit.

În cadrul acestui muzeu sunt expuse documente personale ale autorului: legitimaţii, brevete, acte de stare civilă şi de studii, teza de doctor în medicină, fotografii de familie; obiecte de colecţie (minerale, ceramică şi diverse obiecte din lemn), tablouri, desene, schiţe în creion şi tuş, acuarele, icoane pe sticlă, mobilier (pat, mese, dulapuri, piedestal, oglindă de perete), textile (covor, cuverturi, feţe de masă); ochelari, schiuri, volume de poezii şi proză, patefon, etc.

Cu prilejul aniversării a 90 de ani de la naşterea lui Vasile Voiculescu a fost dezvelit în memoria sa un bust din bronz, opera sculptorului Oscar Han, în curtea casei. Vechea casa a fost reconstruită şi terminată în 1989 şi a devenit Casa Memorială "Vasile Voiculescu".

În comuna Pârscov se mai poate vizita:

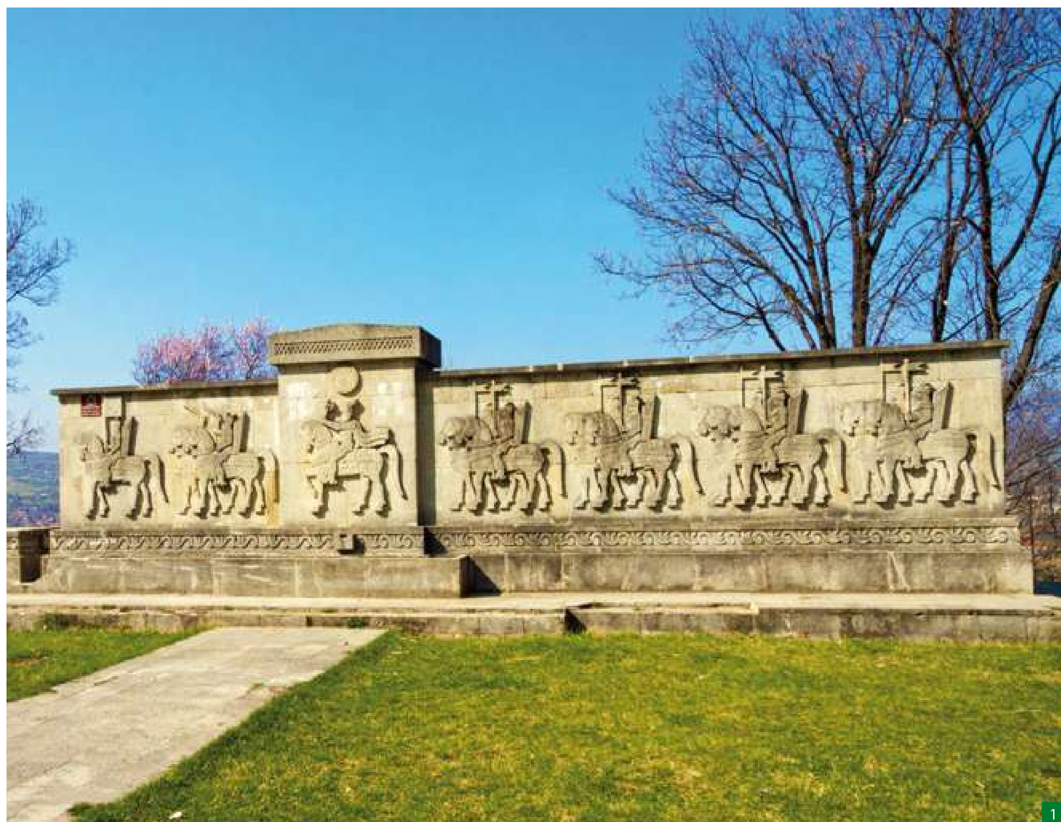
1. **Blocurile de calcar de la Bădila,** DJ 203L Berca - Bozioru - Brăeşti, sat Bădila, comuna Pârscov

1. Casa Memorială "Vasile Voiculescu"

Căi de Acces

- DJ 203L Berca - Bozioru - Brăeşti până în satul Pârscov

Fântâna lui Mihai Viteazu

Fântâna lui Mihai Viteazu a fost ridicată în anul 1975, odată cu sărbătorirea a 375 de ani de la trecerea lui Mihai Viteazul pe Valea Buzăului spre Ardeal.

Cu siguranță unul dintre cele mai importante obiective turistice din Muntenia, monumentul marchează locul unde domnitorul şi oastea sa au poposit pentru o noapte, în octombrie 1599.

A fost realizat de sculptorul Gheorghe Coman, unul dintre inițiatorii Taberei de sculptură în aer liber de la Măgura.

În regiune se mai pot vizita:

1. **Sarea lui Buzău,** DN 10 Buzău - Întorsura Buzăului - Braşov, comuna Vipereşti
2. **Pădurea Crivineni,** DN 10 Buzău - Întorsura Buzăului - Braşov, oraşul Pătârlagele
3. **Pădurea cu Tisă,** DN 10 Buzău - Întorsura Buzăului - Braşov, oraşul Nehoiu

1. Fântâna lui Mihai Viteazu

Căi de Acces

- DN 10 Buzău - Întorsura Buzăului - Braşov, satul Ciuta, comuna Măgura

Tabăra de sculptură de la Măgura

Unică în Europa, Tabăra de sculptură de la Măgura reprezintă un muzeu în aer liber cu totul special, care surprinde şi provoacă vizitatorul să se lase cuprins de jocul imaginației.

Tabăra a fost înființată prin implicarea sculptorului Gheorghe Coman şi urma să marcheze cele 16 veacuri de atestare documentară a Buzăului. Acest proiect a presupus ca timp de 16 ani, în perioada 1970 - 1985, 16 sculptori, mereu alții, să vină să lucreze în poienile Măgurii. Prin urmare, în toți aceşti ani s-a sculptat din plin pe dealurile acestor ținuturi, în lunile august şi septembrie. Într-un final, în cuprinsul celor 21 de hectare au rămas 256 de lucrări în piatră, considerate adevărate capodopere de unii critici de artă.

Artiştilor nu li s-a impus o temă anume, lucru rarisim în epocă, fiecare creând în funcție de blocul de piatră ce-i revenea prin tragere la sorți. În total, de-a lungul timpului, au lucrat la Măgura 163 de sculptori. Lucrările erau donate de către cei 16 participanți într-un cadru festiv organizat la fata locului.

1, 2. Tabăra de sculptură de la Măgura

Căi de Acces

- DN 10 Buzău - Întorsura Buzăului - Braşov, comuna Măgura

Mănăstirea Ciolanu

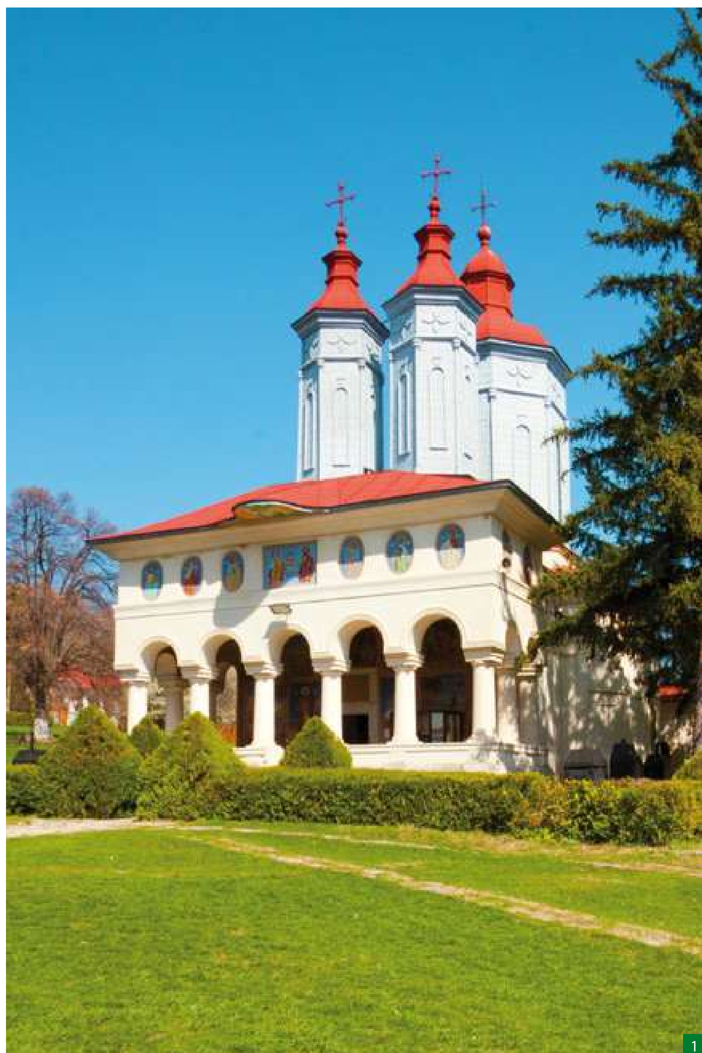
Singura aşezare monahală din județul Buzău atestată documentar încă din secolul al XVI-lea, Mănăstirea Ciolanu a fost ctitorită de Doamna Neaga, soția voievodului Mihnea.

Ansamblul monahal cuprinde două biserici, situate la o distanță de 100 m între ele. Clădirea bisericii din vale datează din 1828, fiind clădită de episcopul Chesarie al Buzăului, iar biserica din deal este mai veche şi mult mai interesantă, având o intrare sobră şi impozantă.

Căsuțele care formează incinta mănăstirii, biserica mare şi cimitirul în miniatură formează un tot unitar.

Aici există şi un muzeu unde pot fi admirate icoane, obiecte de cult şi veşminte religioase. Unele icoane sunt pictate de Gheorghe Tattarescu prin anul 1886, nepot al lui Nicolae Teodorescu Pitarul, cel ce a zugrăvit biserica mare şi care a condus şcoala de pictură de la Buzău pe la jumătatea secolului XIX.

Denumirea de Ciolanu se pare că vine, cel mai probabil, de la oasele unor sihaștrii, care au fost descoperite în această poiană. Se pare că aici şi-au găsit refugiul câțiva călugări care au scăpat din Bizanțul care fusese ocupat de turci, în secolul al XV-lea.

1

1. Mănăstirea Ciolanu

Căi de Acces

- DN 10 Buzău - Întorsura Buzăului - Braşov, fiind situată pe lângă tăbara de sculptură

Schitul Cetăţuia

Pe coama de calcar a vârfului Cetăţuia, situată între Râul Buzău şi Pârâul Nişcov, stă de veghe schitul cu acelaşi nume, chivernisit de mănăstirea de la Ciolanu.

Aici au fost găsite în ultimul deceniu fragmente de vase lucrate fără roata olarului, aparţinând culturii Monteoru, datate de acum circa 1500 de ani î.e.n. şi probabil şi din epoca migraţiei popoarelor, expuse acum la muzeul mănăstirii. Descoperirea unor şanţuri şi valuri din jurul pistei ovale, asemănătoare cu cele ale altor puncte strategice şi sanctuare geto-dacice, reprezintă premisele teoriei conform căreia aici a existat o cetate dacică şi un sanctuar de jertfă, în jurul ei locuind personalul de slujire şi de îngrijire.

Realizarea ultimelor şanţuri se datorează soţiei voievodului Mihnea, care ar fi cerut să fie săpat un şanţ în jurul palatului ei de refugiu. Palatul a putut fi construit şi de Matei Basarab, după cum consideră Nicolae Iorga. Din fosta cetate au mai rămas doar valurile de apărare.

Pe la jumătatea secolului XIX, în acest loc a fost construită o biserică cioplită în piatră de către preoţi şi credincioşi, în anul 1845 conform pisaniei acesteia.

1. Schitul Cetăţuia

Căi de Acces

- DJ 203G care se continuă apoi cu DJ 100H înspre vest, până în comuna Tisa, fiind situat la 7 km de Mănăstirea Ciolanu

Rezervaţia Focul Viu

1

Monument al naturii de interes geologic, deosebit de interesant pe timpul nopții, Rezervaţia Focul Viu de la Terca reprezintă locul care stârneşte imaginaţia şi impresionează orice vizitator prin faptul că este un fenomen atât de special.

Fenomene naturale, Focurile Vii sunt rezultatul emanației continue de gaze din pământ prin fisurile şi crăpăturile scoarței, ce formează prin frecarea cu solul câteva flăcări ce ard în permanență. Dacă solul ar fi conținut apă, aici ar fi fost vulcani noroioşi. Flăcările se înalță până la aproape 1 m, cu un diametru la bază de 20-30 cm.

La noi în țară astfel de fenomene se întâlnesc în Terca, judeţul Buzău, şi în localitățile Andrieşu de Jos şi Reghiu din judeţul Vrancea.

1. Rezervația Focul Viu

În lume acest fenomen se mai întâlnește în Turcia, Austria, Asia şi SUA.

Căi de Acces

- DN 10 Buzău - Întorsura Buzăului - Braşov apoi se face dreapta pe DJ 203K în direcția comunei Mânzăleşti şi stânga pe un drum comunal până în satul Terca, comuna Lopătari

Muzeul Chihlimbarului

În comuna Colţi, într-o clădire asemănătoare unei case ţărăneşti cu trei nivele, se găseşte un muzeu unic în România şi printre puţinele în lume, Muzeul Chihlimbarului, renumit în Europa pentru coloritul şi frumuseţea lui.

1

Chihlimbarul (sau ambra) este o răşină fosilă divers colorată, provenită din mai multe specii de pini. Vârsta sa este estimată la 50-60 milioane de ani. În structura sa se găsesc adesea fosile animale sau vegetale.

Parterul clădirii este compus din trei încăperi în care se află colecţia de chihlimbar (roci cu chihlimbar, chihlimbar brut şi prelucrat), colecţiile de flori de mină, roci, fosile şi pietre semipreţioase. Tot aici se mai află documente privind exploatarea chihlimbarului, proprietatea asupra pământului, atestarea documentară a localităţii Colţi, cultura şi istoria acestor meleaguri. Prin tradiţie, este considerat a avea proprietăţi terapeutice speciale.

Ca obiecte deosebite colecţia conţine: o bucată de chihlimbar de 1.785 g; o alta bucată de 1.500 g; obiecte din chihlimbar pe diferite nuanţe de culori, de la galben transparent până la negru opac sau cu mai multe nuanţe într-un singur obiect; un cercel din chihlimbar care are conservat în el o furnică; o bucată de chihlimbar secţionată care păstrează urme din scoarţa copacului din care a provenit răşina respectivă. Fosta mină de chihlimbar se află chiar lângă muzeu. O importanţă deosebită prezintă şi celelalte colecţii şi documente.

La etaj se găseşte o frumoasă şi deosebită colecţie de etnografie compusă din obiecte ţărăneşti vechi, donate de locuitori: război de ţesut, ştergare, lăzi de zestre, pieptăni pentru lână, pieptăni pentru cânepă, cofe, cric din lemn, opinci din lemn, etc.

1. Muzeul Chihlimbarului
2. Chihlimbar

Căi de Acces

- DN 10 Buzău - Întorsura Buzăului - Braşov, din oraşul Pătârlagele se trece podul peste Râul Buzău înspre satul Sibiciul de Sus apoi drumul se continuă până în comuna Colţi

Platoul Meledic

În bazinul superior al Râului Slănic aflat în Subcarpaţii de Curbură, la 600 m altitudine turistul este provocat să se lase purtat de vraja peisajelor pitoreşti care i se dezvăluie de pe Platoul Meledic.

1. Platoul Meledic

Fenomen unic în lume, pe platoul situat pe culmea unui masiv de sare s-au format lacuri de apă dulce. Formarea acestor lacuri a trecut prin trei faze: infiltrarea apei prin brecia sării, scufundarea platoului şi stabilirea legăturii cu reţeaua hidrografică. În faza a treia, datorită precipitaţiilor şi lipsei vegetaţiei care poate regla circuitul hidric şi fixarea de sol pe versanţii lacurilor s-a depus material aluvionar pe fundul lacului, fiind creat, astfel, un strat de separare de rocile de sare ale masivului. În cele din urmă, a avut loc îndulcirea apei şi implicit schimbarea vegetaţiei.

Platoul este cunoscut şi pentru peşterile de sare de la Mânzăleşti care constituie o salbă cuprinzând: peştera din platoul Meledic (cea mai importantă şi cea mai lungă peşteră în sare de pe glob), peşterile din bazinul Jgheabului, reunind 35 mari cavităţi dintre care 26 în platoul Meledic şi 9 în bazinul Jgheabului. Peşterile prezintă o diversitate de forme însoţită de o policromie fascinantă cuprinzând alb imaculat, galben, roz, roşu, maro, cenuşiu. Stalactitele ajung până la 1,5 m lungime cu grosimi de 30 cm la bază, adesea schimbându-şi poziţia de la verticală la vârfuri în linie frântă (stalactite aberante). Stalagmitele sunt reduse având câţiva cm înălţime şi cca. 8 cm diametru la bază.

Peisajul şi valoarea ştiinţifică ale zonei sunt încununate de existenţa broaştei ţestoase şi a scorpionului într-un regim de climă blândă. Versanţii platoului Meledic au canioane adânci de 5-6 m cu lăţimi de 0,5 - 3 m şi rupturi de pantă de 2 m.

Căi de Acces

- DJ 203K, comuna Lopătari

Piatra Albă de la Grunj

La confluența Râului Slănic cu Pârâul Jgheab se găseşte unul dintre cele mai importante obiective turistice din Muntenia, Piatra Albă de la Grunj.

Această formațiune este un martor de eroziune hidraulică şi eoliană determinată de acumularea de marnă cinerită a unor cenuşi vulcanice din prima fază eruptivă (chiar dacă nu erau vulcani în vecinătate). Monument al naturii de interes geologic, prezintă o formă conică neregulată rezultată prin eroziunea multidirecționată. Silueta inconfundabilă a stâncii are înălțimea de 18 m şi diamentrul de 15 m, având în vârf o cruce care poate fi observată de la depărtare.

Denumirea de „Grunj" are sensul de „grumaz", „îngustare". Silueta piramidală a rocii este lipită de o rocă alcătuită din tufuri dacitice de culoare alb-verzuie, de vârstă tortoniană.

1, 2. Piatra Albă de la Grunj

Căi de Acces

- DJ 203K, comuna Mânzăleşti, fiind situată la confluența Râului Slănic cu Pârâul Jgheab

Lacul Vulturilor sau Lacul fară Fund

Pe partea estică a versantului Mălâia, la altitudinea de 1420 m, în Munţii Siriului se găseşte Lacul Vulturilor, denumit în popor şi Lacul fără Fund, cunoscut în toată ţara pentru peisajele extraordinare care ţi se dezvăluie de la acea altitudine.

1

Cele două denumiri ale lacului au la baza lor două legende povestite de oamenii locului. O legendă consemnată de Alexandru Vlahuţă în cartea sa "România pitorească" spune că lacul ar fi un loc unde vulturii își învață primăvara puii să zboare, de unde numele de "Lacul Vulturilor". Numele de "Lacul fără Fund" provine de la legenda conform căreia un cioban care și-a părăsit turma de mioare, a aruncat o bâtă în apa lacului și a plecat. După un an de peregrinări, ciobanul și-ar fi regăsit bâta în apele Dunării și mistuit de dorul mioarelor și a locurilor natale, s-a întors acasă. În zonă circulă şi alte poveşti, cum ar fi că oamenii au construit un drum pe sub lac în timpul celui de-al doilea război mondial pentru a induce în eroare armata germană, iar tancurile ce au intrat pe acel drum nu au mai ieşit la suprafaţă niciodată. O altă poveste spune că locuitorii satului Negreşti îşi aruncau în lac bogăţiile de frica tătarilor care ştiau că aceşti localnici erau bogaţi. Oamenii rămâneau cu gândul că le vor recupera după trecerea cotropitorilor, dar nu s-a mai găsit nimic. Învăluit de mistere, Lacul Vulturilor trezeşte şi astăzi curiozităţi, enigma sa rămânând în continuare sub semnul întrebării. Nimeni nu a mai încercat să descopere adâncimea exactă a lacului, scafandrii eşuând de fiecare dată în încercarea lor.

Lac periglaciar, Lacul Vuturilor poate fi considerat sinonim cu frumuseţea. Peisajele ce îl înconjoară sunt răpitoare, iar imaginea lacului în sine încununează cu graţie această frumuseţe. Mai mult, zona din imediata vecinătate a lacului este cunoscută ca fiind singura zonă unde pot fi găsite caprele negre, specie pe cale de dispariţie protejată prin lege.

1. Lacul Vulturilor sau Lacul fară Fund

Căi de Acces

- DN 10 Buzău - Întorsura Buzăului - Braşov până la lacul de acumulare Siriu şi de aici după ultimul viaduct Stânca Tehărău se face stânga pe un drum forestier, se află în apropierea satului Gura Siriului, comuna Siriu

Balta Albă şi Balta Amară

1. Piciorongul (Himantopus himantopus), Balta Albă

Pe teritoriul comunei Balta Albă se găsesc două rezervații naturale: Balta Albă, rezervație botanică şi zoologică, cu o suprafață de aproximativ 814 ha şi Balta Amară, rezervație geologică întinsă pe o suprafață de 1.000 ha.

Se știe din totdeauna că apele din Balta Albă dețin în adâncuri un „aur negru" mai prețios decât petrolul şi decât aurul adevărat.

Este vorba despre un nămol special cu calități terapeutice incontestabile care face adevărate minuni în privința tratării unor boli precum cele reumatismale, ale sistemului nervos, dermatologice şi ginecologice.

Lacul Balta Alba s-a bucurat de renume la sfârşitul secolului trecut, când rivaliza cu vestitele nămoluri de la Mangalia şi Techirghiol. Pe de altă parte, Rezervația naturală Balta Amară are o vegetație asemănătoare celei din Delta Dunării. Cu timpul şi Balta Amară a devenit o importantă zonă de cuibărire pentru multe specii de păsări.

Pe şoseaua Balta Albă-Amară, turiştii pot admira movilele gemene, de tip necropolă, descoperire funerară din epoca migrațiilor, secolele III-IV.

Pentru Balta Albă se urmează:

- DN 2/E 85 Buzău - Focşani, în Râmnicu Sărat se face dreapta pe DN 22 Râmnicu Sărat - Brăila, până în comuna Balta Albă

Pentru Balta Amară se urmează:

- Drumul comunal din satul Balta Albă până în satul Amara, comuna Balta Albă

Parcul central, municipiul Brăila

Castelul de Apă, municipiul Brăila

BRĂILA

PITEȘTI - CURTEA DE ARGEȘ - CÂMPULUNG MUSCEL - TÂRGOVIȘTE
PLOIEȘTI - BUZĂU - **BRĂILA**

Mândri de România

Brăila

1

Arsă din temelii de Ştefan cel Mare, Brăila este o localitate puternic brăzdată de evenimente istorice. De-a lungul evoluției orașul a fost atât raia turcească, cât şi cel mai important oraş-port al României Mari.

Urme de locuire a regiunii Brăila datează încă din neolitic, anul 5000 î.e.n., aici fiind descoperite numeroase vestigii aparţinând acestei perioade. Oraşul a fost atestat documentar, sub denumirea de "*Braylan*" şi "*Braylam*", pentru prima dată în anul 1368, când domnitorul Ţării Româneşti, Vlaicu I acordă comercianților din Braşov privilegiul de a-şi vinde mărfurile aici. Situată pe malul Dunării şi fiind port la aceasta, principala ocupație a locuitorilor Brăilei a fost comerţul, fapt pentru care în stema municipiului era reprezentat un velier, simbolul comerțului. Viața culturală şi spirituală a Brăilei a fost puternic îmbogățită de tradițiile, obiceiurile şi credințele grupurilor etnice venite aici. Greci, turci, ruşi, bulgari, evrei, armeni, saşi au trăit într-o adevărată atmosferă multiculturală de toleranţă şi înţelegere, aducând oraşului o deschidere cosmopolită spre cultura europeană. Brăila avea un aer occidental încă de la sfârşitul secolului al XIX-lea, portul fiind o importantă sursă a dezvoltării lui.

În zonă se pot vizita:

1. **Grupul statuar Traian,** Piața Traian, municipiul Brăila
2. **Piața Independenței,** Calea Călăraşilor, municipiul Brăila
3. **Casa Memorială "Petre Ştefănescu Goangă",** Piața Poligon, municipiul Brăila
4. **Lacul sărat Movila Miresii,** DN 22 Brăila-Râmnicu Sărat, comuna Movila Miresii
5. **Lacul Căineni Băi,** DN 2B Brăila-Buzău, apoi la Făurei pe DJ 203 şi dreapta pe DJ 203T până în comuna Vişani
6. **Lacurile din județul Brăila,** în zona Dunării

1. Biserica Armenească

Căi de Acces

- DN 2B Buzău - Brăila
- DN 22 Râmnicu Sărat - Brăila
- DN 21 Călăraşi - Slobozia - Brăila

Biserica grecească

Monument istoric impresionant, de o inestimabilă valoare culturală, istorică şi religioasă, Biserica Buna Vestire din Brăila este biserica comunităţii greceşti din municipiu.

1. Biserica grecească

315 greci au înființat la 18 februarie 1863, Comunitatea Greacă din Brăila, în scopul de a construi o biserică care să funcționeze în limba lor. Atunci a fost chemat arhitectul Avram Ioannidis din Prusa, în vederea proiectării unei biserici monumentale, mai presus decât oricare alt monument bisericesc din zonă, care avea să fie terminat în anul 1872.

Grandioasa biserică a Brăilei arată prestigiul şi autoritatea comunităţii dinamice greceşti de atunci. Materialele de construcție au fost procurate din străinătate, iar lucrările au fost făcute în mare măsură de către meşteri italieni.

Este o construcție unică şi deosebită în care domină elemente antice elene, gotice şi renascentiste, aflate într-o combinație omogenă a stilului neoclasic, caracteristic secolului al XIX-lea.

Biserica are trei Sfinte Mese: cea centrală, care este dedicată Bunei Vestiri; cea de sud, în cinstea Sfântului Nicolae, protectorul marinarilor; şi cea de nord, în cinstea Sfântului Gherasim de Kefalonia. Sub paraclisul Sfântului Gherasim există un izvor făcător de minuni ce a fost descoperit sub temelia bisericii din anul 1863. Deasupra Sfintei Mese centrale se află un baldachin sculptat în chip deosebit cu şase coloane înalte. Gheorghe Tattarescu a pictat o parte a bisericii, lucrarea sa fiind continuată, între anii 1901-1903, de către Constantinos Livadas Liochis.

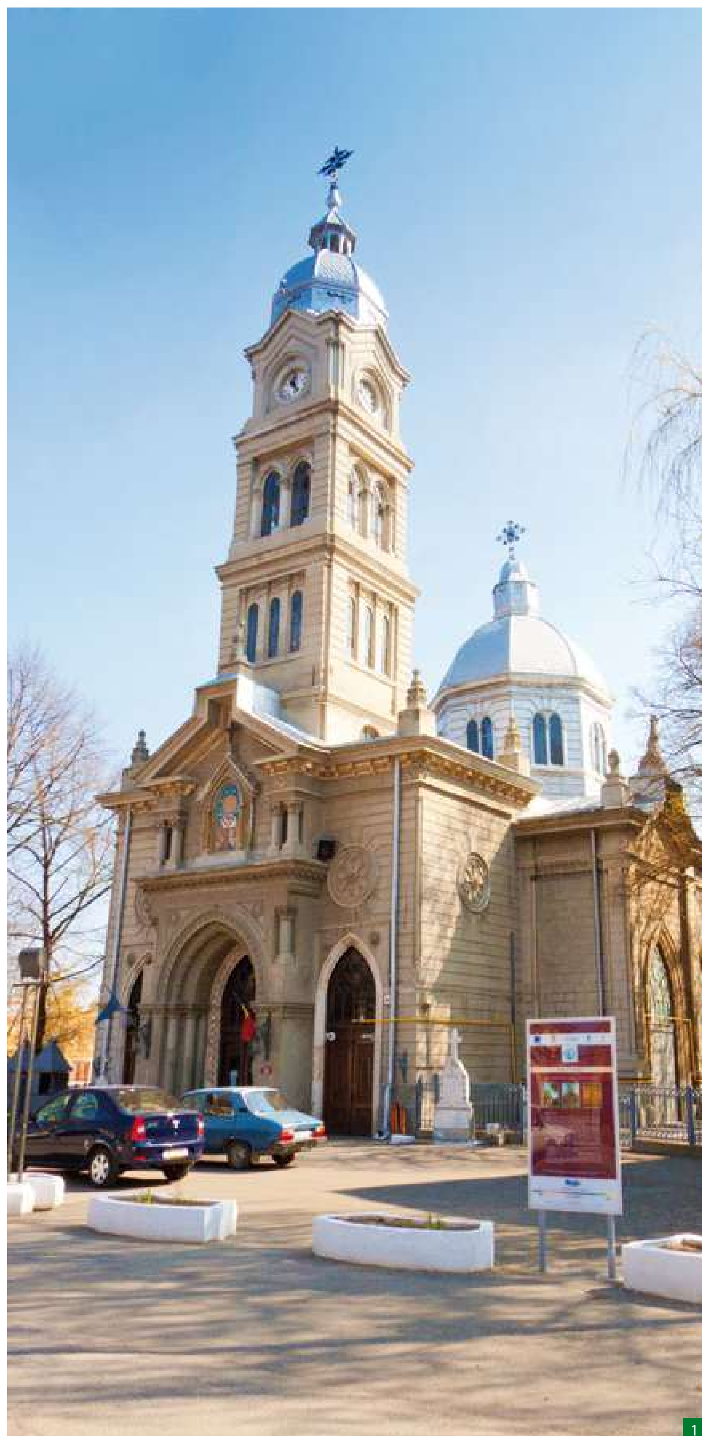
Căi de Acces

- Calea Călăraşilor, nr. 3, municipiul Brăila

Biserica Sfântul Nicolae

Biserica pictată de către Petre Alexandrescu într-un stil de inspirație renascentistă italiană este prima biserică ridicată din temelii în Brăila după eliberarea de sub stăpânirea turcilor.

Situată în incinta Ansamblului Centrului Istoric Brăila, biserica cu hramul "Sfântul Nicolae" a fost ridicată pe fundația unei alte biserici a cărei piatră de temelie a fost pusă în 1835. Fiind în acea perioadă cea mai înaltă clădire din Brăila, locașul servea totodată şi pompierilor oraşului drept turn de observație. Din nefericire, biserica arde în întregime în anul 1859, pentru ca în 1865 să fie finalizată construcția actualei biserici. În 1899, bisericii i se reface cupola şi este înălțată cu încă 6 metri.

1. Biserica Sfântul Nicolae

Căi de Acces

- Str. Ana Aslan, nr. 10, municipiul Brăila

Biserica Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil

1

Cea mea veche dintre bisericile existente în Brăila, Biserica Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil reprezintă singura mărturie istorică a împrejurărilor în care acest teritoriu a reintrat în componența Principatului Țării Româneşti, după Pacea de la Adrianopol din anul 1829.

Biserica a servit inițial ca geamie, lăcaş de cult musulman, fiind transformată ulterior în biserică ortodoxă, de unde combinația elementelor din arhitectura orientală, de rit musulman, cu cele ale cultului ortodox. Arhiducele Mihail Pavlovici Romanov, şeful armatei ruseşti, a cerut Episcopiei Buzăului, sub jurisdicția căreia se afla oraşul Brăila, aprobarea de a transforma moscheea în biserică creştin-ortodoxă, tocmai pentru a aminti de eliberarea oraşului de sub ocupație otomană.

Conform tradiției clădirea are o vechime de peste 250 ani. Vechii geamii construite din cărămidă nearsă i s-a adăugat absida altarului din cărămidă bine arsă. Tavanul bisericii este foarte frumos ornamentat cu baghete de lemn în stil oriental. Pe catapeteasmă este aşezată icoana Sfântului Arhanghel Mihail din argint aurit, lucrată în toc din lemn. Ea a fost executată în Rusia şi dăruită bisericii de marele duce Mihail Pavlovici în anul 1834, împreună cu un rând de cărți ritualice în limba slavonă, legate în piele.

1. Biserica Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil

Căi de Acces

- Piața Traian, municipiul Brăila

Biserica romano-catolică

Biserica romano-catolică din Brăila este construită din cărămidă în stil roman în anul 1855 de către preotul franciscan Ambrozie Bogdanfi.

În anul 1881, biserica a fost înzestrată cu o importantă icoană, Adormirea Maicii Domnului, iar între anii 1925-1928 i se adaugă şase vitralii. În 1931, biserica primeşte în dar un altar din piatră şi marmură, lucrat în Franța de familia Jaque Vuccino.

Aici mai pot fi admirate şi alte două obiecte de valoare deosebită: baldachinul din catifea roşie, lucrat în Cehoslovacia, dăruit de Doamna Periano, şi orga pneumatică, lucrată la fabrica Wegenstein şi adusă din Timişoara în anul 1939.

1. Biserica romano-catolică

Căi de Acces

- Calea Galaţi, nr. 19, municipiul Brăila

Teatrul "Maria Filotti"

Instituție de prestigiu a teatrului românesc, Teatrul "Maria Filotti" din Brăila are o tradiție de 150 de ani, dintre care 50 de ani de activitate permanentă.

Teatrul este găzduit într-o clădire deosebită, adevărat monument de arhitectură, care a fost construită în jurul anului 1850. Teatrul "Rally" din acea perioadă a fost inaugurat la 11 decembrie 1895 şi a găzduit prestigioase trupe din ţară şi din străinătate. Aici au debutat Hariclea Darclée în 1881 şi Maria Filotti în 1905.

Teatrul "Rally" va fi cedat de proprietarul său, Dumitru Ionescu, Primăriei oraşului în anul 1910, pentru ca aici să se înființeze Teatrul de Stat Brăila – Galați.

Primul spectacol prezentat publicului a fost "La Ilie Bun şi Vesel" de Ion Dămian, regia Victor Bumbeşti. Din 1954 teatrul ia denumirea de Teatrul de Stat Brăila, iar în 1969 teatrul primeşte numele actriței Maria Filotti.

1. Teatrul "Maria Filotti"
2. Interior Teatrul "Maria Filotti"

Căi de Acces

- Str. Mihai Eminescu, nr. 2, municipiul Brăila

Muzeul Brăilei şi Orologiul din Centrul Vechi

1

Ideea de a înființa un „muzeu de obiecte ştiințifice" al Brăilei a fost formulată în anul 1880 pentru ca în 1881 să se deschidă muzeul ştiințific printr-un decret regal emis de către Regele Carol I.

Bazele actualului muzeu au fost puse în 1955 când a fost inaugurat Muzeul mixt de istorie Hristo Botev. Expoziția de bază a acestuia cuprindea 2 secțiuni: una de arheologie, domeniu în care cercetările sistematice se aflau în stadiu de început, şi alta de fotografie documentară prin care era ilustrată activitatea poetului şi revoluționarului bulgar Hristo Botev. Expoziția a fost deschisă într-un local de han, cunoscut de brăileni ca Hanul lui Ceapiru, unde fusese găzduit Hristo Botev între anii 1871-1873.

Odată cu mutarea sediului în noua clădire din Piața Traian, în 1959, expoziția de bază a fost regândită, de data aceasta fiind organizată o secțiune istorică dedicată Revoluției române de la 1848. În timp, instituția a evoluat şi s-a dezvoltat, îmbogățindu-şi în permanență patrimoniul cu piese din cât mai multe domenii: arheologie, istorie, artă plastică şi decorativă, etnografie şi artă populară, ştiințele naturii, memoriale.

Orologiul din Brăila

Simbol al Brăilei vechi şi noi, martor al prosperității şi schimbărilor suferite de cel mai mare port al României Mari, orologiul din Centrul Vechi a fost şi a rămas mândria brăilenilor. Ceasul din Piața Traian a fost ridicat pe cheltuiala lui P. Naum Petru şi uimeşte şi astăzi prin caracteristicile sale aparte şi prin frumusețe. Pe soclul acestuia este marcată o corabie cu pânze - simbol al portului de pescari.

1. Muzeul Brăilei
2. Orologiul din Brăila

Căi de Acces

- Piața Traian, nr. 3, municipiul Brăila

2

Statuia Ecaterinei Teodoroiu

Cătălina Toderiu sau Ecaterina Teodoroiu, aşa cum este consemnată în analele istoriei, a fost unul dintre ostaşii români căzuți în timpul bătăliei de la Mărăşeşti din timpul primului război mondial.

Ecaterina s-a înrolat pe front ca soră medicală şi după moartea fratelui ei, Nicolae, căzut pe front, aceasta a decis să lupte pe front. În data de 22 august 1917 a avut loc bătălia de la Varnița şi Muncelu, când a fost organizată o ofensivă a armatei germano-austro-ungare contracarată de Armata Română, care a suferit pierderi grele. Aceasta a fost şi bătălia în timpul căreia, Ecaterina Teodoroiu a murit conducându-şi plutonul. Luptătoarea devenită erou a murit în urma unei împuşcături în piept, ultimele ei cuvinte fiind: „Înainte băieți, sunteți cu mine!"

Monumentul Ecaterinei Teodoroiu a fost realizat în anul 1928 de artistul Vasile Ionescu-Varo, cu prilejul împlinirii unui deceniu de la Marea Unire din 1918. Acesta este compus dintr-o sculptură ronde-bosse din bronz turnat şi patinat, montată pe un soclu din ciment. Piedestalul înalt de 5,4 m este format dintr-o bază masivă acoperită cu plăci de marmură albă şi surmontată de un trunchi de piramidă ornat la partea superioară cu un brâu de frunze de stejar. Pe fațada principală a piedestalului, la bază, se află un meplat din bronz care redă scena atacului în care sublocotenentul Ecaterina Teodoroiu a decedat pe câmpul de luptă.

1. Statuia Ecaterinei Teodoroiu

Căi de Acces

- Blvd. Independenței, nr. 4, municipiul Brăila

Parcul Grădina Mare

1

Situată în zona dinspre Vadul Schelei din centrul oraşului Brăila, Grădina Mare figurează pe primul plan al municipiului de la 1830, ocupând o suprafață de 6 ha de-a lungul malului înalt al Dunării.

A fost numită de-a lungul timpului în mai multe feluri: "Grădina Paşei", "Grădina Împărătească" şi "Grădina Belvedere", pentru ca într-un final să fie cunoscută sub denumirea de "Grădina Mare" sau "Grădina Publică". Începând cu secolul al XVIII-lea Grădina Publică a început să fie reamenajată căpătând o nouă estetică urbană prin deschiderea spre mediul natural înconjurător şi prin integrarea acestuia în imaginea oraşului. Prezența grădinii publice în proiectele urbanistice din România reprezenta un semn al modernității din secolul al XIX-lea.

În anul 1867 au fost construite bufetul, locuința grădinarului şi sera, iar în 1892, a fost instalată fântâna arteziană din mijlocul grădinii. Modernizarea parcului a continuat în următorii ani, aici fiind amenajate o grotă completată cu două statui, cioban şi ciobaniță cumpărate de la A. Carrera (1894) și un chioşc pentru muzică, dotat cu bănci şi pupitre (1898).

Dintotdeauna, Grădina Publică a reprezentat pentru majoritatea locuitorilor Brăilei singurul loc de divertisment, prin perspectiva oferită asupra peisajului, prin serbările organizate şi prin programul susținut de fanfara militară.

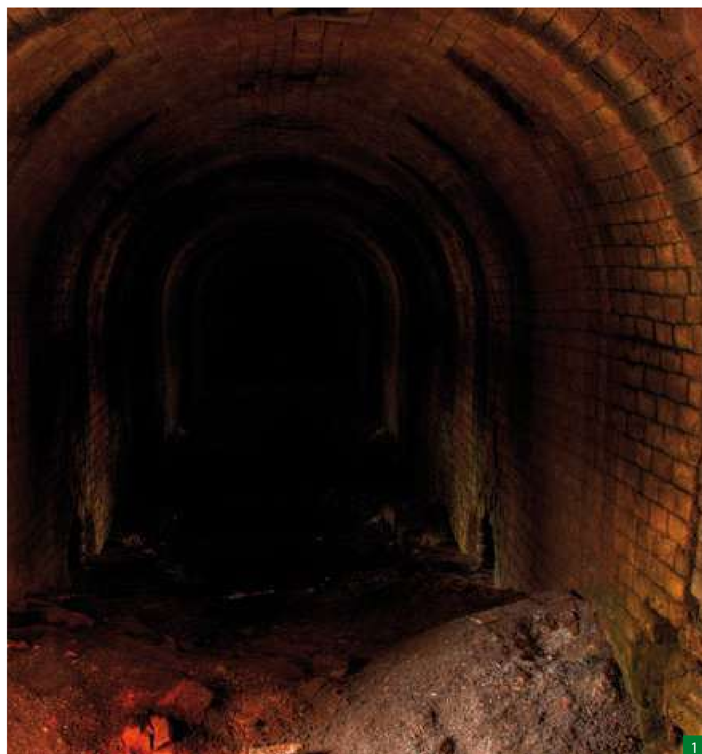
1. Parcul Grădina Mare

Căi de Acces

- Str. Fortificației / Str. Grădina Publică, municipiul Brăila

Fosta cetate turcească a Brăilei

În timpul ocupației otomane (1540-1828) oraşul cu noua denumire de "Ibrail", mai apropiat ca pronunție de limba turcă, a reprezentat pentru turci un puternic cap de pod strategic.

1

Devenită raia turcească, Brăila şi tot ce însemna ea din punct de vedere economic și strategic este transformată semnificativ de către turci care construiesc aici o cetate fabuloasă, imposibil de cucerit. Aceasta era prevăzută cu puternice fortificații şi tuneluri subterane de care s-au izbit toate armatele din războaiele antiotomane ulterioare.

Noua citadelă se află pe cel mai înalt loc de pe toată terasa Dunării – acolo unde creştinii şi-au pus mormintele, înainte de cucerire, conform tradiției. În timp, au încercuit citadela cu numeroase ziduri de apărare, minarete semețe se înălțau îndărătul zidurilor. Au fost săpate fântâni adânci, cu apă limpede, pentru ca „Ibrăila" să reziste cât mai mult, în caz că avea să fie atacată. În timpul durelor asedii la care a fost supusă cetatea ulterior, alimentarea cu muniție şi cu diverse provizii a bastioanelor, precum şi mişcările de trupe, se realizau cu ajutorul unui sistem complex de tuneluri subterane. Era mult prea primejdios să transporți praf de puşcă la suprafață în timpul bombardamentelor. Turcii au profitat de malul înalt al Brăilei din zona Dunării şi de solul moale, pentru a putea străpunge pământul şi construi o rețea subterană spectaculoasă, unică în România, singura care s-a păstrat până astăzi.

În 1828, după ultimul asediu sângeros, ruşii au distrus în totalitate citadela Brăilei pentru a se asigura că nu va mai fi nevoie să o recucerească iar şi iar. Din ceea ce azi ar fi putut fi o cetate medievală nu au mai rămas decât tunelurile subterane secrete folosite pentru alimentarea cu provizii şi cu muniție a fostei cetăți.

1. Cetatea turcească, Brăila

Căi de Acces

- Blvd. Independenței, nr. 4, municipiul Brăila

Muzeul de etnografie şi artă populară Brăila

1

În Grădina Mare din Brăila se găseşte expus un bogat şi valoros patrimoniu etnografic, aproape necunoscut până la momentul cercetărilor efectuate între anii 1960-1970.

În 1970 s-a deschis prima expoziție, pentru ca la 20 mai 1984, să se redeschidă în actuala clădire din Grădina Publică, o nouă expoziție cu caracter permanent.

Această expoziție de bază era organizată în scopul prezentării ocupațiilor tradiționale specifice zonei Brăilei (pescuitul, agricultura, vânătoarea, păstoritul, apicultura, viticultura, legumicultura), prezentarea meşteşugurilor (inclusiv meşteşugurile casnice) şi obiceiurilor tradiționale.

A fost amenajat şi un punct în aer liber, alcătuit dintr-o locuință şi câteva anexe gospodăreşti. Patrimoniul muzeal a fost în permanență îmbogățit prin intermediul achizițiilor şi donațiilor.

1. Muzeul de etnografie şi artă populară Brăila

Căi de Acces

- Parcul Grădina Mare, municipiul Brăila

Casa Memorială “Panait Istrati”

1

Monument arhitectural şi de importantă valoare istorică, clădirea amenajată drept Casa Memorială ”Panait Istrati” datează de la începutul secolului al XX-lea, ca locuință a grădinarului.

Situată în Parcul Grădina Mare, imobilul a fost construit în stil neoromânesc. Cu prilejul centenarului scriitorului Panait Istrati în această locuință a fost organizată casa memorială, deşi acesta nu a locuit efectiv aici. Aceasta a reprezentat spațiul din vecinătatea casei preferat pentru contemplarea Dunării şi a împrejurărilor. În plus, nici una din clădirile în care a locuit la Brăila Panait Istrati nu s-a păstrat.

Aici sunt valorificate expozițional manuscrise, obiecte personale, piese de mobilier, cărți cu autograf, ediții rare, ediții princeps, fotografii-document, obiecte ce au fost cumpărate, în cea mai mare parte, de la ultima soție a scriitorului, Margareta Istrati.

Opera lui Panait Istrati a fost scrisă în limba franceză şi tradusă în peste 30 de limbi. Aceasta se face remarcată prin faptul că înglobează descrieri ale lumii proletariatului, cunoscută de aproape de către autor, alături de tablouri ce descriu ținturile natale, Delta Dunării şi oraşele din Europa, pe care le-a vizitat de-a lungul vieții.

1. Casa Memorială “Panait Istrati“

Căi de Acces

- Grădina Publică, municipiul Brăila

Casa Memorială “Dumitru Panaitescu Perpessicius”

1

1. Casa Memorială ”Dumitru Panaitescu Perpessicius”

Corpul de clădire este înscris la capitolul “Clădiri Memoriale”, în Lista Națională a Monumentelor, Ansamblurilor şi Siturilor Istorice.

Construcția în care se regăsește expoziția de bază a fost reconstruită în anul 1971, după proiectul și planul de construcție ridicate pe același loc în ultima parte a secolului al XIX-lea.

În anul 1977 s-a deschis Casa Memorială “Dumitru Panaitescu Perpessicius”, atribuindu-se funcția de muzeu. În interior se găsesc un număr de 791 de cărți, ediții rare, ediții princeps, manuscrise, obiecte personale, fotografii-document, documente şi mobilier donate de fiul lui Perpessicius.

În anul 1982, s-a procurat o mare parte din biblioteca familiei, la care s-au adăugat colecții de ziare şi reviste.

În curte a fost amplasată opera sculptorului brăilean Nicăpetre, ce reprezintă bustul în marmură a lui Dumitru Panaitescu Perpessicius. În depozitele anexate clădirii se găsesc şi bunuri clasate în Tezaurul patrimoniului cultural național.

Căi de Acces

- Str. Cetății, nr. 70, municipiul Brăila

Insula Mare a Brăilei

Teritoriu cu un mare potențial agricol, dar şi turistic, Insula Mare a Brăilei sau Balta Brăilei este considerată cea mai mare exploatație agricolă din Europa, având o suprafață de peste 55.000 ha de teren arabil.

Insula delimitată de Râurile Măcin şi Cremenea este alcătuită în prezent de 681,3 km² (94,6% din suprafața insulei) din terenuri agricole, dintre care marea majoritate sunt irigate.

Toate aceste terenuri sunt protejate de un baraj cu o lungime de 23,5 km.

În Insula Mare a Brăilei poate fi admirată Rezervația Popina Blasova, mărturie a eroziunii hercinice a munților Dobrogei, care a fost creată prin asanarea Bălții Brăilei.

Insula a fost recunoscută drept monument al naturii în anul 1994, aici perpetuându-se două specii de coada șoricelului cu flori galbene și o specie de clopoțel, caracteristice Munților Dobrogei.

Pe Insula Mare a Brăilei se mai poate vizita:

1. **Lacul Blaşova,** situat în Insula Mare a Brăilei (estul Bălții Brăilei)

1. Vedere spre Insula Mare a Brăilei

Căi de Acces

- DJ 212A Brăila - Măraşu

Rezervația Insula Mică a Brăilei

Oază de repaus şi de refugiu dincolo de civilizația uneori sufocantă din ziua de azi, Insula Mică a Brăilei sau Balta Mică a Brăilei este o rezervație naturală asemănătoare Deltei Dunării care oferă un spectacol natural extraordinar.

Este o zonă deosebit de frumoasă, de un farmec aparte, care poate fi o destinație pitorească pentru cei care caută să se relaxeze sau să pescuiască. Balta Mică a Brăilei este o zonă umedă de interes internațional, fiind ultimul vestigiu rămas în regim natural de inundație pe cursul inferior al Dunării, după desecarea fostei Delte Interioare (Balta Brăilei şi Balta Ialomiței).

Insula situată în zona inundabilă a Dunării este considerată rezervație zoologică şi botanică naturală. Condițiile geografice din această zonă determină coexistența a trei tipuri de floră, caracteristice zonelor de stepă, păduri şi mlaştini.

Pe bancurile înalte de nisip, din jurul zonei, se pot observa păduri de sălcii şi de plopi hibrizi euro-americani.

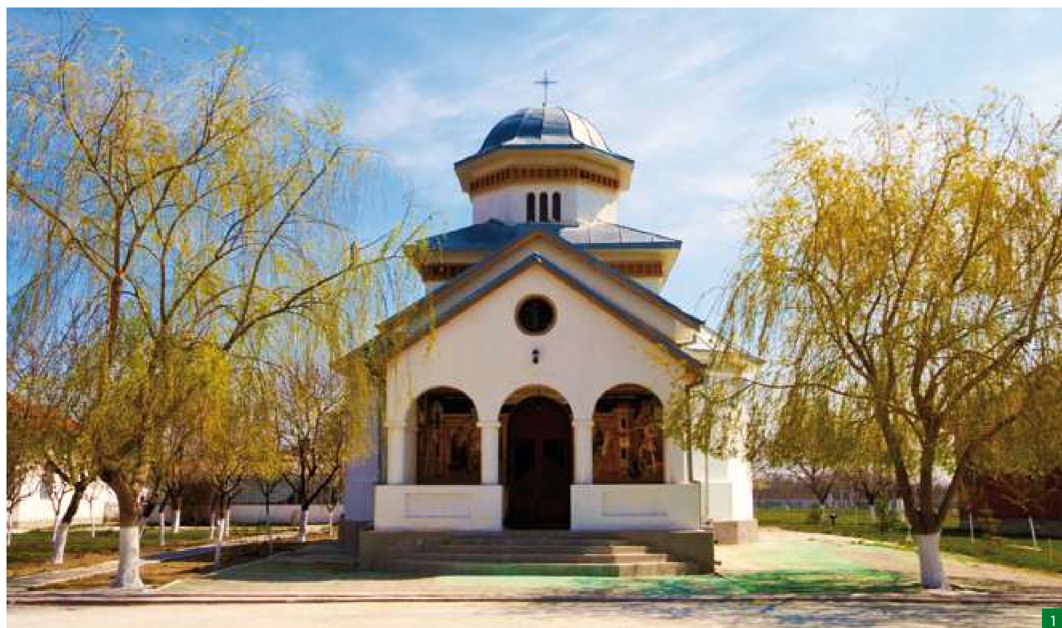
1. Lebada de iarnă
2. Vedere spre rezervația Insula Mică a Brăilei

Căi de Acces

- Acces navigabil din comunele Gropeni, Săncuța, Berteştii de Jos şi Măraşu, rezervația fiind cuprinsă pe teritoriul acestora

Mănăstirea Maxineni

1

La confluența Râurilor Buzău şi Siret se află ruinele Mănăstirii Maxineni, pe locul în care Matei Basarab ridică în 1637 una dintre cele mai frumoase mănăstiri ale Ţării Româneşti, punct strategic militar de mare importanță în acele vremuri.

Voievodul a înălțat mănăstirea pe locul unei biserici de nuiele, fostă vatră a satului Maxineni. Aceasta a ocupat un loc de seamă în apărarea teritoriilor, având în imediata vecinătate Raiaua Brăilei, aflată sub ocupație otomană, şi granițele dinspre Moldova lui Vasile Lupu. Acest rol de apărare explică grosimea zidurilor sale, de aproape un metru şi jumătate, şi a fundației de doi metri şi jumătate.

În 1750, mănăstirea devine metoc al Spitalului Sfântul Pantelimon din Bucureşti. În anul 1856 devine ruină şi va fi transformată în biserică de mir, pentru ca în cele din urmă, în anul 1877, să fie închisă. Zidurile mănăstirii sunt distruse în februarie 1917, în urma bombardamentelor armatei germane şi aruncării în aer de către armata rusă a unui depozit de muniție. Mănăstirea este reînființată după 1990, iar noua biserică este situată la 45 m de vechea ctitorie domnească, fiind ridicată în perioada 2001-2004 în stilul bisericilor lui Matei Basarab. Noua biserică este prevăzută cu o singură turlă, pe naos, iar în prezent, se execută în interior pictura în frescă.

1. Mănăstirea Maxineni

Căi de Acces

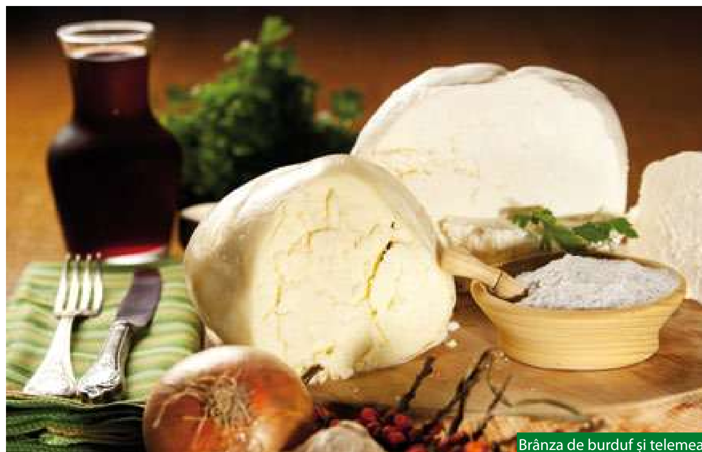
- DN 23 Brăila - Focşani, în apropierea comunei Maxineni

Biserica de Rit Vechi Murgoci

Recomandări culinare din zona Munteniei

Muntenia are o tradiție îndelungată şi interesantă în ceea ce priveşte arta culinară. Prin zonă au trecut multe influențe şi toate şi-au lăsat amprenta, îmbinând în mod armonios gusturi şi arome.

Brânza de burduf şi telemea

Diversitatea este caracteristica principală a bucătăriei Munteniei. Aceasta păstrează influențe orientale, greceşti, dar şi franceze şi pe alocuri chiar italieneşti, cu arome şi miresme fine, delicate şi de un deosebit rafinament.

Locuitorii zonei folosesc largi sortimente de legume, carne, produse din carne, paste, fructe, peşte sau lapte. Mâncărurile sunt foarte gustoase, iar la prepararea lor se foloseşte îndeosebi untdelemnul, dar şi untura, mai ales în timpul iernii. Sosurile preferate sunt cele roşii, obținute din tomate proaspete vara şi din bulion iarna. Ciorbele conțin mult orez, mai ales cele din legume, dar şi cunoscutele “zdrențe” obținute din amestecul făinii cu ouă. La mare căutare sunt ciorba de burtă şi tuslamaua.

Sarmale cu smântână

Mici la grătar

Ciorbele muntenilor se acresc cu borş şi au în conținut mult leuştean, ce le dă un gust deosebit.

Maioneza este un amestec de legătură foarte apreciat şi des folosit în zona Munteniei. Aici se regăsesc multe sosuri, combinații de legume fierte sau proaspete, cu fructe, cu ouă şi "legate" între ele cu maioneză.

Muntenii servesc mâncăruri alese din carne sau legume, conservate sau proaspete, cum ar fi: tocănițele, stufatul de miel, musacaua, ostropelul de pui, peştele fript, sarmalele cu mămăliguță, fripturi la grătar, mititei, în combinație cu garnituri rafinate de legume sau cartofi.

Stufat de miel

Nici la capitolul deserturi muntenii nu se lasă mai prejos, întâlnim aici budinci delicioase, plăcinte, compoturi de fructe, papanaşi, dulciuri cu frişcă şi ciocolată, dar şi paste făinoase.

Dintre rețetele specifice Munteniei, amintim:

- Mucenicii munteneşti, făcuți din făină, drojdie, sare, ulei, zahăr vanilat, coajă de lămâie şi portocală, scorțişoară, rom şi nucă coaptă.
- Specialitatea muntenească, un amestec deosebit de lapte, ouă, sare, făină, ulei, ceapă, smântână, piper, ciuperci, roşii şi salvie.
- Pilaful de găină, obținut din pui, ceapă, morcov, păstârnac, orez, unt, țelină, sare şi piper.
- Plăcinta cu mere: unt, făină, smântână, zahăr, mere şi stafide.

Peşte crap prăjit

CUPRINS

www.prinmuntenia.info

Cunoscută și sub denumirea de Valahia sau Țara Românească, Muntenia a jucat un rol important în trecutul istoric și în formarea României de astăzi. Regiunea care se desfășoară de-a lungul cursului inferior al Dunării atrage, surprinde și impresionează prin multiculturalitate, spiritualitate, diversitate peisagistică și bogăție naturală.

Vechiul ținut din sudul României a făcut parte din marele regat dac al lui Burebista. A fost locuit de triburile Geților în antichitate, popor de neam tracic, despre care însuși părintele istoriei, Herodot a menționat că "Geții sunt cei mai bărbați și mai drepți dintre traci".

Zona nu poate fi străbătută fără a fi remarcată ingeniozitatea arhitecturală a naturii din Parcul Natural Bucegi, unde Sfinxul și Babele îți taie răsuflarea. Nu poți rămâne indiferent la un fenomen extrem de rar precum Vulcanii noroioși de la Pâclele Mari și Paclele Mici și nu poți trece mai departe fără a vedea spectacolul oferit de jocurile Focurilor Vii de la Lopătari.

Așa cum spunea Alexandru Vlahuță în "România pitorească": Într-o țară așa de frumoasă, c-un trecut așa de glorios, în mijlocul unui popor atât de deștept, cum să nu fie o adevărată religie iubirea de patrie, și cum să nu-ți ridici fruntea, ca falnicii strămoși de odinioară, mândru că poți spune: "Sunt român!".

Și noi, cei din generațiile de astăzi, putem fi ...

"Mândri de România".

Marin Ciocârlan
Reprezentantul legal al proiectului

Ministerul Dezvoltării Regionale şi Turismului
Autoritatea de Management pentru
Programul Operaţional Regional
Strada Apolodor Nr. 17, sector 5, Bucureşti
Tel.: 0372 111 409, E-mail: info@mdrt.ro
www.mdrt.ro

Direcţia Gestionare Fonduri Comunitare pentru Turism
Organismul Intermediar pentru Turism
Bd. Dinicu Golescu Nr. 38, sector 1, Bucureşti
Tel.: 0372 144 000, Fax: 0372 144 001

Asociaţia Profesioniştilor de Turism din România
Str. C. A. Rosetti, nr. 19, sector 2, 020017, Bucureşti
Tel.: 0371 047 228, Fax: 031 814 8283 / 031 816 7432,
e-mail: office.aptr@gmail.com

Colectează. Selectează. Reciclează.

Material gratuit

Investim în viitorul tău!
Proiect selectat în cadrul Programului Operaţional Regional şi co-finanţat de Uniunea Europeană prin Fondul European pentru Dezvoltare Regională

Religie, istorie, tradiţie într-o călătorie în regiunea istorică Muntenia
Asociaţia Profesioniştilor de Turism din România
Iunie 2012
Conţinutul acestui material nu reprezintă în mod obligatoriu poziţia oficială a Uniunii Europene sau a Guvernului României